

НАРОДНО ЧИТАЛИЦЕ
ДЖОН АТАНАСОВ

Тамолозитни
Разкази

Боян Нареџ

БОЯН НАЧЕВ
ПАТОЛОГИЧНИ РАЗКАЗИ
ЧЕТИВО ЗА ХОРА СЪС ЗДРАВИ
НЕРВИ, ЗДРАВИ СТОМАСИ И
ДОБРЕ ОФОРМЕН ЧЕРЕН
ДРОБ

chitanka.info

На светлата памет на моя баща!

КИША, ГОВНА И КАЛ

Посвещава се на българския лумпенпролетариат

Небето беше сиво, оловно сиво и тежеше надвиснало и неумолимо тъжно. Вече цяла седмица няма слънце. Няма слънце дори за час. Също като през ядрена зима, но е ранна пролет или последна зима, нещо такова. Снегът се е разкапал на киша и смесил с кучешките лайна. Всичко е омазано с кафява тиня. Каналите зловонно лъхтят с лека бяла пара над тях. Наоколо се рее воня на армия, примесена с миризмата на топла вода и шампоан, слязла от телата на прясно изкъпани хора.

И така това се случваше някъде в краен столичен квартал, до новостроящ се обект, забит в края на недовършена и никому неизвестна улица. Срещу строежа на тая нова сграда, до ламаринената ѝ ограда имаше кофи. До тях беше спряла каруца. Дърт циганин или по-скоро на неопределима възраст такъв екземпляр, ровеше в боклуците. С плавни и премерени движения, без да бърза той отмяташе потребното му и го подреждаше настрани, като някой рутиниран банков чиновник сред офиса си. Около него весело махаха с опашки, съпътстващите каруцата бараци. От време на време мургавият клошар се изправяше и като хрочеше кървава слуз през изгнилите си зъби псуваше живота.

Във фургона зад оградата на строежа също псуваха. Вече цяла седмица не караха тухли и работата беше замряла.

— Мамка му! — мърмореше Кофражистът, който стъпил върху стол се опитваше с джобен нож да натъпче достатъчно вестник в аралъка до лампата. Вътре от покрива на фургона постоянно имаше теч, капеше и лампата мигаше.

— Мамка му! — повтори Кофражистът, слизайки от стола, като продължаваше да клати глава явно недоволен.

— Ъ-ъ-ъ? — каза Дърводелецът като подаде бутилката водка на Арматуриста.

— Ъх-ъ! — отвърна последният, обърса с длан гърлото и отпи голяма глътка. Бавно нажабури устата си, движейки напред — назад брадясалите си бузи и след като преглътна, се оригна с тържествен баритон.

— Е, да, ама не можеш едновременно да се оригваш и да пърдиш — намеси се Кофражистът, който на свой ред поемаше бутилката.

Печката пак беше угаснала и сега Дърводелецът, псувайки я тъпчеше с натрошени летви, правейки неуспешен опит за запалване.

— По-добре да бе пръднал на кибрита, та барем тръгне тая пущина — мърмореше възрастният строител.

Както казахме, нямаше тухли вече цяла седмица и работата на обекта беше замряла, даже съвсем затънала като самия обект в кишата. Беше пусто, никой не се мяркаше наоколо. Бригадата се беше разпиляла. Едни пръснали се из столичния град, други заминали си за провинцията. Та на строежа в тая свъсена утрин бяха останали само тия тримата да го пазят като уплътняваха времето си с белот и пиене, пиене и белот. Изминалата седмица се бе превърнала в безкрайна тъмнота от слели се в едно дни и нощи, сумрак, пълен с цигарен дим, непроветрим... С две думи: безпросветно пиянство.

— Обаче едно време в нашето поделение в Симитли имаше един, дете можеше едновременно на всяка крачка и да пърди, и да се оригва, даже и мотор палеше все едно, пърдейки и ритайки с крак. Гопето, еба си пича беше, ама аз съм ви разказвал за него, еба си пича! — продължаваше Кофражистът.

Дърводелецът го изгледа с досада и нищо не каза. Беше получил киселини. Не трябваше да почва с бира на гладно, а и пръжките с праз преди водката също обостриха стомашните сокове и тяхното надигане не закъсня. Лютивият спирт на евтината водка също спомогна за това. Но няма как трябваше махмурлук да се гони. Човекът беше тъжен. Затова пък Кофражистът бе в обичайното си приповдигнато настроение, обладан от немотивирана и безпричинна веселост. Да, срещат се и такива идиоти и продължаваше да обяснява:

— А пък веднъж значи, след едно учение, мамата ни бяха разкатали, на мен дори ми се случи да ям вафла и да сера едновременно, еба си! Тогава някво висшистче ме скива и каза, че аз

съм бил затворил цикъла, тая дума не я знаех кво значи... та тоя вика, ама всички да чуват, демек прави се на отворен: — Лайно-вафла, вафла-лайно няма голямо значение, само дето там някъде човекът се губел. Или в моя случай човекът служел само за трансмисия, нещо като преобразовател. Така сложно го каза, ама съм го запомнил! Тогава много не разбрах. Не ми стана особено ясно. А бе тия учените много плямпат и се надуват — все чели много книжки... ама къв бой му теглихме на тоя зубър, после с едни авери, целият се осра. Обаче и сега понякога се питам дали ако човек само така яде и сере, може верно да изчезне? Не бе, не ме разбираш, искам да кажа един вид човек да самоизсере сам себе си! Еба си! Схващаш ли? Ама аз да не съм лайно, ей? Мамка му! Тоа е искал да каже... демек, че я съм бил само нещо като машина за лайна, ей мамка ти, очилатко-о-о, само да те гепа, ей! — изрева Кофражистът, целият зачервен, от внезапното просветление, споходило го след толкова години и стовари яростно пестника си върху масата. Чашите се разляха. Денят отиваше към обяд.

Дърводелецът отново го присви стомах и той излезе да сере. Арматуристът и Кофражистът мяткаха тестето, без да спират да си подават и водката. Единият пърдеше, а другият се оригваше и двамата се заливаха от смях. От стените на фургона с интерес ги наблюдаваха Глория, Анелия, Преслава, Ивана, Пепа, Мара — отварачката и Силвия, а и още Азис, Амет, Кондьо и дори Милко Калайджиев. Дърводелецът много не ги харесваше тия, бяха ги налепили помладите момчета. Той като по-възрастен предпочиташе сръбската музика, но нямаше да се карат я! Тимовете на Ман Юнайтед, Арсенал, Юве, Локо (Сф) и ЦСКА също не бяха безразлични към разигравания се белот. Само няколко известни модела, залепени по в края на фургона скучаеха и мръзнаха.

До вечерта въпросните представители на класата успяха няколко пъти да се скарат за бройките и ръцете, ходиха поред за бира падне — плаща, след това пиха още водка, гледаха някакъв мач и накрая заспаха. Така се изниза тоя ден.

На другата сутрин печката пак беше угаснала. Край шнура на лампата се процеждаше вода на бързи капки и крушката отново мигаше. Вън валеше и топящата се киша ставаше все по-лигава. Арматуристът пикаеше от вратата на фургона. Кофражистът приготвяше закуска, пържеше саздърма с яйца в метална чиния,

поставена направо върху нажежения, изправен нагоре калорифер. Дърводелецът, седнал отстрани, попийваше биричка, гасеше снощния пожар и разказваше поучителна история за човешката лакомия и нейните последици, за да се прокашля ей така и за добър апетит. Той определено не бе гнуслив тип, просто много беше видял в тоя живот и то от опаката му страна.

— Преди време, когато още работех в Кремиковци Електротехникът от нашата смяна се хвана на бас с Шлайфериста от съседния цех, че може той да изяде една чиния с лайна. Всичко това само заради една овца. Щото на оня, Шлайфериста, шурята му гледаше стадо, хубава стока имаше, ама беше скъпчия. Пък ние от бригадата искахме да вземем едно животно да се сберем и да го апнем, но оньо дзифтар поиска много пари. Не че не сме имали, тогава заплати да видиш! Банкети що сме правили у „Ропотамо“, една година аз платих сам целия банкет, ама бях млад и див и животът беше друг! Та оня се оля — поиска много, а ние много мразим некой да ни цака, да е погявол от нас, щото знаем как си вадим парите. Здравето съм си оставил и живота в оная смрад! Имам седми разряд, знаеш. Тогава, ви разправям значи, Електротехникът много се впрегна и вика: — Я, ше му обадим на тоа! И така се хванаха на бас: ако единият изядеше лайната, да ме простите, то другият щеше да му даде да си избере сам животно от стадото му за без пари. И оня, нашию де, да вземе да иде в му-щорока да нагрeba една такава чиния от алпака, като твоята дете пържиш сега в нея, ама минал преди това тарикатът през лавката и купил едно кило захар. Обърка лайната с шекера и с ванилия ги посипа, а бе стана като киша и каймак изби отгоре. После даже излиза чинията, няма да кажеш, че са лайна все едно крем на д-р Йоткер! А оня, другият, само дете не умря. После яко псуваше, дете така се минал.

— Мамка му на тоа, Електротехнико, най-убавата овца си избра от стадото, как се минах, еба си!

— Еба си, скиваш ли значи?! Така че никога не се знае кой накрая яде лайната у тоя живот! Това човешката лакомия е голяма работа, понякога и говняна ха-ха! — заключи дълбокомислено Дърводелецът и си отвори нова бира. Кофражистът блъсна чинията с готовата саздърма, хвана се с ръка за устата, хвърли вилицата и рязко стана от масата.

— Тоа па бил много чувствителен, а вчера га сра и запуши вѣнка кенефа, и трябваше я да се мѣчим да го отпушвам посред ноците, не бе толкова деликатен! — изрѣмжа Дърводелецът придърпа чинията към себе си, отчупи си половинка франзела и започна да закусва с охота. Това му беше номерът в живота, ако може да изяде и чуждото, не се свинеше.

— Мамка му и днес няма да карат тухли — каза Арматуристът и започна да бърка тестето.

До вечерта и тримата дали от многото изпита бира, или от позаминалата саздърма получиха силни газове, съпроводени с остра диспепсия.

Свечерява се, вечерният здрач се разтваря бързо в мрака на ноцта, рѣми. Сега тримата клечат и серат отвън до кенефа, който се е запушил. Вътре кафявата гряз е преляла и стига до глезените и никой не смее да влезе. Тя бавно се процежда навън и се смесва с кишата. Дъждът се усилва, излиза силен вятър, започва да плющи, пресветва. Диария по време на буря, кофти, но класата може всичко да понесе, нали затова е пролетариат!

По-следващия ден. Лампата примигва, печката е угаснала. Кофражистът повръща, подпрял се е отвън на фургона и е леко приведен. Да живее трудът на месопреработвателите от фирма „Телеком“ ООД. Оставили са си ръцете, че и нещо друго... Всички са отровени. Лошо им е. Еба си саздърмата, от кво я правят тия!

Днес на никой не му се приказва, играе белот и все още не му се и пие. Надвиснала е тягостна тишина. Пърдните сега звучат още по-ясно и категорично сред спарената умълчаност на притихналия фургон. Дърводелецът се е събудил с недопито шише мастика в леглото и още не е видял голямата дупка от цигара на одеялото си. Тягостно е някак си, нещо витае във въздуха... всички са унили и имат газове. Мълчат, но пърдят дружно, изчакват се, застигат се, преливат се, някой извисява исо, хорът го подкрепя и накрая всичко изригва в мощно кресчендо. Истинска газова симфония! Оратория на другарството и класовата сплотеност! Или просто колегиалност?

У-ф-ф-ф! Отново няма тухли. Снабдителят имал проблем с доставчиците. Все така рѣми. Еба си зимно-пролетната скука! Следващия ден протече така (примерно вторник): C_2H_5OH ^[1]; A♦, D♣, 10♥, J♥, K♠, 7♣, 9♠, D♦^[2]; $C_{10}H_{14}N_2$ ^[3], H_2S ^[4], NH_4 ^[5], C_2H_5OH , H_2S ,

$C_{10}H_{14}N_2$, NH_4 , H_2S , C_2H_5OH ; $A\clubsuit$, $D\spadesuit$, $K\heartsuit$, $V\spadesuit$, $A\clubsuit$, $10\clubsuit$, $K\spadesuit$, $9\heartsuit$, $10\spadesuit$ и още много такива игри; H_2S , NH_4 , C_2H_5OH , $C_{10}H_{14}N_2$ и т.н.

И още по-следващият (примерно сряда): C_2H_5OH , H_2S ; $D\spadesuit$, $A\clubsuit$, $10\spadesuit$, $J\heartsuit$, $K\spadesuit$, $7\clubsuit$, $9\spadesuit$, $A\clubsuit$; NH_4 , $C_{10}H_{14}N_2$.

Друг ден (примерно петък): Тухли не са докарали, ръми, мъгливо е... H_2S , NH_4 , C_2H_5OH , $C_{10}H_{14}N_2$, C_2H_5OH ; $D\spadesuit$, $A\clubsuit$, $10\heartsuit$, $9\spadesuit$, $K\clubsuit$, $V\spadesuit$; H_2S , NH_4 , C_2H_5OH и т.н.

Събота: C_2H_5OH , H_2S , $C_{10}H_{14}N_2$, H_2S , NH_4 , C_2H_5OH ; $A\spadesuit$, $K\spadesuit$, $10\clubsuit$, $9\spadesuit$, $D\spadesuit$, $J\heartsuit$; $C_{10}H_{14}N_2$, H_2S , C_2H_5OH , H_2S , $C_{10}H_{14}N_2$, NH_4 и т.н.

Някакъв понеделник: H_2S , C_2H_5OH , $C_{10}H_{14}N_2$, C_2H_5OH , NH_4 , $C_{10}H_{14}N_2$, H_2S ; $D\spadesuit$, $J\spadesuit$, $K\clubsuit$, $10\clubsuit$, $9\spadesuit$; H_2S , C_2H_5OH , NH_4 , H_2S , $C_{10}H_{14}N_2$ — мъгливо е, няма тухли...

С горе изложеното авторът не претендира да е успял да улови всички химически, газови и телесни емисии, отделени във фургона за денонощие, за единица време върху единица площ, тъй като това е непосилно, а и не това е целта на производението. По-скоро се е помъчил да предаде правдиво атмосферата на трудовия делник, както и да пресъздаде особеностите на въздушно-капковата среда, в която протича действието и богатото разнообразие на смеси от вещества и съединения. Доколкото всички те определят съзнанието и поведението на героите трудно е да се каже с категоричност, но все пак всичко в този сложен свят е химия, нали? Да му мислят двойкарите, които са бляли в час!

На още по-по-другия ден, в края на третата седмица, както вече сигурно се досещате, тухлите пак не бяха докарани. Печката пак е угаснала. Тоя път обаче лампата изгоря. Стана дори късо съединение! Най-последно, еба си какво разнообразие! Случи се обаче и нещо интересно. Прибраха се момчетата от Крумовград или Тервел, не Омуртаг, а бе май последно беше може би Исперих и донесоха туба с домашняк.

Не знам защо точно такива тъмни субекти живеят винаги по такива места с имена на велики владетели — най-великите ни владетели! Защо колкото си по загубен и залухан, див и незначителен, световно неизвестен, толкова от по-велико място идваш, поне като

название. Хайде хоп и нахълтваш в столичния град, примерно като строител, за да твориш блага.

София, селище на почти 7 хиляди години, според данни на археологията също е велико място, голяма работа е, ей шъ знайш, нали! Място, на което идват подобни индивиди и дават най-ценното от себе си и себе дори, за да прибавят нови изкопи към археологията на града и по-специално в строителството. Понякога се случва да се нахакат или май твърде често в необезопасени и социално неосигурени трудови злополуки. Но какво да се прави прогресът си иска своето и градът се разраства благодарение на такива хора и на услужливата и коректна банкова система и нейните кредити да не забравяме! Еба си!

Арматуристът отпи внимателно от тубата и само дето не се издрайфа, а той беше човек с опит, повярвайте.

— А-а-а, ква е тая гадост, смърди по-зле от гириза зад фургона б-а-а-а, мамка му!?

— Ами, бабалъкът я е правил от захарно цвекло е — заобяснява се единият от новодошлите исперихци, кубратовци, омуртаговци или там какъвто беше. — Щото лани удари град, лоша година се случи измръзнаха и овошките по нашенско, плод за цяр нямаше, а нещо все трябва да се пие...

— Знам я тая — прокашля се Кофражистът, пил съм такава на предния обект, вярно адски смърди на говна и здраво лови, но докато я пиеш, а и след това се чувстваш все едно някой те е бутнал у пречиствателната станция. Обаче като се разреди с кафе става! Убива се малко тая смрад. Кво да се прави като няма друго, щото без градус нема радост, нали, а все нещо трябва да се шора... Заплатите пак ги бавят, немало работа, еба си! Е как да има като не карат тухли, писна ми! А бе човек без пари и лайната си изяда, шъ знайш — дълбокомислено заключи строителят и си наля от тубата.

— А бе, дето викат сърбите „човек без паре е лайно, лайно со паре е човек“ — обади се някой.

В това време вече посъвзелият се от махмурлука Дърводелец взе и той отношение по темата: — Чувал съм, че в Германия точно след войната са правели шнапс от собствените си говна, ха-ха. Странно какво ли са срали при тоя глад? Ама и серьожките не са по-добре като нямат картошки и те надигат говнарката, така е, все нещо трябва да се пие, ха наздраве! Обаче шъ знайш от ичкия до ичкия има Балкан

разлика. Щото, квото и да ръгаш в казана много разлика нема: все е гнилоч — говна, сиреч. Всичко е в усталъка! В нашия квартал, там, където живеех преди, навремето имаше един бай Иван Лайнара му викаха, щото правеше такава говнарка и я продаваше на черно, кога беше кризата и нямаше. И си ставаше, грешка няма, даже си беше чудесна, пил съм я! А бе, всичко си е до човека, няма кво да ми разправят, ако е мераклия и говнарка от гюбре ще ти свари и по-добра и от „Кайлъшка мускатова“ шъ я докара — няма да я познаеш, медец! Бай Иван беше чудо човек със златни ръце и златно сърце, такива хора вече няма, ей! И не вземаше скъпо, не беше някой изедник, напротив, като му станеш редовен... Бог да го прости, отиде си от алкохолно отравяне, е това е, така си заминават убавите ора, ох! — и отля.

И така около новодонесената туба неусетно се заформира още от преди обяд спонтанна и непринудена веселба. Вън продължаваше да ръми, а кишата се беше превърнала в кална пяна, лепната върху всичко, до което можеше да се допре — улици, тротоари, фасади и комай и по облаците дори.

Късно вечерта всичко приключи с масов побой, като в каубойска кръчма — изпотрошиха фургона. Кво да се прави, такива бяха тези строители — примитиви и като пийнеха повече, ставаха такива работи. Дали от средата или от затъпяващия труд, или пък редовните злоупотреби, вероятно може би от всичкото накуп, но тези типове оскотяват и затова колкото са по-тъпи, толкова по-остро реагират! Често пъти около такива страдат невинни хора жени, деца, близки, роднини, съседи и случайни жертви на пиянските им изблици. Това е положението, някой трябва да строи родината, нали? Та така приключи тази вечер с порезни и контузни рани, охлузвания и натъртвания по крайници и по лицевочерепните фасциалии. Нищо необикновено в тези среди. На другия ден отново ще си пият заедно бирата все едно нищо не се е случило. Щастливи хора, незатормозени от нищо, ще речеш благородни диваци!

На края на вечерта момчетата от Исперих, Тервел, Омуртаг, Три могили, Пет кладенеца, Осем овчаря, Горно и Долно лайнарище, набити и крепейки се един друг се прибраха в техния си фургон, където се сринаха и заспаха мигновено. Арматуристът, разгорещен от пиенето и сбиването отиде за бира, но си дойде чак на сутринта с бяло десертно и трипер, пиян като свиня, но това вече е друга история.

* * *

— Кой е срал тука бе, хора ли са били, животни ли, такова нещо досега не бях виждал, мамка му!? А бе, направо сте се осрали! — нареждаше Кранистът, който, нагазил с гумени ботуши, ръчкаше с всички сили голям кол в отворието на нужника. Въпреки напъните и отривистите разбърквания отворието продължаваше да стои зелято от кафява субстанция, свенливо сгушено между потъналите клекала. Нищо не се всмукваше, даже още повече започна да бълва. Арматуристът и Кофражистът стояха безучастно от страни и пушеха.

— И как стана тая, дрисльовци такива? — клатеше глава Кранистът и продължаваше безрезултатно да върти кола.

— Ами, то таковата, оная седмица седим си значи ние с Електротехнико и си къркоркаме биричка, па чекахме да докарат тухлите, и хвърляме табла. По едно време тоа стана и иде у нужника и се затвори там, мамка му. И седи 20, 30, 50 минути, час, час и нещо стана, он не излиза. Я си викам — тоа па нещо расърдили се, кво му стана? Щото по отпреди още му бех вземал две игри и он требеше сега да черпи. Та значи, он го нема толко време и ние с Дърводецецо отиваме и тропаме, викаме. Он мълчи! Еба си, и напънахме вратата, колко и требе на она. Отвориаме и що да видим?

Електротехнико паднал, ей така със събути панталони как е клечел и целиу посинел. То кво, он срал, срал и от зор се обезлайнил, еба си! Скиваш ли, от яд дето го бих и припаднал. Веднага с момчетата от бригадата, дето беха тук тогава, го извадиаме и звъним у Пирогов. Дойдоха хората, верно бързо, не се бавиха тойо път, обясних им положението и докторите му направиха спешно лайнопреливане и го спасиха. Ама он си бе тръгнал вече, направо го изпускахме, заминаваше си, добре че се намесихме и действахме адекватно, та сега и за това треба да черпи, щото остана жив, спасиаме го! И така се запуши мущорока от Електротехнико, га се обезлайни, щото е дзифтар и е, ей така на! — заключи Кофражистът и направи неприличен жест с ръка.

Отново започна да ръми и насъбралата се групичка около злощастно запушения кенеф се разпръсна. Кранистът изпсува и се отказа да бърка повече, тръгна си и заедно с другите отиде да играе

белот. Само безполезният кол остана да стърчи като пилон на опустялото място.

Тухли и днес няма. Работата е замряла на целия обект. Кишаво е. Сега Дърводелецът седи сам във фургона и препича наденичка върху калорифера като внимава мазнината да капе отстриани, не върху нажежения реотан. И точно тогава се появи онова нещо. Детето идиотче. Или по-точно казано момиченцето идиотче. Защото това беше наистина момиченце 10–12 — годишно слабоумно и преждевременно развито за възрастта си. Отдалече мязаше на голямо едро момче може би и поради момчешките дрехи, с които беше навлечено и късо подстриганата коса. Идиотчето се въртеше от известно време около строежа. Днес вратата на обекта зееше широко отворена, чакаха да докарат тухлите. Кучетата, пазещи строежа, ги нямаше сега, те се бяха сръфали по-надолу по улицата с глутницата, съпровождаща каруцата на циганина. Последният беше минал преди малко оттук.

И тогава идиотчето изникна пред фургона. Казахме вече как беше облечено, обуто беше в сандалки и дебели вълнени чорапи. Сандалките бяха нови, а единият чорап се беше провиснал отпред и накиснал в калта. Момиченцето стискаше под едната мишница мече без глава, а под другата — счупена хилка за федербал, намерени навярно в някакви боклуци. Така то от доста време обикаляше квартала. Застанало сега срещу Дърводелеца то глупаво му се усмихваше, като свенливо прикриваше с пухкавата си ръчичка начервените си устни.

— Как ти викат? — опита се да бъде дружелюбен Дърводелецът въпреки тежкия си махмурлук и лошия си характер.

— Духла — отвърна момиченцето и се изхили.

— Сериозно?! — зачуди се мъжът и си отвори бира.

— Ъх-ъ-ъ-ъ — захили се пак идиотчето.

— А иначе как се казваш? — продължи да любопитства бачкаторът, не че го интересуваше, просто да има да си приказва с някого.

— А, Галя съм иначе, майка така ми вика.

— Ти на училище не ходиш ли?

— Вече не, няма кой да ме води. Баба пиеше и по цял ден ме биеше, но получи удар, така казаха и я откараха някъде. Иначе по-рано тя ме водеше... в Първа помощ училището.

— Е, ами сега кой се грижи за теб, майка, баща нямаш ли, те къде са? — любопитстваше работникът, беше му станало интересно.

— А мама работи в Гърция и все казва, че като изкара пари ще прати да платим тока, ама отдавна не се е обаждала. Сега ме гледа леля Цена, съседка една, ама и тя много ме бие и за това бягам и после тя много се кара като не се прибирам. Мама ѝ се обадила по-преди, че като изкара повече пари щяла да ме вземе и мен в Гърция, там имало много портокали и били евтини, щото ги бере мама...

— А баща ти кво казва? — поинтересува се Дърводелецът и започна да реже наденицата направо върху вестника на масата.

— А... баща нямам, него не го помня... отвърна момиченцето. Замлъкна, изви глава и се загледа някъде встрани. Дърводелецът също замлъкна и като че ли и той се замисли. След малко възрастният строител дружески смигна на детето и му подвигна:

— Ей, дечко я не се стягай! Вярно животът е лош, особено за такива като теб, но ти недей се плаши! Закусва ли днес?

— Ц-ъ-ъ.

— Ела да ми правиш компания, мляко нямам, но нещо все ще се намери... и добави стрък праз на масата. После стана и донесе от другия край на фургона буркан лютеница, сирене и четвъртинка хляб. Детето стоеше отвън и не смееше да прекрачи въпреки поканата. Работникът подканящо му кимна и продължи да реже препечената наденица, която апетитно ухаеше.

— Чичко, ти нали не си лош? — попита момиченцето, вече застанало до самата врата на фургона — нищо няма да ми направиш нали? Няма да си показваш чурката?

— А-а-а?! — онемя Дърводелецът.

— Щото чичко Захариев от нашия вход на първия етаж лятото ми купуваше сладолед и лепенки с картинки, а после ме водеше в мазето и там ми показваше чурката си. Баба като научи много се ядоса и много ме би, а чичко Захариев после, казват, го намерили обесил се в мазето и полиция идва, но баба не даде да ме разпитват... Ти нали не си такъв?

— Не бе, стига глупости, почвай да ядеш, че ще изстине! — каза строителят.

Момиченцето само това и чакаше. Започна лакомо да се храни, като от полуотворените му начервени устенца хвърчаха трохи и

слюнка. Застанал отстрани на масата работникът допи бирата си, запали цигара и потъна някъде в собствените си мисли. Настаналото мълчание бе нарушавано само от мляскането на детето, което сега гледаше ласкаво с гурливо око своя благодетел. Другото му оченце беше взряно към дъното на фургона, защото момиченцето беше, освен всичко друго и кривогледо. А ако не беше така, то със сигурност в това оченце щеше да се види как блести малка сълзичка, събрала в себе си цялата благодарност на това нещастно същество.

Момиченцето се нахрани. Строителят угаси цигарата и прокара ръка по русата главица на детето, като го милваше.

— Ех, и аз някъде имам едно такова хубаво момиченце като теб, но майка и ми разби живота, курва мръсна, не съм ги виждал от години — въздъхна — и не ща да ги знам...

В следващия момент пръстите на Дърводелеца стиснаха силно децкото гърло. С неумолимо, непозволяващо съпротива движение жертвата бе свлечена на пода. Мъжът бързо придърпа един стол, обърна го и притисна с него детето, за да не може много да се дърпа. Момиченцето едва дишаше, виолетово-черни кръгове се завъртяха пред очите му, ускореният пулс щеше да пръсне сърчицето му. Смазано и полуприпаднало под стола и огромния корем на Дърводелеца, то нямаше сили да извика... Работникът изнасили детето...

В това време в студения утринен въздух между отсрещните блокове, сред ожулените им фасади се носеше върху розови флуиди изтръпналият глас на Roger Waters:

Oooh, I need a dirty woman.

Oooh, I need a dirty girl...

Pink Floyd — THE WALL,
1979, Young Lust

Някой там вече беше сецнал първия си за деня джойнт и бе дал волуме на мах на уредбата си.

Разнесе се мощен и призивен звук на клаксон и рев на тежък камион. Малко след това се чуха и викове: — Докараха тухлите, докараха ги!

Мина повече от месец, строителите завършиха етаж и покрива. Известно време пак нямаше тухли. Вече не вали, калната киша е изсъхнала и сега повеите на вятъра я гонят като прахуляк наоколо. Дърводелецът получи масивен инфаркт и го откараха в болница. Момиченцето идиотче се загуби оттогава и повече никой не го видя. По-нататък, вече през пролетта туберкулозният циганин с каруцата намери само новите сандалки, захвърлени близо до обекта и ги прибра. Съпътстващата го глутница продължава да се джавка с помярите от строежа и неусетно наоколо всичко разцъфна. Зимата си беше отишла и още една сграда изникна в столичния град. Запушеният кенеф, зад фургона, през всичкото това време никой не успя и не пожела да го отпущи. Скоро го засипаха със строителни отпадъци и подравниха с булдозер мястото. Така и не се разбра какво има в него, какво бе скрито там.

Късно една нощ някой мина и със спрей нарисова на оградата на строежа СЪРП и ЧУК и написа ДА ЖИВЕЕ 1-ви МАЙ, ДЕН НА ТРУДА. На другия ден беше именно 1-ви май, международен празник на трудовите хора от цял свят. Вътре фургонът още светеше и се чуваше гюрултия, примесена с чалга и бойки провикващия. Бригадата празнуваше... Каква нощ бе само! Валпургиева!

[5] C_2H_5OH — Етилов алкохол — всякакви марки на всякакви цени ↑

[5] $C_{10}H_{14}N_2$ — никотин (тютюневи изделия) ↑

[5] H_2S — сероводород (различни видове пръдни, като плътност и тоналност) ↑

[5] NH_4 — амоняк (урина) ↑

[5] $A\spadesuit, D\clubsuit, 10\heartsuit, J\heartsuit, K\spadesuit, 7\clubsuit, 9\spadesuit, D\diamond$ — игра, много игри на белот.

↑

ЗА КОГО БИЕ УЧИЛИЩНИЯ ЗВЪНЕЦ

Помогни ми да те възвися

Надпис на
котленското възрожденско
школо

Всеки училищен звънец си има свой собствен звън, сиреч глас и въпреки всеобщата им монотонност, всеки един от тях е неповторим. Така поне остават в съзнанието ни. Ако изпитвате съмнение за това, то допитайте се до някоя чувствителна личност, изпитала върху себе си несгодите на родното образование и сменила поради това поне няколко школа, или се разровете по-внимателно в дебрите собствените си спомени, връщайки се назад в своята младост. Трябва да отбележим също така, че звънците, като електрически творения твърде често наподобяват със звъntenето си някак песента на циркулярите. Поне някои, други пък ръмжат! Странна особеност се наблюдава обаче в тоналността, която оглася коридорите на някои елитни, строги учебни заведения. Там звънците звучат полуприглушено и тъй безлично, че почти не се чуват, ако изобщо може да бъде доловено жуженето им. Питомците на тези заведения са така добре стресирани и дресирани направо оставят усещането, че като че ли те самите вътрешно издават тези звуци и синхронно ги следват в ритъма на зададения порядък. Ще кажеш същества интелигентни, също като делфините!

Протяжно, разляяно, дълго и безспирно, с все по-задъхваща се монотонност, отглъхтяваше последният утринен звънец на едно столично квартално училище. Тази история се случи преди години и потресе всички, но после като че ли се позабрави сред всеобщата гмеж на мизерния ни живот. Други ужасии я затулиха скоро. Само новичък некролог, подменян периодично на фасадата на школото, напомня още за станалата трагедия.

Та така в този ден или ранна утрин, както вече започнахме нашата история, ламариненият тътен на заглъхващия училищен звънец на воля се търкаляше по празния двор и като достигна края му, се разля, за да посрещне приветствено изникналата в този момент до оградата причудлива фигура. Обладателят на въпросната причудлива фигура беше четвъртокласникът Живко Душков училищното посмешище. Отново закъснял, той с мъка се провираше през липсващите жезла на училищната ограда, поставена още някога през времето на др. Петър Междуречки. Тантурестият и тронав силует, като че ли се заклеци, раницата на гърба му не можеше да мине. С по-силно дръпване Живко успя да прокара и нея, но това му костваше разпаряне на ръкава, малко под едното рамо. Оттам насетне с големи цамбуци и пляски, носейки се като някой крайцер през дворната киша, Живко, добре опръскан, влетя в училищния портал с последния тон на отглъхтяващия звънец. Сега най-после учебният процес можеше вече да започне.

В коридора го посрещна, както обикновено Топузов, учителят по физкултура, вманиачен идиот на тема ред и дисциплина, досущ военен. Мускулест и жилест тип в син анцуг, някогашен състезател на Левски, с оригинална свирка ВаППа и огромна връзка ключове, с която често биеше, Топузов бе въплъщение на училищния порядък. Спортният педагог, слаб, висок, с леко грозна морда в синия си анцуг приличаше досущ на „Ну, погоди“, между впрочем така му викаха и по-големите ученици. Той сутрин дебнеше на портала и назидаваше закъснелите, като издевателстваше с видимо удоволствие над тях.

— Ей, ти Митко Димитров 6-ти Б, върни се тук! Мирно, събери петите, ръцете отстрани и като говориш с мен ще отговаряш ясно, млъкни не съм те питал, ходом — марш, бегом три обиколки на двора, остави с лявото рамо напред! Ох, всяка сутрин се разправям все с едни и същи калпазани. Васко Гоцев 8-и А, какво се прокрадваш там мислиш, че няма да те видя ли, я ми се яви тук — шат един зад врата — и съм ти казал тук без баща си няма да влезеш, чакам го да си поговорим, преди да те изключим! Ясен ли съм? Петьо Цеков, ела бе хубостник, пак не си се поостригал, аз какво ти бях казал, с тая боядисана коса тука не! Ама си бил музикантче пънкарче, тия фасони у вас на майка ти, тука е училище и има дисциплина и ще има такава поне докато аз съм тук! Майка ти впрочем не я видях на последната

родителска, я си дай бележника! Деси Стефанова, Дес-и-с-л-а-в-а-а-а, не ме карай да викам, вържи косата! Ще се правиш на фотомодел, когато излезеш оттук и ако успееш въобще да завършиш, щото тия двойки, дето си ги наредила в последно време, баща ти проверява ли ти въобще бележника и него отдавна не съм го виждал, ще намина довечера през вас. Ей, Краси Пенчев, върни се тук, изплюй дъвката, каква е тая обица? Ти мъж ли си или какво? Или се правиш на ония шашавите по MTV? Много сте се отпуснали, ама аз ред, ред ще въведа тук, вие как я мислите, какви хора утре ще излезе от вас — асоциални елементи, престъпници и уличници, щото си нямаме такива в изобилие. Какво се смееш ти там? — и бам с връзката ключове по нечия глава. Тръгвай пред мен към дирекцията, аз докога ще се разправам... И така всяка сутрин.

Появата на вечно закъснелият Живко не извика никаква изненада у Топузов, срещата на двамата след последния утринен звънец се бе превърнала в нещо обикновено, банална рутина на учебното действие. Физкултурникът се разправяше с момчето още от първия ден на първи клас. Случаят с вечно закъсняващия и неорганизиран Живко бе непоправим. Нищо не можеше да се направи. Нищо не помагаше. То не бяха заплахи, наказания, викане на родители, нищо и нищо. Живко все изникваше последен, сякаш нарочно. Топузов бе вдигнал ръце от тази слаба безволеост и непукизъм, които всеки път заставаха срещу него. Въпреки неимоверните му усилия да вкара в пътя тая марда и въпреки безкрайните разправи, блюстителят на училищния порядък накрая се бе предал. Нямаше повече сили и нерви и най-вече бе изгубил удоволствие от издевателството над момчето. Живко Душков оставаше непоправим. Обладалата го към всичко околно апатия го бе направила недосегаем. Нищо не бе в състояние да го досегне, сякаш бе същество от друг свят. С две думи малкият четвъртокласник бе педагогически провал за физкултурника и въобще за училището, май всички вече бяха вдигнали ръце от него.

И така машината от мускули не реагира, изгледа с презрение тантурестата, крушоподобна, категорично неспортна фигура на малчугана и само безмълвно с видима досада поклати глава: „От тоя нищо няма да излезе...“ Беше се уморил да се разправя с Живко. Обърна се и с неравен тръст се отправи към своето царство — физкултурницата, където го очакваха много други строени плахи деца.

Запъхтян, Живко бързаше по стълбите. Имаше математика. Когато влезе в кабинета, Христова връщаше контролните от предишния час. Без да прекъсва занятие, тя само с поглед над леко свалените си очила, посочи на закъснелия да си седне на чина. Нямаше нужда от порицания и тук всичко отдавна беше загубило смисъл. Христова бе сериозен преподавател, който уважаваше предмета и работата си, но както вече казахме от Живко всички бяха вдигнали ръце. Учителите си го прехвърляха един на друг и гледаха криво-ляво да го избутат някак. Та така тя продължи да обяснява вярното решение на зададените в контролната работа задачи. Тантурестият малчуган се намести на чина си. Живко седеше сам, нямаше приятели. Никой не искаше да седи до него, а и учителите предпочитаха да го държат така, за да не влияе на другите. В момента, в който седна, от задния чин му подложиха лист от тетрадка, намазан с лепило. Нашият герой, притеснен и все още задъхан, вадейки нещата си от раницата, нищо не усети.

На контролното имаше двойка — трета за срока. След като приключи с обясненията на задачите и връщането на контролните, Христова извика Живко да излезе на дъската, да провери разбрал ли е нещо от обясненията. Нямаше да му се размине за закъснението. Христова е, както казахме, строг учител и си държи на предмета. За нея никой не си спомняше да е удряла шамар или изтегляла нечие ухо, но мнозина и от най-закоравелите училищни хулигани бяха преглъщали сълзи в нейния час. Тя беше от онази порода учители, които с тих, приглушен глас, без викове и крясъци, вадеха с памук душата на детето, затиснато до черната дъска. С дълбока въздишка на пълна обреченост, Живко се надигна от чина и с наведена глава излезе пред класа, готов да поеме безропотно поредното унижение. Христова започна да диктува $x + y = 100 - 10$, незаписал задачата и чу зад гърба си как целият клас прихна. Злобни дюдюкания даваха тон на всеобщия присмех. Беше свикнал с подобно отношение към глупостта му, реагираха както обикновено, но този път като че ли бе малко рано, все пак нищо още не бе записал. Тогава? Смутено се обърна, но пак не разбра, което извика нова вълна от смях. Тази му непохватност забавляваше всички. Никой не изпитва милост към аутсайдера. На смъкнатите живкови панталони висеше залепен лист, на който с дебели букви беше написано **ТОВА НЕ Е ГЪЗ, ТОВА Е ДУШКОВ**. Понякога

децата са зли и жестоки. Така протичаха дните на училищното посмешище Живко Душков, добродушен, незлоблив, безволев и съзерцателен неудачник, когото в училище само врабче и жаба още не го бяха били, дете има една приказка. Вече дори по-едри момчета и от долните класове му налитаха. Душков беше всеобщата изтривалка, най-любим обект за тероризиране и гаври.

Когато след часа отиде в училищната тоалетна на етаж, за да изчисти лепилото от панталоните си, там го очакваше нова изненада. Още като отвори вратата и го лъхна цигарен дим. На мига разбра, че прави голяма грешка, нямаше време да реагира и не успя да се дръпне. Отвътре го сграбчиха, изтеглиха и хлопнаха отново вратата зад гърба му. Ситуацията бе повече от опасна. В този училищен кенеф в това междучасие там се бе свряла да пуши бандата на Крисчана. Кристиян от 8-и Б бе страшилището на училището, изпечен и безскрупулен хулиган. За него се говореше, че се мотае по мачове с футболните агитки и че бил задържан от полицията. Кристиян или Крисчана, както всички му викаха, единствен в цялото даскало имаше татуировка. С него и учителите гледаха да си нямат много-много работа. Изтърпяваха го криво-ляво, мъчеха се да го изтикат някак си, нали баща му беше спонсор на училището-някакъв богаташ с бизнес.

Живко бе попаднал на най-лошото място във възможно най-лошото време, сред най-големите изроди на училището. Те само като го видяха и изпаднаха в див възторг. Горката овчица сама беше дошла на заколение. Бандата на Крисчана се изреди цялата върху живковата глава. То не бяха чимбери, шокчета, флъокчета, натриване на ушите и „вълча ласка“, мъчително скубане на косата нагоре на врата и бакенбардите. Все унижителни просташки забавления, но и твърде болезнени понякога. Душков стоеше плах, с примирението на ранен християнин и търпеливо очакваше да бъде изяден жив, като само тихо простенваше. Самият Крисчан не се занимаваше с екзекуции, това бе под достойнството му. Насилието беше оставил за паплачта си, това бяха техни удоволствия. Докато другите издевателстваха върху беззащитния четвъртокласник, лидерът на младите негодници гордо пушеше „БОРО“ 100 мм и с дебел черен маркер драскаше по стената. Когато по някое време груповото разтерзаване на Живко се поутоложи за малко, Крисчана се обърна към него — Душков, днес пак си ял лайна, признай си! — и дружески му се усмихна, все едно искаше да

го почерпи голяма мелба. Допуши си фасата и го изстреля в пикочта на близкия писоар, след което внезапно и рязко посегна с маркера, като с нож към лицето на малкото момче. Живко инстинктивно се дръпна, но гадните копелета го сграбчиха изотзад и го затиснаха да не може да мърда. Тогава вече Крисчана спокойно започна да твори върху пламналото детско лице. Първо направи няколко бенки и една сълза под едното око, но това явно му се видя недостатъчно и след кратък миг на размисъл започна да оформя букви като мустаци и катинарче. След малко на лицето на Живко върху горната и долната му устна се четеше „ЯМ ЛАЙНА“, което отдолу беше увенчано с артистична мускетарска брадичка. Фулмастерът смърдеше на спирт и щипеше кожата, но момчето беше благодарно, че все пак не му извадиха с него окото. После изродите, като се посмяха здраво, свалиха колана на якето му и му завързаха ръцете зад гърба за тръбите на парното. Следващият момент звънецът удари и всички се разбягаха и като за капак, за последно здраво наричаха раницата на бедния Душков и я запратиха в една от клозетните кабинки. Четвъртокласникът остана безпомощен, сам и завързан. Някъде по средата на часа чак го намери чистачката и го развърза. Въпреки че бе сериозно закъснял, Живко се опита да влезе по български. Още на вратата, докато се мъчеше да каже някакво извинение и Маркова изпищя, щом го видя. Веднага го прати в лекарския кабинет да го почистят.

Последният час беше при класната. Час на класа. Разглеждаха успеха, дисциплината и слушаха скучен доклад за уличната безопасност и борбата с противообществените прояви. Класната Георгиева беше свестен учител и изпитваше съжаление към Душков, петното на класа, но все пак не пропусна да го сгълчи за системните закъснения, отсъствията от тях, немарливата работа, слабия успех и незаинтересованост от учебния процес. Накрая, за да прекрати всеобщия присмех, дюдюкания и за да въдвори ред, изпрати Живко да донесе вода с кофата и да полее цветята. В бележника на момчето отдавна нямаше място за забележки и тефтерът, който носеше към него, беше вече бая пълен с оплаквания и препоръки към родителите му и че тази седмица се размина само с поливане на цветята при класната, му се стори милост свише. Така той с облекчение заприпка към училищната тоалетна, размахал мръснозелената кофа по пустия коридор.

Предоверявайки се на мимолетното щастие, Живко прояви несъобразителност, развеселен блъсна вратата и влетя в училищния нужник без каквато и да е предпазливост. Тази му разконцентрираност и небрежност и този път щеше да му коства много. Когато си в такова положение и още повече си Душков нямаш право да се разсейваш. Всяко невнимание носи рискове. Малшанс, кофти ситуация, зла участ или разположение на звездите, както биха казали някои, но определено това не беше денят на Живко. Несъобразеното му нахълтване го хвърли отново право в лапите на старите му познайници от сутринта. Този път Крисчана и двама от най-близкото му обкръжение Тъпак и Петдесет стинки бяха замислили нова супер кретения и вдъхновени от нея се превиваха от смях. От преди обяд праснали по някоя друга бира до даскалото и въобще не влизали в часовете днес, въпросните антисоциални елементи бяха домъкнали някаква стара, забравена от години кофпомпа от някогашния кабинет по гражданска отбрана. Напълнили съоръжението, сега те яростно помпеха, а Крисчана, стъпил върху радиатора и покачен на прозореца на кенефа, обилно поливаше с маркуча навън по-малките ученици. Децата от отделенията приключваха по-рано занятия и сега тъкмо излизаха. За зла участ, точно в разгара на тази веселба и нашият злочест четвъртокласник влетя за втори път днес в ръцете на своите мъчители. В това време на двора физкултурникът Топузов изрева, също измокрен от глава до пети, но докато разбере какво точно става, Крисчана вече бе изчезнал от прозореца и скачайки вътре в тоалетната, сграбчи безпомощния Живко. Тримата изроди заградиха горкото момче...

По-късно, когато Душков излезе от училищната тоалетна, залитайки и нищо неவிждащ, с нахлупена до носа шапка, той се блъсна в масивната снага на другарката Дечева. Въпросната някога е била дружинен ръководител на училището, а понастоящем се подвизава като училищен наставник или помощник в занималня, нещо такова. Въпреки изминалите години на Прехода, никой не смееше да се обръща към Дечева на госпожо. Тя продължаваше да бъде другарката Дечева, известна и запомнена от не един випуск с тежките си шамари.

Изникналият внезапно малчуган, който се блъсна в другарката, едва не препъна едрото ѝ туловище надолу по стълбите. Бившата дружинна успя да се окопоти и тозчас, хващайки се за перилата, вече запазила равновесие, се извърна и извъртя един от най-добрите

шамари в дългата си педагогическа кариера. От този шамар Живко после дни наред не можеше да чува добре, но това беше нищо в сравнение с другите неща, които му се случиха. Обаче какъв беше потресът на учителката мъжкарана, когато, шибвайки шамара, цялата и ръка се омаза с фекалии. Същите такива от удара се разлетяха и връз околните. Тежката плесница с размерите на телешка пържола, стоварила се върху главата на Душков, направи така, че нахлузената до носа му шапка да отхвъркне. Разкри се грозна гледка. Главата на Живко беше покрита с лайна, които се стичаха от сплъстената му коса по бузите, врата и шията. Сополите и сълзите на момчето се сливаха с тях.

Изродите на Крисчана го бяха подредили така. В една от кабините тоалетната бе запушена и преливаше. Въпреки кражбите на леличките от училищния стол и въпреки че голяма част от храната се изнасяше и препродаваше в околни заведения, децата бяха успели достатъчно да изакат. Допълвайки диетата си с вафли и чипсове, питомците на това школо бяха смогнали все пак да запушат нужника. Горепосочените хулигани, след като положиха многократно Живко и вече се чудеха какво още да причинят на нещастника и ето озари ги гадорията. Тя като че ли витаеше във въздуха наоколо и само чакаше да се лепне връз нещо. В такива мигове решенията идват сами, спонтанно, като от само себе си. Съвсем естествено изниква примерно въпросът защо да се мъчат да мажат жертвата с шоколада на разтопена вафла, който винаги се оказва недостатъчен, когато могат да... и го направиха. За това послужи нечия забравена шапка, която от дни стоеше на радиатора. Просто я взеха, загребаха от пода на преливащата кабина и я нахлупиха на главата на бедния Живко. Когато нещата ескалират в дадена посока, те често достигат само на крачка от своята крайна поносимост и за жалост тази крачка много пъти бива изминавана бързо и безразсъдно! И разбира се тогава никой не си дава сметка за произтичащите последствия. Водени от низките страсти на просташките си забавления хората рядко се замислят по принцип.

След изпълнението на звучната и лепкава плесница на другарката Дечева ѝ бе необходимо известно време, за да се съвземе. Шокът и за нея не бе малък. Подир това, като премина изненадата и като видя какво са направили с Душков, училищното посмешище, бившата дружинна ръководителка обърса ръката си и ругаейки го

помъкна към учителската тоалетна да го измие. В това време, използвайки суматохата, негодниците бяха успели да се измъкнат незабелязано и да офейкат.

В ранния следобед, не съвсем изсъхнал, малкият неудачник се прибра у дома. Така приключи още един училищен ден от живота на четвъртокласника Живко Душков.

Вечерта у Душкови имаше гости. Пристигнаха някакви усмихнати и нахилени чичовци и стринки от провинцията с някаква баба роднинка, която трябваше на другия ден да постъпва в някаква болница. Трепетното вълнение от появата на толкова гости бе подсилено и от принесените от село вино, ракийка, пържоли, прясно закляно, спържи, суджуци. Хората се бяха приготвили, така де, знаеха, че в града не е лесно, ако и да идеш при свой.

Веселбата започна още от ранната привечер. Димът на скарата, клокоченето на тиганната мазнина, веселите изпровокивания на подпийналата рода създаваше особена атмосфера, уют и благодост сред гощавката.

Всички се зарадваха на Живко още със самото пристигане колко бил пораснал и как се бил метнал на дядо си поп Душко, Бог да го прости и т.н. На въпросите за успеха и как се учи юнака, Душков — баща лаконично отговори с латинската сентенция, че „не за училището, а за живота учим“ и с това темата беше приключена.

Разговорите се обърнаха за политика. Нищо не се оправяло, всичко вървяло от зле към по-зле. Всичките били хайдуци, никой не милеел за майка България. Нямамо оправия, все серсеми яхали препатилия народец. Ръфали го и наши и чужди гости — разбирай МВФ.

В разгара на вечерта Душков — баща донесе голям нож с кокалена дръжка, с дълго и много добре заточено острие. Обясни, че го бил купил от етнографския музей на Етъра, когато бил там в една командировка. Въпросният нож носел зловещо-шеговитото название Боди — боди. Отзад на дръжката има „ухо“, където се поставя палеца при удар от горе на долу, а по дължината на лезвието има жлеб. С две думи, в опитна ръка това е едно много опасно оръжие. Стариат Душков обясняваше разпалено, че навремето с такива ножове са ходели хайдутите, леели са кръв за отечеството, въстания са вдигали, а днес селянията си коли прасетата. Какво падение! Това не му попречи

със същия нож, докато го възхваляваше и размахваше, да транжира пържолите на домашното прасенце, пристигнало от село. Домакинът беше сладкодумен и най-образован в родата. Беше успял да се изучи, да стане журналист и всички го слушаха с интерес и внимание. И той зараказва, че родът им бил стар и коренът им произхождал от Вълчан Кръвника, известен хайдутин, някогашно страшилище, погубил масайтинород, подвизавал се из габровския Балкан преди няколкостотин години. Митичен юнак, полузвяр получовек, така останал в преданията и хорската памет, легенда. И оттогава в рода били все хайдути и въстаници, поборници за свободата на майка България и човешки правдини. За далечния прародител Вълчан, разбойнически предводител, се разказват какви ли не истории и предания, но едно било сигурно, документирано, че през 1663 г. нападнал в Шипченския проход с дружината си известния турски пътешественик географ Евлия Челеби и ограбил съпътстващия го керван. Голяма битка станала с много жертви и от двете страни „мнозина станали плячка на ножа“. Бележитият пътешественик едва избегнал смъртта. В тясна клисура, в едно диво каменисто място, където често ставали хайдушки засади, пламнало сражението. Покъсно Евлия Челеби отбелязал в пътеписа си: „Село Габрово е хас на Великия везир. Боже, прости ми, но селото е бунтовническо, не е за отсядане в него. С една дума, тези селяни вършат разбойничество в Шипченската планина. Които си имат свой разум, да не ходят из тези планини, защото и зиме, и лете има много разбойници.“ Завърши Душков — баща, като затвори пътеписите на турския географ и прати Живко да върне обратно дебелия том в библиотеката.

Родата, както вече споменахме, беше все от отрудени и облъскани от живота чичовци и стринки, все хорица, които, като няма с какво да се похвалят в днешния ден, се гордееха със своето минало, за да имат сили да се справят с настоящето. Като попрехвърлиха чашите какви ли не страшни истории се изприказваха тази вечер, за славното минало на рода, къде истински, къде посъчинени и украсени през годините, но все героични и драматични. Въпреки напредналия час Живко стоеше и слушаше със зяпнала уста, бяха забравили да го пратят да спи. Имало времена, когато хората от едната страна на Балкана с години не знаели какво ставало от другата. Никой не смеел да премине през него, щото навлезел ли в проходите му, жив не стигал.

Какви ли не страхотии се разправяли из тез места за Вълчан Кръвника. Малцина оставали живи след среща с него. Говорило се, че го били виждали там, горе на чукарите, в потайна доба, на хладен месец да стои, люта ракия да пие и с човешки мръвки да замезва, с каквито хранел и побратимите си гарваните и вълците. Кървава вдигал напивка. Преданието разказва, че край пътя, който се виел сред усойки и диви места, се белеели камари от човешки кокаляк, оставен все от неосъмнали керванджии. Ако нещастниците не срещнели хайдутина, то неминуемо ставали жертва на сенките на нощта. Върколаци и караконджули, хали и възкресници дебнели в глубините на доловете и необятната пустош на горите, злокобни твари, все ортаци на Кръвника. В онези времена се пеела и такава песен за разбойника Вълчан, който бил имал нива на долната земя и я орял с два черни бивола, същи дяволи, които запрягал в ремъци от одрани живи хора. Хайдутинът сеел в тая нива ситни детски костици и ги поливал със сълзите на жертвите си, за да му раждат златни жълтици от кървав месец огрявани. Самият Вълчан, хората описвали, като исполинско чудовище със сплетени брада и коса, надарен с нечовешка сила великан. За разлика от други хайдути, не въртял сабя или ятаган, а носел огромен меч, колкото човешки бой — алеманска направа, който притежавал по наследство от дедите си, също страшилища. Някога тези му деди били поставени да вардят проходите в Балкана, а стражниците им опирали в орловите гнезда. Това било още във времената на Търновските царе. Преданието разказва — понеже не могли да спрат турците, ако и до един да погинали в бран, и агаряните стигнали и взели богоспасния Царевград, хората ги проклели вечно да се скитат из планинските пущинаци и да нямат покой. Така и се появили из клисурите тези възкресници, върколаци, караконджули, чиито жертви ставали закъснелите пътници.

Веселбата у Душкови продължи до късно, вдигаха се наздравици, пяха се песни.

Тази нощ Живко спа неспокойно. Сънят му бе накъсан и малкото момче се мятеше през цялото време в трескави видения. Живостта на чутите истории и предания избликваше в сънищата му. Колоритът и драматизмът на зловещите легенди, поверия и прокоби, проблясваха с ярък ужас...

Живко сънуваше... Мрачен, мъглив, тесен планински път се вие из здрачна клисура, надвиснали са грозни канари и изведнъж връхлита хала... човешки писъци, стенания и цвилене на коне, изстрели, канонада, предсмъртни викове, грохот на тъпани, планината се тресе... От мъглата изникват странни същества, хора, омазани с кърви и сажди, злокобно вият, размахват калъч и веят хоругвици с кръстове — хайдути! Зловещо побоище и наред него прапрадядо му Вълчан, могъщ и огромен, се смее сардонически... Очите му мятат мълнии, ноздрите са разширени като пистолетни дула, а под подгизналите от кръв мустаци просвяткат големи и остри като кремъци зъби...

Години по-късно, когато Живко отново се сещаше за този си сън, вече голям, се питаше дали неговият прадед наистина не е пиел кръвта на своите жертви... Повей от миналото, мимолетен проблясък през моментно отнетата завеса на небитието... Танц на сенки... По европейски казано *dance macabre!*

На другата сутрин малкото момче се събуди много рано, преди всички. Умито на две — на три то мина през кухнята, събра няколко филии и нещо от невдигнатите чинии и тогава съгледа големия Боди — боди, хайдушкото страшилище. Полепнал с мазнина, ножът — поборник, свидетел на Българското възраждане, лежеше кротко сред камарата от употребена посуда. Малчуганът го взе и без да се замисля, го прибра в плика при скицника и боите. Днес в училище имаха рисуване. Тук Живко беше много добър, може би единственото нещо, в което бе добър, превъзхождаше в пъти връстниците си, че и доста от по-големите от него. Все го тикаха да участва в разни школки изложби, трябва да се отчита дейност, работа и насърчаване на детските таланти. Въпреки дарбата си продължаваше да расте като самотник, завиждаха му и го мразеха още по-злобно. Децата, възпитани добре от еснафско-аграрния манталитет на своите родители, да странят от различните, за да се опазят и за да не би да се подхлъзнат и да провалят живота си заради такива, мразеха вдъхновено другия. Атавизъм, останал още от пещерите, да прогонваме различните, тези, които не влизат в нормата на плиткоумните ни ценности, и тези, които се опитват постоянно да разширят кръгозора ни. Заради тях трупахме кладите векове наред и събирахме камъни.

Няколко часа по-късно нашият неудачник пак е станал жертва на своята разсеяност и отново се е превърнал в обект на публично

унижение, забавление за своите постоянни мъчители. Хванали са го в голямото междучасие на двора, зад баскетболните кошове към училищния пушком. Живко се беше дръпнал настрана, за да може спокойно да хапне от домашните си филии през междучасието, но не щеш ли, се заплете в нови неприятности.

Обичайните му тирани, вчерашните наши познайници са сгацили малкото момче и този път се опитват да го бесят със собствения му шал. Двама дебили са застанали от двете му страни и теглят шала, докато четвъртокласникът не подвие крака. Над него се е надвесил Крисчана и завира перо от гълъб в носа и ухото на момчето. Отстрани стоят някакви гиздави девойчета с голи пъпове, нищо че е зима. Училищните кокони пушат и се заливат от смях. Така де, целият този спектакъл се прави сега заради тях, нали. Иде пролет и мъжките се перчат с оперението си, сиреч с глупостите, на които са способни, а индивиди, които биват най-безпомощни, са подлагани на публично издевателство и унижения с цел прогонване от стадото. За да не би техните жалки, нелепи гени да провокират по някакъв начин здравата устойчива еволюция на троглодитите.

И в този момент белята стана. Както всички бели, които по принцип стават бързо и изневиделица, без никой да очаква и да може да реагира и тази стана внезапно. Като че случайно. Паднал на едно коляно, бая зашеметен и зачервен от стягането с шала, Живко бръкна в плика, дето носеше боите, увиснал сега на ръката му, и оттук насетне зловещият и много остър нож сам свърши всичко. Влезе съвсем сам в Крисчана като на шега, ей така, направо през якето и се показва отзад. Всичко стана съвсем бързо и неочаквано. Голямото момче даже не изрева, само изстена глухо, хвана се с две ръце за корема и падна на земята. Настана тишина. Няколко мига, които продължиха, като че ли цяла вечност..., както биха забелязали повечето списователи. След това се чуха писъци и всички се разбягаха.

Още линейката не беше откарала Крисчана и арестуваха Живко. Откараха го в детската педагогическа стая при кварталния. Оттук насетне животът на Живко Душков, училищното посмешище, се обърна наопаки и обърка още повече. Бе изпратен по-късно в изправително училище за малолетни престъпници и там нещата тръгнаха съвсем на зло. Що се отнася до Крисчана, неговия насилник, някое време след това няколко телевизии показваха измъчения му

образ на младеж, който спешно се нуждае от лечение в чужбина. Моля, помогнете, не достигат еди колко си средства... моля ви, нека проявим човечност... № на банковата сметка...

Хайдушкият нож беше свършил своето... Затова хората казват: Не ме е страх от теб, по ме е страх от дванайсетия ти працядо! Щото не знаеш кога и у кого какво може да се пробуди, хора всякакви. Каж ми дядо ти, отдето ти идва името, с какво се е занимавал, какъв е бил през Възраждането и ще ти кажа какво си. Ако знаеш? Примерно Кондурджиев, Абаджиев, Куюнджиев, Сапун-джиев или пък Попов, Даскалов, Зографски, някои с представка хаджи, други без или само да речем Ангелов, Борисов, Василев и Петров, и така „хиляди, маса, народ...“

В онези дни редица мастити психолози, социолози, политолози, общественици — все познавачи на българския бит и душевност, взеха отношение по темата за насилието в училище. Насилието въобще като социален феномен, факторите, които го пораждат и затова накъде вървим като общество. Кой ли не избърса мръсната си съвест с „четвъртокласника изверг“, „школския касапин“, „чудовището Живко“? Кой ли не разисква „мълчанието на училищните агнета“ и какво става зад вратите на родното школо и какви хора растат там? Организираха се кръгли маси. Специалисти бяха канени в телевизионни предавания. Фондации и неправителствени организации откъгнаха масайти и пари, за да налагат уж превенция срещу детското насилие, борба с детската престъпност и бла-бла сред подрастващите. (Само как звучи дете — престъпник! Кога ли точно престъпникът пораста в човека и не го ли изпреварва и защо...?)

Вследствие на всичко това и от проточилите се съдебни процеси бащата на Живко, Душков — старши, съвсем се пропи и го уволниха от вестника. Отиде общ работник на гара Искър, където година покъсно го прегазил маневриращ локомотив. Някои разправяха, че сам се бил хвърлил... Майка му полудя и влезе в сектата „Свидетели на Йехова“, а сестра му била станала проститутка в Италия. Какви ли не ги говорят хората...

Днес Живко вече завършва училище с пълно отличие и му предстои да бъде абитуриент тази пролет. Като сирак от училище със специален режим и поради успеха си ще бъде поканен на бала, организиран от г-н Президента на Републиката. Бал за несретници,

организиран всяка година. Когато обществото реши понякога да бъде състрадателно, може да бъде невероятно жестоко, без да си дава сметка. Дали от криво разбиране за хуманността, или поради лицемерие и пълно — бездушие това оставям на Вас, любезни читатели. Г-н Президентът, бил който и да е, е много мил и добър човек, още навремето е работел за сигурността на държавата, примерно, и днес милее за младежта на България. Ще събере заедно с първата дама младите хора, ще им пожелае весело прекарване, ще им каже колко много се гордее с тях, защото те са европейското бъдеще на страната и ще изтанцува един валс. Живко също вече е сред поканените и ще присъства в резиденцията. Да му пожелаем и ние на добър час! Пък знае ли човек, току-виж, някой ден аутсайдерът, лузърът, нова американска дума в нашия живот, Живко Душков, училищното посмешище, станал и той президент на тази нещастна страна, на този беден народ. Ако доживее до четирийсет години... Нищо не се знае. Те белите нали ей така сами стават като от само себе си... Така приключва тази училищна история, която всички си спомнят по различен начин, въпрос на гледна точка. Аз я предавам, по-скоро се опитвам да я предам максимално точно и обективно, такава, каквато се случи навремето.

Разнася се стърженето на училищния звънец, време е да вървя, трябва да побързам — след малко ще вляза в час и ще застана пред малките главици, какви ли същества растат в тях...? Вървя по коридора и си припявам под нос да не ме слушат колегите „Hey, teacher leave the kids alone. We don't need no education. We don't need no thought control. No dark sarcasm in the classroom. All in all you're just another brick in the wall.“ (Pink Floyd, The Wall, 1979) Разминавам се с Топузов. С него не си говорим. Такива като той ги има във всяко училище. Те са духът на системата, главните зидаро-мазачи на СТЕНАТА. Стената от хора, предразсъдъци, амбиции, егоизъм и ненужни вещи, все диаманти на успеха или провала... Вече отдавна и аз не се чувствам добър човек, а нима е възможно да има добри хора...? Трябва да подам молба за напускане, крайно време е, не издържам повече! Трябва да се махна... искам вече да си почина...

Подминавам класната стая, вътре ме чакат, последният звънец отглъхтява, крайно време е! Не спирам, продължавам, вървя, отдалечавам се. Всъщност съм избягал от час, ха, самоотлъчка от

работа, голям праз! Тръгвам си... Стигам края на коридора на четвъртия етаж, отварям прозореца, стъпвам на перваза и прекрачвам... останалото ще го прочетете във вестниците. С-б-о-г-о-м!

P. S. (post mortem) Забравих да върна контролните на 7-и О, а имаше и добри оценки, простете деца...

ДЖОБЪТ НА ДЪРЖАВАТА РАЗКАЗ ЗА НАРОДНИТЕ ОТМЪСТИТЕЛИ И ТЕХНИТЕ ВРАГОВЕ, ЕДНА ИСТОРИЯ ОТ НАЧАЛОТО НА 90-ТЕ

В извънградските райони на столицата, отвъд населената среда и индустриалната зона се простира така нареченият субурбис. У нас това биват пространства от парцели с полуобитаеми барачки и бидонвили върху тях. Такива места, оградени често с колове, дъски, бодлива тел и трънаци представляват нещо съвсем непознато и необичайно за обикновения гражданин, свикнал с жълтите павета. Тази ничия, безстопанствена земя, забит пущинак се посещава рядко дори от хора от престъпния контингент, ако и със своята уединеност да дава множество възможности за всякакви потайности. В повечето случаи, трябва да признаем, тук най-потайното са нелегалните бахчи, градинки, ливадки, засети със зеленчук, скрит в сянката на някоя крива круша или джанка, диворасляк. Всички те са организирани в близост до някое деренце или попресъхнала полска бара, за да бъдат лесно поливани с малкото събираща се вода, долазила от далечни баири и превалели дъждове. Повече интерес извикват обаче ползвателите на тези терени, които почти никога не се забелязват и имат навика изведнъж да изникват от гъсталаците на тази привидна пустош. Те винаги са мрачни и необщителни. Мълчат при опит за заговаряне и гледат подозрително. Сигурни са, че всеки новопоявил се не е случайно, туку-така попаднал, а вероятно е дошъл да бастиса плодовете на къртовския им труд. В следващия момент често пъти те мигновено изчезват така, както и внезапно са се появили, обръщайки гръб на натрапника, без всякакво желание да разговарят или да упътят човека, ако случайно се е изгубил. Що дири тоа тъдява? Ще речеш, че тези хора, всички те таят някаква голяма страшна тайна, свързана вероятно с някакво ужасно престъпление, което ги обединява и държи

далеч от околните... Каква деформация на психиката на незаконния дребен производител, поставен в ситуация, подобна на тази в Дивия запад някога. Владееш и обработваш нещо, което не е твое, но от безстопанственост и немара още никой не го е потърсил, а в същото време ти си се утрепал за него. Хем гузност, хем и остървение някакво изпитва човек... Шантава работа, но и опасна!

Свечерява се. Свежа привечер. Навред е разпъпила уханна пролет, пълна с въздишки и копнежи. Нашата история започва сега и тук, в едно такова място като описаните по-горе, извън крайните квартали на столичния град в обрасла градинка сред пуцинаците. В схлупена барака там двама мъже, вече застаряващи, но все още в разцвета на силите си, както ще разберем по-късно, се суетят около странен причудлив уред. Пролетните трепети ни най-малко не ги вълнуват, те нямат усет за такива неща. Те са заети с друго. Наглеждат, тъкмят и се въртят около примитивен алхимичен аламбик, съставляващ дестилаторна система за производство на домашен, разбирай незаконен алкохол. Пъклена смес къкри вътре в съоръжението и изпуска зловещи пари, втечнени от другата страна на серпентината след охлаждане. В готовия първак, прясно наточен и изтекъл след такава дестилация често има съмнителни и направо опасни вещества, които биха извикали възторг само у Борджиите отровители и подобни закоравели престъпници. Но уви, клетите обикновени пияници, употребители на такива жидкости, на какво ли не са готови да се подлагат в копнежа си да преодолеят границата между обективната и субективната действителност. Често пъти залагат и малкото, което имат, за да постоят колкото се може повече оттатък. Така, всеки живее в собствен свят, доколкото и с каквото може да си го позволи. Спиртът предлага екзистенциална уединеност от тегобите на света, високите градуси забавят оборотите на въртене на това ужасно място. Науката твърди, че майката Земя се върти или лети с над 700 км/ч в обиколката си около слънцето. Наистина зашеметяващо! Как само заради това да не удариш едно, да се усефериш при такова ускорение! Носим се нанякъде, един господ знае накъде...

Но да се върнем обратно в реалността, здраво да стъпим на земната твърд и да продължим нататък. И така над родината пак е надвиснала криза, коя ли по ред през този динамичен век? Ние все нямаме късмет. Току-що сме загубили и Студената война, но пък се

радваме на демокрация втора ръка. Животът се пообърка, сиреч парите взели, че сменили местата си, каквото и да означава това, както била пророкувала някога за тези времена баба Вангелия Гущерова. Днес, казахме животът е лош, алкохолът е скъп, а населението пие все повече и повече. Преживените несгоди не всякога са достатъчни, за да размътят съзнанието, тук идват на помощ други субстанции, променящи усещанията за реалност. Народецът пие и се дави в тая безизходица, а нелегалното производство процъфтява от ден на ден във всякакви форми и размери.

Двамата мъже, нощни труженици да ги наречем за кратко, чичо Гошо и чичо Тошо също се пробват в тоя сенчест бизнес. С москвето на единия са домъкнали в „ранчото“ на другия, сред пущинака, тоя дестилатор, сглобили са го и сега ги заварваме да варят боздуганка. Последната се прави от кво да е и как да е, блъска се всичко, което има, някаква захар и може да развие ферментация. После се вари и втечените „сълзи на Пандора“ се бутилират или по-често се наливат направо в туби, буркани и заминават към своите жертви, окаяните пияници. В нашия случай т.нар. каша е забъркана от стари компоти, захар, бяла кристална за вдигане на градуса и ферментирал ечемик в един бидон. Така е! Трудно е, никъде няма лесно у тоя живот! Хората пият! Пият даже и по време на война, на фронта пак пият, а кво остава за сега? Като има търсене, ще има и предлагане, желязната логика на пазара, а и винаги ще се намери някой, който да отрови ближния си, за да спечели от това.

Чичовците, както вече ги представихме, се суетят край огнището, регулират силата на огъня, гледат жидкоста да църцори бавно и тънко. Мине се не мине време, гребват с канче от кофата, където се оттича първакът, пият, сумтят, плюят и псуват.

— Мамка му, много люта върви тая пукница! — мърмори чичо Тошо, лейтенант от Народната милиция, вече пенсионер, и подава канчето на чичо Гошо. Той на свой ред също отпива, плюе, сумти и стръвно дърпа от цигарата, за да омекоти силата на спирта, който го изгаря.

— Мамка му, докъде ни докара демокрацията! След толкова години служба на тая държава — пъхти чичо Гошо, също пенсионер, бивш старшина от БНА — да варим незаконно алкохол, за да преживяваме, мамка му... и пак отпива от канчето.

— Мръсници, предадоха социализма, развратиха народа, научиха го да краде, а горе номенклатурата се превърна в новата класа. Уредиха децата си, пратиха ги да учат навън, а те станаха все пияници и плейбои. Пазаруваха и се обзавеждаха от Кореком, а нас ни залъгваха с исторически оптимизъм и вяра в светлото бъдеще. Да бърхаме, да построим един победен строй! Вятър и лайна! Те си живееха в Комунизма — всекиму според потребностите, а за останалите според възможностите...! И накрая кво — дръпнаха шалтера, то се видело, че социализмът бил едно недоносче, нямал бъдеще. Същите тия, до вчера партийни секретари с меки гъзове, станаха днес първи капиталисти! Такива били икономическите реалности! Мамка им! Кой ебал, ебал — айде кака се ожени. — Направи неприличен жест със среден пръст и пи от канчето.

— Така е! — съгласява се старшината с изложеното — Класовите интереси на базата и надстройката се разминаха. Това, че работниците били класата хегемон, която уж управлявала чрез партията се оказа пълна лъжа. Прав си, някогашни партийни секретари, които довчера властваха административно над тази страна, днес вече притежават родината като частнособственици. От класови антагонисти на империалистите се превърнаха в техни ортаци, същи капиталисти! Развратът обаче започна по-отпреди през социализма още. Щото не може аз да имам печка МЕЧТА и хладилник МРАЗ, а др. Мазнишки от ЦК да живее обзаведен с PHILIPS, GRUNDIG и JVC да кара VOLVO, а аз да тегля заем за МОСКВИЧ и години да го изплащам! Когато си изкушен от лукса на САЩ и Запада, рано или късно ще предадеш идеалите. Нали се борехме за по-справедлив строй? На ти сега глад и мизерия, хората гинат, недоимък и безработица е навсякъде. Сега и наши, и чужди гости заедно са яхнали и експлоатират трудовия народ, мръсници, предатели! Така ни смачкаха, няма вече революционно съзнание и класова осъзнатост сред масите! Ето, пуснаха наркотиците, опияняват младежта, покваряват я със западна поп култура и я отклоняват от класовата борба. Ех, да беше успял навремето Горуня, друга щеше да е днес България... След тази политическа сказка чичо Гошо също на свой ред пие голяма глътка и наставя дълбокомислено мълчание. Наоколо пеят щурци, свечерява се. Огънят припуква в жарта. На стената пуши газена лампа, мига от време на време, фитилът мъжди. До нея има залепен плакат —

календар на ЦСКА за 1993 година и малко над него виси портрет, ретуширан, на генералисимус Йосиф Сталин. На снимката Великият вожд и учител е с фуражка и куртка, под черния си мустак е захапал лулата. Бузите са розови, устните са синьовиолетови, погледът зареян в историята, очите студени като пистолетни дула. От играта на дима на лампата изглежда, като че ли от време навреме Йосиф Висарьонович се усмихва важно, докато следи внимателно нивото на политическата подготовка на бившите униформени.

Двамата стожери на властта и сигурността на някогашната социалистическа държава продължават да пият и да мезят с нарязана върху вестник сланина и със смачкан с пета кромид лук. Увеличената консумация придава допълнителен тласък на непримиримите им класови чувства.

— Масите не са подготвени за борба и няма да се вдигнат, а и няма кой да ги поведе! Тая шибана демокрация е виновна, дето разни гнили интелегенти ни я развяват толкова. Само промиват мозъците на хората, карат ги да искат да бъдат свободни, а повечето не знаят какво да правят сега с тая свобода и затъват. Ражда се слободия — анархия! Човекът не е създаден да бъде свободен, трябва някой да го ръководи, щото иначе се изоглавя.

— Няма ред, държавата вече не е държава, службите не са си на мястото с тая деполитизация, представяш ли си докъде я докарахме? Само заблуждават и объркват народа с тия права на човека.

— Всички искат права, а никой не иска да носи отговорности! Така стана, учените са виновни, много мрънкаха и ги олабихме, те ти сега демокрация.

— Прав е бил Ленин, дето е казал навремето „интелигенция зто не мозг нации, зто говно.“ Ако от мен зависеше, всичките тия на стадиона ги откарвам, както навремето постъпи Пиночет, нищо че беше срещу нас, ама наложи ред, я! Строявам ги и ги почвам с картечницата. На, на гадове, на, мрете! Вашта мама, на, на! — креци зачервеният старшина, лицето му се е наляло с кръв, ще се пръсне и цял се тресе, все едно стреля и се вижда как коси редиците от предатели. Под откосите летят откъснати крайници, тела се гърчат на разни страни, падат и пак политат, а той стреля ли стреля в тях, няма милост, виждаш изблик на истински нестаетен класов гняв. Заслужен гняв! Остава настрана въображаемата, още димяща картечница,

избърсва потта от челото си и обръща половин канче. Лейтенантът гледа развеселен и с възхита своя другар и брат в борбата, отпива и той.

— И аз много ги мразя разни такива ти ми интимилигенти! Онзи ден имахме събрание на входа и сме се събрали да избираме нов домсъвет и да видиш, инженерчето от горния етаж прописало стихове, книжка издало. Първата му била и подарява на съседите, дето сме се събрали, но на мен не дава, вика: — „Ти бай Тошо, така ме подиграва, си сурова душа, пазил си реда и телеграфните стълбове, бил си служител на МВР, демек, тебе няма какво да те залъгам със стихове разни, ти познаваш истинската поезия на живота, дето я няма по книгите, много си видял! Тебе, казва, специално ще те почерпя като ми изпратят карловската анасонлийка от тъста.“ Пикал съм ти аз на анасонлийката, очилато лайно такова! За мене няма стихосбирка, демек съм тъп, кво ти разбира милиционер от поезия? Много ме жегна! А аз ще знаеш съм бил в драмкръжока в милиционерското училище, културномасовик съм бил, щото добре рецитирам. Знам наизуст целите Смирненски, Вапцаров, Маяковски, това Есенин, Висоцки, Лермонтов... питай ме нещо! О, летете ескадрони в устрема ви милиони... Какво значи тук някаква си личност, разстрел и след разстрела червеи... Кой, кой крачи там вдясно, леви, леви — ваше слово товарищ маузер... Где твой огромной черной пистолет... и ако нявга аз ти изменя, не заслужавам и на хрчката честта, безимен твой войник... Води ни, партийо води ни!

След тази тирада, оскърбеният бивш служител на реда даже запява, докарва го досущ като известния съветски бард — пиянско мучене на мужик, премесено с рекове и заплахи. Другият ръкопляска, двамата се прегръщат и пият до дъно — за Сталину, за родину!

Това инженерче, интеллигентче жалко, само го чакам, да ми дойде сгоден случай и ще ми захапе ръкава, на юмрука ще ми се нахлузи, като го фрасна веднъж! Всички стихчета ще му избия от главата. Виж какво се казва джеклондоновски юмрук — реве чичо Тошо и поднася юмрука си към носа на чичо Гош.

— На какво мирише, а? На много бой! Това наистина е забележителен пестник, досущ колкото главата на някой третокласник, изтръгнал в миналото не едно и две доброволни признания.

— Дришльо нещастен — продължава да реди запъхтяно пияният мъж — нали го помня преди двайсет години, таман се бяхме настанили в блока и тоя още беше чаве, кога беше останал сам в асансьора между етажите и се беше насрал. А аз съм бил прост? Какво разбира бай ти Тошо от стихове, милиционерска чутура. Не хвърляйте бисерите на свинете, демек! Ама ще ми се напика у ръцете тоя, ей...

— В Китай на такива са им викали „разносвачи на очила“, нищо не става от тях! Трябваше всички тия тунейдци да ги тикнем в лагерите, когато още властта беше у нас и там пата — кюта да им избием всички буржоазни предразсъдъци, а бе направо да им видиме сметката, кво ще ги жалиш такива, тяхната мама интеллигентска!

— Да, така трябваше, ама на властта ѝ беше омекнал гъзът, другарите се бяха ояли, меко пипаха, все имаха някакви съображения — ръмжи милиционерът озъбен. Запалват по цигара, много им се е насъбрало, вижда се. Разръчкват огъня и загребват с канчетата. Мъжете са сърдити и сериозно пияни.

— Цялата тая пасмина хубаво я оправиха в Китай по време на Културната революция там и в Камбоджа също, с мотики са ги избивали гадовете!

— Някъде бях чел, в някакъв вестник — спомня си чичо Гошо — в някакво село, в някаква провинция в Китай хунвейбините умъртвили 137 „кучешки глави“, класови врагове, повечето учители и училищни възпитатели. Първо враговете били принуждавани да лазят на четири крака и да лаят като кучета и да ядат трева. Преди това намазали лицата им с мастило... нали щото били грамотни хора. Накрая след гаврите ги ликвидирали и... изяли, без майтап! Азиатците май нямат абстрактно мислене или тия поне със сигурност не са имали. Така разбрали повелята на Великия кормчия. Най-червеното слънце заклеимил враговете: — „Да изядем кучешките глави!“ — и те, неговите следовници го разбрали буквално... и действали.

— Ба-а-а ще се издрайфам.

— Това са истински комунисти, може да звучи гадно, но така се държи власт, така се пази строй! Твърдост трябва, без лигавщини и състрадание. Виж какво им се случи на студентчетата на площад Тянанмън, ха-ха ще спираш танковете, ще протестираш, бил си недоволен, а? Смачкаха ги! А у нас ги вкараха в парламента, кръгли маси, член първи, мирен преход бла-бла. Те ти сега предсрочно

пенсиониране, ходи нощен пазач, ако искаш, ако искаш вари незаконно ракия. Ударихме дъното, а държахме всичко, властта беше у нас, направо не проумявам как се случи... еба си!

— А бе, Мао беше пич, знаеше как да пипа! Трябваше да се разберат със Сталин... и тогава на ви на вас империалисти такива... — и пак сграбчва въображаемата си картечница — Та-та-та-та!!!

— Като каза мотики, дай да ги видя наште, добре ли ги заточи?

— Пф-ъ-ъ-ъ! — отвърща надменно чичо Тошо — Бъзикаш ли се? Знаеш, че си обичам работата и си държа на думата, като поема ангажимент съм железен! Става и донася от дъното на бараката две лозарски мотики, вдига ги към ламбеното шише и извитите като полумесеци копачи проблясват. — Виж ги само, наточени са като секири, косъм да падне ще се разцепи! За такова острие и бъкингамският палач ще ти завиди, направо ще се просълзи ти казвам. Носих ги чак при шурята в сервиза. Там с шмиргел сам съм ги точил, заглаждал съм ги и после съм ги закалил! Как закалялась сталь! Направо топор — глави маха. Атрибут голову! Почваме ги, тяхната мама, а?!

— Добре си го измислил, също като в Камбоджа — съгласява се бившият старшина. — Народен партизански отряд значи, за борба срещу капитализма „НАРОДЕН ОТМЪСТИТЕЛ“, ще плащат гадовете! Всичко, дето ограбиха и съсипаха, дето наготово взеха от държавата, изработено за десетилетия от народа, ще го връщат и кръв ще серат! Грабъ награбленное! Тяхната мама, лесно се краде от джоба на държавата, когато държавата я няма! Ама ние всичко ще върнем на мястото му, експроприация и национализация, пак всичко ще им вземем на гадовете. Нищо няма да им оставим, ще им връчим по една мотика и там зад телената мрежа квот си изкарат това ще ядат, пък да ги видим тогава! Ние ще взимаме и ние ще разпределяме. Ние ще бъдем джобът на държавата, а да видим ще смее ли някой да пипа? Тяхната мама, ще си траят и ще бачкат всички, както едно време и няма да има такова нещо като свободни професии, тунеядци долни. Който не бачка и много знае, в лагер за превъзпитание, пък там ние си знаем... ха-ха!

— Първоначално ще почнем само двамата, по-натам постепенно ще разширим периметъра с наши съмишленици, верни другари тук и на други места из страната. Една гора, за да върви й трябва санитарна

сеч. Така е и с общественото развитие. Иначе кривото и дивото пречат и спират читавото, дето дава плод и принася полза, сиреч вредят на прогреса на историята. Трябва да се чисти — из дъно, и ние ще бъдем чистачите, ще прочистим родината! Хей, ние ще бъдем санитарите на утрешния ден! Смърт на фашизма, да живее международното работническо движение! Напред о, парии и презрени, напред о, роби на труда! — канчетата пак се пълнят и изпразват. — Пролетарии от всички страни, съединявайте се!

— Трябва да се намесим, за да помогнем колелото на историята да започне да се върти в правилната посока. Като няма готовност сред народните маси да се надигнат сами, то следва ние, по-осъзнатите, по-добре идейно подготвените да поведем борбата. Трябва да почнем да организираме бойни групи и да провеждаме акции по места. Така ще създадем революционна ситуация в страната и когато се надигне лявото цунами на народния гняв, то ще помете продажното правителство заедно с техните копои, слуги на Световния жандарм и МВФ! — „Хей, от запад се надига черна вражеска вълна, комсомолци заминават в бой за родната страна...“

— Командир, герой, герой Чапаев... — ревът двамата силоващи, войници на Партията с продрани гласове... пият „за родину, за Сталину и снова нальем“ и пак наливат, пият и се прегръщат...

— Първо ще започнем от този район, ще дебнем отначало крадци разни, дето се навъртат тъдява и грабят лехите на хорицата. Като преколим двама — трима и ще се разчуе за „НАРОДНИТЕ ОТМЪСТИТЕЛИ“. Хората ще разберат, че има кой да ги пази, че не са вече сами срещу държавата! По-нататък ще започнем да привличаме съмишленици, бивши колеги, проверени кадри, доверени лица, на които може да се разчита в конспирацията и снабдяването с оръжие, експлозиви... В началото ще почнем с тия мотики. Като ги окаляме добре никой няма да предполага какво оръжие всъщност носим, нищо няма да личи и лошо ще изненадаме врага. Никой така няма да ни заподозре и най-важното ще действваме неочаквано, изневиделица хряс — хряс и изчезваме.

— Идва време, когато трудовите хора изковават мечове от своите плугове, хвърлят своите окопи срещу властниците и въстават за правдата! — набелязва малко патетично и с лиричен тон стратегията

на всенародната революция вече много пияният лейтенант от милицията.

Отдавна се е свечерило и стъмнило. Вечерта по това време напредва в нощ. Първакът кротко църцори в кофата. Пеперудки и мушици са се събрали около димящото ламбено шише и играят ръченица. Двамата, натряскани пенсионери революционери са се умълчали и нещо поодрямали, когато звънък младежки смях и сподадено хихикане ги изтръгва от алкохолното вцепенение и унесеност. На мига те скачат и се заоглеждат стреснато. Смехът се разнасяше още по-силно и гърлено, но някак сега с едно такова проточено лигавене, което го правеше да звучи по-неприятен и дори предизвикателен. Носеше се някъде от съвсем близо, може би малко по-надолу, откъм деренцето до рекичката. Мъжагите бързо се окопитиха и добараха мотиките. В следващия момент те вече внимателно и предпазливо, все едно досега изобщо не бяха пили, се прокрадват в сенките на шубраците. Някогашната добра бойна подготовка сега си казва своето — железните мъже действат като обучени машини. Смехът ставаше все по-истеричен и протяжен на моменти като вой, прекъсван от сподавени хлипове и нечленоразделни думи. Изведнъж всичко утихва за кратко и после отново несвързаното бръщолевене изригва в ненормален и екзалтиран кикот. В такава потайна доба и на такова затънтено място човек би си помислил, че е попаднал в непосредствена близост до устройването на някакво вещерско сборище. Двамата мъжаги нямаха обаче чак такова въображение, те бяха просто раздразнени и малко стреснати. Подобна необичайност и неочаквана среднощна ексцесия можеше да изкара ангелите и да скъса нервите на всеки нормален, както и се получи. Когато приближиха достатъчно с промушване и припъзляване, ченгето и старшината не се изненадаха особено, че смутителите на нощната тишина се оказаха младежи някакви, това само ги ядоса още повече. До завоя на рекичката на малка полянка, едно съвсем уединено място лежаха двама тийнейджъри. Всъщност това бяха две нещастни деца наркомани Десислав и Жаклин. Те бяха толкова дрогирани, че направо не бяха на себе си, не знаеха на кой свят се намират. Телата им бяха проснати едно до друго, гърчове ги разтърсваха и от тях излизаха нечленоразделни звуци, несвързани бръщолевеници, примесени с хрипове и ужасяващ смях. От всичко това човек можеха да го полазят

тръпки. В тези тела сякаш нямаше живи хора, нещо друго се бе прикрило там, нещо далечно и зловещо...

Десислав и Жаклин, както вече споменахме, бяха тийнейджъри наркомани от близката квартална гимназия. Деца, израсли в краен квартал, носители на всички белези, които предлага такъв един живот и жертва на вълната от хероин, която тогава заливаше родината. На външен вид те бяха също толкова противни, колкото и имената, които носеха. Същества с дълги коси, сплъстени и пъп-часали лица. Облечени в джинси и с черни фланелки на модерни банди, типични представители на упадъчната западна култура. През изминалия ден двамата изобщо не бяха стъпвали в училище. Още от сутринта се бяха отдали на любимото си занимание да се омайват и да летят над света. В този час на нощта, когато ги откриха народните отмъстители, те бяха така страшно дрогирани и в такова безпомощно състояние, че всяка нормална комуникация бе немислима. В действителност в това си състояние Десислав и Жаклин се чувстваха превъзходно. Те бяха потънали в някакъв странен розов трансцендентален облак, подобен на сфера, надвиснал над някакво друго измерение, разкрило се вълшебно пред тях и така примамливо, че въобще не разбираха какво се случва с телата им долу на земята. В тази блажена омая двете деца разговаряха телепатично за прекрасни и възвишени усещания, поклащани леко в лежерната изтръпналост на Отвъдността.

В това време, отгътък — в Реалността, двамата бивши служители на реда, марксистични материалисти и атеисти рационалисти, хора далеч от подобен род преживявания и търсения, пламнаха от безсилен гняв напразно разтърсваха и биеха безчувствените тела на децата. Нищо от това не беше в състояние да ги върне в съзнание. Най-малко злобата на възрастните, сковани от ограниченост и скудоумие, би направила отново привлекателен този черно-бял свят, когато веднъж вече си го прекрачил...

— Чувал ли си, за Небесния гмурец? — попита Жаклин. — Знаеш ли, мисля, че го видях веднъж. Пак бях на крачка от такова едно състояние, здраво се бях надрусала и той като че ли прелетя над мен и ме изтегли точно в мига преди окончателно да премина отгътък. Мислиш ли, че това дете го правим, е много редно, освен че си съсипваме здравето и живота, за нас, самите като същества? Всяко едно друсане малко или много си е едно потапяне в смъртта, не знаеш

никога кога може да щракне капана и повече да няма връщане назад и после само „с прискърбие Ви съобщаваме, че нашият скъп и тъп, ама много тъп и непрокопсан родственик ритна камбаната от свръх доза. Опелото ще се състои и т.н.“ При всички случаи това си е една красива разходка по брега на Стикс, от която няма връщане, която рано или късно свършва на отсрещния бряг. Какво можем да сторим, ние сме млади и така уморени. Искаме вече да отлетим за дома! А и какво да правя като живота го виждам само в черно-бяло, като кучетата, но сънувам цветно като шизофрениците, а и халюцинациите ми също са цветни, за това се тъпча с вълшебнин. От тия боклуци единствено ми просветва за малко иначе живея в постоянен здрач, но така е — от малка все обичам да оцветявам разни неща. Щях да кандидатствам в художествено училище, но тогава мама почина. И ето ме сега днес размазано цветно петно върху изгоряло фолио, на което някой е топил хероин. Пълна смешка, сама си се смее и плача...

— Е, ти пак се отнесе нанякъде. Много разсъждаваш, там ти е грешката, искаш всичко да обясняваш, а нещата отдавна нямат смисъл, а и да имат, на кого му дреме за смисъла? Наслаждавай се на усещанията, отдай се на чувството, стига си мислила, така няма никога да успееш да се извисиш над света, защото посредством мисълта си оставаш постоянно свързана с него и продължаваш да работиш за измамата на реалностите, търсейки техните безкрайни отговори, които все пак взаимно се изключват. Защото е ясно — няма смисъл в смисъла! Но така докато си блееш от едната страна на битието и търсиш несъществуващи мисли, моткайки се край брега на Стикс, както умно обичаш да се изразяваш, никога няма да получиш истинско прозрение за нещата. Най-много да те дръпне някой алигатор, който обича да си похапва девствени ученички мечтателки хе-хе, и да се отрови с теб. Ако пък искаш на всяка цена да проумееш тоя смахнат свят и не искаш повече да си плетеш венчета от отровен бръшлян и да се губиш сред омаята на Елисейските поля, ако си се наситила на забравата и копнееш за суровите перверзии на битието, то върни се обратно в живота. Върни се в училище, стани отличничка, ти не си никак глупава, след това завърши висше, после успей в живота, направи кариера — успей! След това, след като си проумяла, надявам се най-после цялата празнота, суета и безумие на света, развий скоротечен рак и ела отново тук. Аз ще продължавам да те чакам и все

така да те обичам. Ще те чакам да се върнеш тук, между двата свята, тук в прегръдката на Морфей, брата на Смъртта. Ще те чакам, колкото трябва, ще те чакам заедно да преминем във Вечността и да се разтворим в нея завинаги... Не бързам за никъде, имам много време, нали „всичко важно умря вчера“! — Но стига сме плямпали, отпусни се и усети движението, вибрациите на флуидите — как те обгръщат, шемета на летенето! Чувствам се като да съм в огромен червен кадилак и как се нося по небесния „Сънсет булевард“, направо сред Града на ангелите. Само се отпусни, почувствай се удобно и се отдай на скоростта и мощта на стихииите, които прекосяваме... Още час и ти обещавам да стигнем за концерта на Guns'n'Roses, тази нощ в L. A. Ще бъдем там над стадиона точно когато забият „knockin on a heaven's door“, само повярвай и се отпусни...

— Ех, и ти си един мечтател, мечта мечтаеш. Още едно дете, което отказва да порасне. Искаш да си летиш нагоре — надолу като Питър Пан. Аз сериозно те питах одеде за Небесния гмурец. Мислиш ли, че наистина съществува? Бил нещо като добър дух, казват, закрилник на децата наркомани. Нещо като спасителят в ръжта, който стои винаги в края на полето, където играят децата и ги предпазва да не паднат в бездната на живота... Само че Гмурецът седи между двата свята и изтегля обратно децата, много дрогираните деца, такива като нас дете не си учат уроците и ядат направо от химията на живота. Децата, които искат всичко бързо да видят и да разберат, искат бързо да пораснат, защо то знаят, че животът е кратък... Та такива много надрусани, опасно много надвесени над небитието, на които още не им е дошло времето, той ги изтеглял в последния момент обратно, преди да се случи необратимото. Един вид ги връща обратно в нашия свят. Дава им се друг още шанс, преди окончателно да е изтекъл земният им живот тук. Казват, Небесния гмурец някога е бил малко циганче, когато е бил още жив в нашия свят, което е умряло от дишане на лепило. Бил е около дванайсет годишен и тежал не повече от двайсет килограма, според сведения на здравните власти. Когато го разрязали върху масата за аутопсии в някаква морга, за да си правят опити с него белите му дробове от лепилото били станали на калцирана каша. А може и да не е било така, може просто да са го убили, аутопсия на живо като във филмите на ужасите — така се говори... Викали са му Небесния гмурец, защото когато се надрусвал с лепило можел да полети. И

наистина, казват летял. Можел да се рее сред небесната шир като птица или по-скоро да се гмурка в нейната необятност, в огромната газова бездна, изпълнена със стихии, опасала твърдта на земята и надвиснала над космическия безкрай. Колко красиво и вълнуващо! Понеже можел да се рее така между земята и небето, го нарекли Небесния гмурец. Дали би се появил в такава нощ? Аз мисля, че веднъж вече май съм го виждала...

— О, Жаки, що вярваш на всички тези глупости? Светът е къде по-прозаичен и тъп. Вероятно тоя е бил един от многото дебили от гарата, дихател, токсикоман, който си е оросявал мозъка с ацетон и накрая е пукнал както всички такива съвсем млад. Тия са пълни боклуци те въобще не знаят защо го правят и нищо не разбират и няма и да разберат. А лигави момиченца като теб, дето си нямат гаджета, измислят разни такива съзлививи истории за лепилени принцове, че и летящи при това! Много си доверчива миличка, ще те излъжат така някъде и току-виж си родила още в гимназията, като оная крава Стайка от нашия клас, тя поне е повтаряла два пъти и сега била напуснала училище вече окончателно, ха-ха! Добре че съм аз да те пазя, иначе кой знае как ще объркаш живота си още повече, ха-ха! Не знам за лепилото, но онези лекарства дето ги донесе, останали от баба ти, смесени с моя кафяв прах направо вършат чудеса! Истина! Виж ни! Направо летя на червен кадилак — Mr. Limousine driver! Помня я баба ти, беше голяма откачалка. Ходеше из квартала по нощница с брадва в ръка. Накрая, когато една сутрин се изсра на входа на денонощния магазин пред майките, дето купуват мляко, май чак тогава я прибраха. Повярвай, много се кефехме — баба Lizzy Borden, ха-ха!

— Да, прибраха я чак тогава, таман баща ми беше излязъл, пуснаха го предсрочно — имаше някаква амнистия. Тя се грижеше за мен до последно, когато мама си отиде, докато можеше да ме познава. След това окончателно откачи вече. Колко подигравки съм отнесла в училище, ако знаеш? Прибраха я и я заключиха в Курило, шизофрения, там и умря. До последно не искаше да си пие лекарствата и виж сега ние, здрави и прави, уж нормални ще каже някой, вземаме нейните лекарства и се правим на извънземни... е това вече си е шизофрения!

— Светът е една голяма лудница, въпросът е кой държи ключовете и кой раздава хапчетата! А и накъде тече тока, демек кой на кого го пуска? Иначе определението за нормалност гласи, че

общоприетата масова лудост се приема за нормалност, а отклоненията от нея минават за аномалии. Има т.нар. обективна действителност и т.нар. субективна реалност, ако съществува пресечна точка между тях, може да минеш за що-годе нормален, ако ли не, то — welcome to Курило, Карлуково и 4-ти км, с две думи! Очаква те полет над кукувичето гнездо. Приятен полет на пасажерите, моля преустановете пушенето, примерно на трева, пиенето на спирт и взимането на успокоителни и затегнете коланите на усмирителните ризи! Точно след час ще бъдете в шоквата зала, желаем Ви приятно прекарване на борда на летящата клиника! Добре дошли в обективната действителност, в безумието на грамадния наш свят! Успешното ПРИЗЕМЯВАНЕ бе извършено от д-р Терзийски и неговия екип, примерно. Пациентите са стабилно привързани към РЕАЛНОСТТА. Със свободното падане и безконтролно реене из други пространства е вече приключено завинаги. Раздайте КСАНАКС на всички! Та какво разправяше за Небесния гмурец? Ха-ха!

— Без майтап, скивай ква била работата. Той бил, някога, когато бил жив, малко циганче, както разправят, родено било преждевременно с малформации, не можел да ходи изправен и бил с малка глава — микроцефал. Съвсем естествено в такива случаи и в такава среда грозното пате или черният бройлер бил системно тормозен от роднините си, по-големите си братя и сестри в едно крайно бедно семейство, обречено на нищета. Принуждавали го да проси, биели го. При такъв тормоз, постоянен, и сред подобни хора не било никак странно от съвсем малък той да привикне към дишането на лепило, какво му оставало? Така открил фантастичния свят на ацетоновите лепила. Имал ли е друга възможност невръстният нещастник, освен да потърси утеха там, при положение че никога дори не са му били четени приказки и никога не бил ходил на кино? Казвал се Васко, но понеже бил с малка глава и огромни изхвъркнали очи му викали Извънземното. Васко се бил родил в известния изоставен, полуразрушен блок №20 в Ямбол, даваха го и по телевизията скоро. Това е нещо ужасно, направо струпей, гето, разположено вертикално на етажи, някои от които на места направо липсват и се вижда през блока от другата страна. Няма врати, няма прозорци, камари боклук. Отвсякъде само смрад и болести и сред тях процъфтяват всички човешки пороци, които можеш да си представиш. А бе, адът тук на

земята! Васко Извънземното успял веднъж да изпълзи горе чак на покрива на този блок. Щото той не можел да ходи нормално и все пълзял по земята и разрушените стълбища нагоре — надолу като някакъв човешки игуан. Там, горе, яко се надрусал, но се изляла лятна буря, извила се и вихрушка, която вдигнала във въздуха малкото циганче и го понесла като перце. Известно време бил подмятан така от стихииите и казват, че го ударила гръмотевица насред разгара на бурята, но не го убила, а само променила структурата на организма му. Претърпял някаква електромагнитна — биохимична метаморфоза и се превърнал в друго същество. В него влязла същност от друго измерение и той се превърнал в нещо като антроподемон. В преданията и легендите още се пази споменът за митични създания хора змейове, които можели да се превръщат в летящи огнедишащи дракони, и които се биели с други лами и хали, все вредоносни твари, крадящи плодородието или водите от изворите.

Та каквото и да се е случило през тази буря, Васко след дни го намерили чак в Пловдив. Паднал бил в някаква градинка срещу болницата с найлонов плик на главата в несвяст.

— Е, ти си била невероятна поетеса, бас държа, че всичко това сама си си го измислила! Така става то с деца, лишени от родителски грижи. Ето на, майка ми от седмица и нещо не се е прибирала. Хойка с някакъв богаташ, харчи му парите и през цялото време въобще не се сеща за мен. После що съм бил наркоман, ха-ха и дружа с такива откачалки като теб. Ще ме принуди накрая да се откажа от нея чрез Държавен вестник, това може ли да е майка? Хвърля ми някакви пари и изчезва, постоянно я няма. На практика си се гледам сам като някой безпризорен съм. После що ми бил слаб успехът, ами няма кой да ми помага с уроците, да ме препитва вкъщи, хе-хе!

— Баща ми също го нямаше няколко дена. Чак снощи се прибра най-после и домъкна както винаги някакви пропадна ли типове да си допият. Цяла нощ играха комар, пиха, сбиха се и комшиите отново извикаха полиция. Те иначе са свестни хора, помагали са ми, но и на тях взе да им идва много в последно време. Дъртият като добара пари отнякъде и става страшно, стереото до дупка и безкраен празник. Последният път беше сипал и на полицаите, дето бяха дошли да го усмирят и те бяха станали част от купона, нали умее все да омайва хората. В такива дни гледам да не се мотая из къщи много-много, щото

и ръката му не е лека и като е пиян не я сдържа и с юмруци ме е бил даже, после съжالياва и се кълне, че ме обича и че аз съм била всичко за него на този свят, колко много съм приличала на майка си и т.н. В такива дни обикновено изчезвам, спя по мазетата, но снощи не успях да се измъкна навреме, бях задрямала, когато той се прибра, а и беше лигаво разнежен, помоли ме да не бягам пак, да не го оставям сам и обеща с пръст да не ме докосва. Съжалих го! След това няколко пъти ме пращаха за цигари и водка, за бира, трябваше и да им готвя, а единият цяла нощ ми приказваше разни гнусотии... Така, че тази нощ да не се прибирам, май е най-добре? Така живея аз и не знам къде ще замръкна и къде ще осъмна, обядвам и вечерям с лекарствата на баба — каза Жаклин и се усмихна тъжно. — Като се сбиха в суматохата успях да гепя 200 кинта и утре можем да си купим още херца.

— А бе, що не вземем да ги запознаем майка ми с твоя баща и двамата са самотни родители, ще станем страхотно семейство! Баща алкохолик, комарджия и рецидивист, който бие и тормози дъщеря си, майка уличница, прости ми мамо, не си поглежда детето и къщата, също порка като смок и две чудесни деца наркомани. Та ние и без това сме като брат и сестра с теб. Помниш ли миналата зима, когато оня педофил бай Делчо, училищният домакин ни хвана, че дишаме лепило в склада до парното, сред натрупаните счупени чиновове, там, където води малките ученици, за да ги опипва, уж да им проверява домашните. Помниш ли, тогава още не се познавахме, как ни намери гадината в тъмното? Бяхме се омагьосали здраво. Не подозирахме даже, че сме заедно в оная смрад, явно сме се скрили там един по един, без да знаем. Всеки си е мислел, че там е много скришното му място и че никой няма да може да го намери, идеалното място за друсане в даскало. Как ни хвана мръсникът му с мръсник и ни заведе даже при директора. Оттогава сме неразделни! Същи Явор и Калина, хе-хе!

— Да, бе, да, като Куко и Пипе, ха-ха и как няма да ни залови, като сме влезли в неговата територия, направо в леговището му. Защо мислиш държеше склада все отключен и се спотайваше наоколо при парното. Педофилите знаят всичко за децата, защото само те ги обичат истински, а не учителите, както се казва в оня гаден виц. Като някоя тарантула бай Делчо дебнеше жертвите си. Само чака някое дете от любопитство да прекрачи в тъмния склад или, обляно в сълзи, да иска да се скрие от света, жестоко подиграно от другите деца и той веднага

изниква, спуснат по някоя от безбройните си невидими нишки и залавя малкия нарушител: — Ти, какво правиш тук, крадеш, а? Искаш ли да те заведе сега в дирекцията, а, от кой клас си? Като дойдат от милицията и всичко ще си кажеш, какви неща само изчезват от тук, и все скъпи, човек да не смее да мръдне и за пет минути. Детето, подивяло от страх, почва да мънка нещо, не смее да вика, онзи го приклепва и опипва и после му вика да си трае, щото го знае от кой клас е, и че ще го издаде иначе за кражбата, ако само каже на някого. За тия неща се разбра чак когато го уволниха накрая, преди два месеца.

— Ей, светът е пълен с гадове. Знаеш ли колко деца са пострадали от тоя и колко още има такива шашави като нас, е не чак като нас, в нашто даскало дете още съвсем малко им трябва, за да изперкат и те. Понеже още не са регистрирани като проблемни деца и затова педагогическият наставник и училищният психолог не ги привикват да си приказват с тях всяка седмица. То и Влади от Б клас, уж всичко му беше наред, отличник и все нови електронни игри носеше в училище, а старите като му омръзнаха ги подаряваше и всички го обичаха, а и винаги даваше да преписваме домашните му, а бе беше отвсякъде готин. Беше от богато семейство и кво стана? Половин година вече откак се метна. Родителите му се развеждали и никой не го искал, всеки желаел да продължи живота си на чисто. И горкият Влади тогава узнал, че бил осиновен и не издържал... Семейството е здравата клетка на обществото, за това дай да съберем наште родители и да си заживеем щастливо, хе-хе семейство Адамс!

— Да, прав си семейството наистина е клетка, при това каква, в нея понякога хората направо озверяват, толкова са яки невидимите ѝ решетки. В продължение на години се самоизяждат и така, докато смъртта ги раздели... Някои семейства са същински менажerii, без при тях при това нито веднъж да се е чул вик или крясък от скандал. Всичко е тихо и благопристойно отвън! Семейството е форма на колективна самота и ако съвпрегнатите, защото това именно означава съпрузи, не умеят да я понасят с достойнство, стават нещата кофти. Бракът не е за всеки, човек трудно живее със себе си, камо ли с някой друг. Най-лошите неща обикновено се причиняват от най-близките, само там може би сред близостта се ражда и истинската жестокост. Пред чуждите обикновено, не би си позволил такава откровеност и

оголване на чувствата, а силните чувства са нещо много опасно и остро. Така обикновено стават семейните трагедии.

— Брей, каква психоложка си, че даже и семеен консултант! Да не повярва човек, като те слуша, че си само ученичка от горен курс, ще рече, че си някоя дърта развратна аристократка, авторка на готически романи с една камара мъртви любовници...

— Може и да съм била в предишен някой живот, знаеш ли, но сега говоря само от опита на собственото си семейство и от наблюдение върху други такива. Едно време не им е стигала цяла една епоха, за да разберат любовта и да я възпеят в стиховете си и когато не са успявали, са се самоубивали пред непостижимостта на бляна. Днес г-жа Тенева по биология спи с учениците си за бутилка маркова водка и 6 за срока. Къде са днес мъртвите поети и разблудните царкини... Днес хората се самоубиват от егоизъм и битова простащина, за да отмъстят най-често на близките си и за да демонстрират оскърбено честолюбие. Няма в нашия смачкан свят велики идеали и как да ги има, като те не могат да стоят изправени в такава сгърчена действителност, а могат ли да бъдат велики идеали с наведени глави или полегнали, или пък пълзящи, тихо примирени. В сивотата на нашите дни, в бетонената сивота на живота ни днес кръвта на всички ни е черна, алени са само опиумните макове, защото са напоявани с кръвта на невинни младенци...

— Човек, ако ни слуша ще рече, че сме болни и сигурно ще бъде прав, нещо не е наред с възприятията ни. Ама, разбира се, от наркотиците е, вие какво сте очаквали да ви се случи, би казал всеки трезвомислещ.

— Въпреки това аз си мисля, че не виждам умопомрачено света, просто нещата стават по-контрастни, по-истински, видяни през отвора на иглата, която играе ролята на бленда, недопускаща измамни външни отблясъци. Оставен по този начин на светлината на собствената си лудост, ти можеш най-ясно да различиш контурите на заобикалящия те свят в истинските му измерения сред сумрака на битието, в който всички сме потопени. Всичко друго е илюзия, подхранвана от нелепи очаквания, пошли желания и беспочвени упования. Отчаянието е истинската опора, която може да те накара да се пуснеш от този свят. Само погнусата убива копнежите и то, когато осъзнаеш в какво в действителност живееш. Желанията непрекъснато умножават

страданията, защото ни заслепяват за истинската реалност и нейната стойност. Само истински отвратеният може да се дистанцира и извиси над кочината на света, останалите ще продължават да си мечтаят за златни копанки, преливащи от свежа помия и да се самоизяждат в кървавата кал. Тези ще продължават да се борят за правото си да преследват своето щастие или да могат да продължат това преследване начисто, както родителите на Влади.

— Не знам дали вече съм сериозно луд или само леко изперкал, но и аз имам усещането, че целият ни живот протича в нещо като нескончаеми катакомби и отвсякъде ни дебнат изроди, чудовища и престъпници, които протягат заплашително към нас ръце от мрака. Това май му викат параноичен синдром. И кво станало по-нататък с Васко цигането, Небесния гмурец? Бас държа, че той не е имал подобни дилеми като нас. Щото никога не е ходил на училище. Виж ние като сме от редовните, ха-ха виж докъде я докарахме! Хе-хе, а бе я ми кажи честно, да не би тоя да е тайното ти гадже, дето и от мен го криеш даже. Какво толкова ти е завъртял главата?

— Не позна, пробвай пак, но тоя път измисли нещо по-умно, това беше плитко... а що се отнася до Васко, то той е символ на пълното отрицание на този свят, негова пълна противоположност и надрастване, той е една красива метафора на всичките ни възжеления, затова слушай какво му се е случило по-нататък и как се е превърнал в Небесния гмурец. Та като го намерили в несвят, Васко го прибрали в болницата и взели да му правят някакви изследвания. Той след полет всеки път изпадал в каталепсия и така все го мислели за умрял и все го прибирали в разни болници, бързи помощи, поликлиники, морги, спешни центрове. После той все изчезвал така мистериозно, както и се появявал. Политал нанякъде и го откривали на най-различни места из страната. Властите се дразнели от всичко това, от появата и изчезването на подобен неконтролируем субект, около когото започнало да се създава и брожение. Разказвали се какви ли не чудновати и направо шантави истории. Сред дишачите на лепило се разпространила мълвата, че Небесния гмурец бил нещо като техен талисман, закрилник и пазител на децата наркомани. Много от тях го били виждали. Дори твърдели, че носел послания от извънземна раса... Така, докато един ден не го заловили, изпаднал бил пак в каталепсия. Закарали го в моргата на Медицинска академия и там го

нарязали. Сложили органите му в стъкленици, за да ги показват на студентите, като на рядък дегенерат. Говори се, че след време всички, които били присъствали на аутопсията под една или друга форма полудели. Едни станали тежки алкохолици, други наркомани. Всички приключили жалко, но разказвали, по скоро крещели, че в зловещите им делириуми се явявал Небесния гмурец, преди края им. Мисля, че са го направили нарочно, убили са го! Искали са да лишат от надежда и упование младежта на тази нещастна страна, младите хора, които намират утеха и смисъл само в наркотиците. Всичко е замислено и направено нарочно, за да се самоубиват такива като нас по-често, да нямат никаква надежда и да изчезнат. Да ни няма е по-лесно, вместо да се правят клиники и да ни лекуват, а и трябва обществото да си зададе въпросът и да си отговори, ако е толкова добро и справедливо, защо се появяват такива като нас? Вероятно отговорът ще гласи, че такава е цената на прогреса, която всички ние плащаме, че винаги ще има дефектна продукция и счупени играчки, които не стигат до пазара. На тях ние не им трябваме! Така и така веднъж вече сме направили своя избор да бъдем различни, да не участваме в шибаната им игра, с гадните им правила, да не бъдем добри и порядъчни граждани, скромни труженици, производители на блага, плащащи безропотно данъци. Не, без нас! Ние не искаме да бъдем експлоатирани и да крепим антихуманната им система, не искаме да участваме в нея и да завещаем живота и смисъла на дните си на собствениците на този свят.

— И така Васко изчезнал. Повече никой не го виждал да се рее в облаците или да клечи на върха на заводските комини или на ръба на покривите на високите сгради, там, където само птиците и стихииите си разменят ласки. Казват, че все пак се явявал единствено в халюцинациите. Там не могли да го убият и премахнат. Много деца продължавали да го виждат. Той стоял между двата свята, казват, и пазел децата да не изпаднат в отвъдното. Следял да не би, на тия, дете не им е писано още, да не им се прекъсне златната нишка, която свързва душата с тялото и душата да не може да се върне обратно в нашия свят. Та Васко наглеждал такива като нас да не отиват много натам, преди да им е дошло времето. Защото там има едно място, казват, от което няма вече връщане назад, достигнеш ли го, а отсрещният бряг изглежда още по-примамлив и красив. Неустойимо влечение към Смъртта! Така постепенно се родила легендата за

Небесния гмурец, измислена или изхалюционирана от деца, дишащи лепила и се разпространила сред тях.

— Леле, направо си Дора Габе, какви ги измисляш! Хем поетеса, хем философка си се извъдила. За всеки случай трябва да ти прегледат главата, нещо там не е наред. От толкова химически субстанции вътре бръмбарите съвсем са изперкали и ти шушнат какво ли не само и само да ги пуснеш да излязат, щото и те вече не издържат. Ама как само си си ги нагласила цял роман — и драма, и мистика, и сълзи на мечтателни деца, задушени от ацетон! Само едно не проумявам защо тоя пич Небесния гмурец трябва да бъде такъв изрод, някакъв гнусен мангал, дегенерат с малформации? Обикновено аватарите, които идват да спасяват света и човечеството във всички митологии са все божествени превъплъщения на свръхличности и са все красиви, умни, благородни, за да могат да вдъхновяват, да могат да служат за подражание и да привличат човеците. Извинявай, ама твоя лепилен „принц“ е меко казано гаден, не ми прилича на свръхсъщество, дошло от космоса и оставило се доброволно да бъде принесено в жертва от примитивното човечество, за да го просветли. Нещо не ми се връзва.

— Прав си, всичко така погледнато е ужасно нелепо и няма много смисъл, много е объркано и пак ти казвам не аз съм си го измислила. Може да съм луда и наследствено обременена, знам от какво умря баба ми, но не съм глупава. В тази история има фрапантни несвойствености и противоречия, които стряскат със своя алогизъм на пръв поглед. Обаче ако се замислиш не е ли всъщност нашият свят — свят на дегенерати, духовни чудовища, много по-гадни от убогото цигане Васко, добре прикрити зад марковите си скъпи дрешки или демонстративната си разголеност? Представи си, че в деформиран свят като нашия вече няма като как по друг начин да се прояви доброто, освен да присъства като жалък дегенерат именно, за да отблъсква и да буди присмех. В свят на криви огледала, в който лилипути се представят за гиганти и пълни дебили и простаци минават за гении, мръсниците са светци, низостта и безчестието минават за хуманно отношение и целесъобразност, е, при такава реалност нормално е лъчите на светлината да се пречупват и да виждаме само отблясъци от нея. Но тези, които не сме слепи и това ни е достатъчно да знаем, че някъде там има истинска светлина и че всъщност няма мрак, има само вечна Светлина. Мракът не е нищо повече от отсъствие на светлина.

Кой има интерес да скрие светлината от нас и целият ни живот да тъне в сумрак, и самите ние, създадени от светлина да приличаме на привидения в този призрачен свят на сенки. За това състояние на света е отговорен единствено неговият Княз и слугите му, казваше баба ми, мир на праха ѝ.

— Много сложно взе да става и намесваш нови участници от друг порядък, тия попски работи не ги разбирам, не че ги отричам, просто са ми малко далеч. Аз съм по-скромен и не летя чак там, горе, праволинейно тъп съм, устроен съм по-просто. Всъщност искам съвсем земни неща, като се надрусам. Да ме пита човек какво тогава правя в астрала и кво въобще искам. Ами въобразявам си разни неща примерно, че карам червен кадилак, много е яко, и че съм велик рокаджия, и че съм много успял и си вярвам и си се кефя. Все едно съм фрашкан с кинти и съм адски готин. В действителност дори не мога да свиря на китара, толкова съм смотан. Признавам, че е глупаво, но пък, от друга страна, ако си представиш, че наистина сме в кадилака и се отпуснеш, ще можеш навярно да чуеш шума и вибрациите на двигателя, осемцилиндров, и свистенето на вятъра около нас, дори кожения салон. Ако много се навиеш, бихме могли навярно да прелетим чак дори до Щатите, Западния бряг в Града на ангелите и да бъдем там на концерта на Gun's тази нощ. Тука у нас в BG те никога няма да дойдат, тук е най-застреляното място на света — страната на милиционерите и компотите, еба си! Мислиш ли, че наркотиците дават това, което нямаш или не ти достига в реалния живот, заменяш една заблуда с друга и накрая си вечно губещ, измамен и прецакан. Въпреки това продължаваш да заменяш няколко мига щастие срещу цял един живот, изпълнен само с нещастия... Мамка му! Какво става? Какви са тия двама червеноармейци на предното стъкло, летим с над сто мили. Какво по дяволите правят там и ти ли ги виждаш? Държат се за огледалата и чистачките и се опитват да се прехвърлят при нас в купето. (в тази халюцинация колата е кабрио без покрив).

— О, ужас! Единият ме докопа за ревера — пици Жаклин — откъде се взеха тези идиоти с будьоновки — Пусни ме, боклук такъв, марш!

— Единият ми прилича на бившия ни квартален. О, да! Той е! Нещо ми крещи, заплашва ме, изглежда като обезумял...

— Познах и другия, той е онова пиенде, бивш военен, дето пази на паркинга до спирката на нашия блок. Винаги, когато минавам оттам, ми подвиква нещо и плюе подире ми... Какво по дяволите правят тук тия, това май не е от дрогата, чувствам истинска болка, устата ми кърви...

— А-а-а-а, разби ми носа. О, ужас! Ще се убием! Какво за бога искат тия? Те са луди! Помощ! Жаки дръж се, трябва да навия волана. О, ужас! Няма ги спирачките... Всички ще загинем о, господи...

В това време от другата страна на битието двамата силоващи, бивши пазители на сигурността на държавата чичо Тошо и чичо Гошо са се навели запъхтени над безчувствените тела на децата. Народните отмъстители са се уморили да разтърсват, блъскат и ритат безрезултатно тийнейджърите. Дори прочутият юмрук на чичо Тошо, донесъл навремето толкова награди на районното управление, в което се е трудил притежателят му, не е постигнал нищо и сега виси безпомощно. От случващото се двамата мъжаги са още по-сърдити. Безсилието им пред безчувствието на смачканите от бой деца ги разлютява още повече, за пръв път срещат такъв тип съпротива. Такова категорично безразличие към насилието и болката направо ги влудява.

В същия миг луната осветява закътаната полянка и разиграващото се там безумие и докато насилниците са се спрели за момент и се чудят какво да предприемат по-нататък, изведнъж чичо Тошо изревава: — Мамка му, той е! Познах го! Той е! Това копеленце, същото това миналата година ми обра мазето, познах го! Тогава се измъкна, не успях да го спипам. Ах, паднали ми сега, гадно наркоманче! Знам те аз, от кога те чакам да ми паднеш, копеленце! Живее в отсрещния блок, майка му е проститутка, пълен боклук. Сключва здраво пръсти около шията на жертвата си и я разтърсва, освирепял.

— А, и тая я знам! Колко пъти съм я виждал дрогирана да се валя по спирките и тя е една стока — забелязва чичо Гошо — виж дали имат документи.

— В кучката има скъпи лекарства, виж колко много, сигурно са крадени, разбили са някоя аптека, гадни наркомани! Виж, има и двеста лева у себе си, мръсница! Сигурно мърсува за пари. Такива така си плащат често пъти дрогата.

— А аз цяла седмица бърхам за толкова, знам как се изкарват такива кинти, нали по цели нощи вися на оня шибан паркинг да пазя колите на богатшите.

— Гадове! — пъхтеше бившият милиционер, докато душеше момчето, стъпил с коляно върху гърдите му.

— Боклуци, измет, трябва с тия да почнем. Нищо не става от тях, паразити, паплач, нахлебници, тунейдци. Един пирон не е забил през живота си, лумпен такъв, чуждите мазета тръгнал да отваря. Ах, какви инструменти ми задигна само! Копеленце, ще ти извадя гръкляна, сърцето ще ти изтръгна!

— Изглеждат добре облечени, с вносни дрешки, с пари разполагат гадовете. Какво не им е наред на такива, че стават отрепки? Вместо да се учат, хора да станат — те се дрогират, изтървана работа. Дезертъори, предатели на родината, дотам доведе слободията и тази западна поп култура. Имаше защо навремето да я забраняват. Ето ти сега докъде се стигна, разложена младеж, наркотици и порнография.

— Ааа, едно време колко такива хаелгъзници съм оправил, що бой са изяли и колко от тях съм вкарал по ТВУ — та и тухларни, а и изселени от София, имаше да им дойде акъла в главите в някое диво ломско село. Пък да те видим после дали пак ще искаш да бягаш на Запад и да се размотаваш с нетрудова прическа, и да разнасяш магнетофон нагоре — надолу?

— Едно време ние по десет километра изминавахме до града да идем на училище и пак хора станахме, а сега всичко на готово чакат. Нищо не става от тия сега, не умеят да се борят с живота, кекави са и стават боклуци! А аз съм бил и бригадир, и първенец на смяната, преизпълнил плана и димитровска значка имам, връчиха ми я пред знамето и отряда. А сега...? Нищо не знаят!

— А-а-а-а! — изрева чичо Гошо, бръкнал в дънките на момичето, докато я претърсваше или по-скоро опипваше. Без да съзнава какво точно се случва, Жаклин бе впила зъби в другата му ръка, която старшината е заврял в пазвата ѝ. — Мръсница, а-а, уличница, захапа ме, на ти! — и стовари юмрук в лицето на детето — Малка кучка такава, ще хапеш, а? Ще те науча аз тебе, мръснице малка...!

— Кво ще ги правим тия? Боклуци, нищо не става от тая стока, потенциални престъпници, измет, наркомани, социално зло!

— В Иран що няма такива? Щото такива като ги хванат там, ги разстрелват направо с дилърите, а тук държавата дава пари от наште данъци, за да ги лекува и после тия същите ти разбиват мазето. Такова НІЛТІ ми задигна това копеленце! — и пак удря младежа. — Прибери лекарствата, парите, часовниците — електронни са, внук ми си мечтае за такъв! И откъде всичко това? От тате и мама, а? Да не мислиш, че са ги изработили, ами боклуци! Всичко това ми прилича на криминалност, ако ме питаш, сигурно са крадени, толкова апартаменти има ограбени в последно време. Такива като останат на сухо, без дрога и без пари, са готови на всичко, повярвай ми, имам усет за тези неща! Всичко това е заграбено все от трудовия народ. Паразити!

— От джоба на държавата е взето, за наша сметка, кой ги знае какво са бастисали, я аптека, я склад или нечий дом?

— И пак там ще иде, диалектика — ние сме вече джоба на държавата, ние ще ги приберем — граб награвлено! Гадове, толкова млади и вече развалени. Разнасят зараза, покваряват и други! Те са чума, социално зло, трябва такива да ги чистим без колебание, без милост, щото ако ги оставим, утре всичко ще повлекат.

Двамата възрастни, но още здрави мъже като един вдигнаха мотиките и съсякоха децата. Инструментите действително бяха добре наточени. Чу се само свистене. Децата инстинктивно се прегърнаха. Под падащите тежки удари на мотиките — секири скоро насечените им тела се слегнаха едно в друго, образувайки кървава каша и парцали. Точно тогава луната, погнушена, се скри зад облаците и сянката ѝ затули зловещата сцена...

Мигове след това двете деца, олекотени в своята окончателна безтелесност се понесоха свободни и уловени за ръце в безкрая. Изпълнени с възторг, забравили умората на битието и оставили завинаги нещастните си и измъчени тела в побъркания наш свят те летяха към лазура на утрото на изгрыващият нов ден, към светлината на Вечния ден... истински деца на звездите!

По-късно двамата силоващи, запъхтени и разгорещени, подпирайки се на окървавените мотики, се заизкачваха по ската на долчинката. Когато се върнаха отново в бараката, там огънят беше загаснал и аламбикът спрял да тече. Кофата се беше напълнила догоре и леко подляла. Бившите служители на реда и сигурността загребах

уморено по едно канче, обърна го на екс и пак загребаха. Пиеха и мълчаха с някаква мрачна тържественост.

— Турихме начало, еба си! Убихме деца...

— Но турихме начало... започна се, пожарът на бунта гори!

Преди разсъмване е най-тъмно. Всичко е притихнало. Някъде много далеч вие куче. Зловеща тишина е надвиснала над пустошта, от която лепкавата тъмнина наоколо като че ли се сгъстява още повече. Наблизо в потайна доба се изкисква кукумявка. Отсреща, отвъд реката ѝ отговаря улулица. Стреснато, някакво дневно пиле изписува в гнездото си и после отново потъва в неспокойния си сън.

Чичо Тошо и чичо Гошо, лейтенантът от народната милиция и старшината резервист от БНА в същото това време лежат в безсъзнание до огнището, толкова са пияни, че чак са посинели. Безмълвни и неподвижни, изтръпнали, те едва дишат на пресекулки. Метанолът в първака не е шега работа. Колко хора е затрил, ослепил или вкарал в лудница и на колко престъпления е подбудител и съучастник. В цялото това тягостно мъртвило газената лампа на свой ред също догаря и като за последно хвърля наоколо причудливи сенки. Така бараката изглежда сякаш е станала някакво призрачно място, свърталище на таласъми, които цяла нощ са бродели навън и сега, преди зазоряване, са се прибрали в леговището си. На покрива на бараката, до комина се примяръва силует. Това е Небесния гмурец, кацнал е там уморен. Вероятно е долетял отнякъде много далеч и сгушен там, горе, сега разговаря тихо с Йосиф Висарьонович от портрета над огнището.

— Е, Васко закъсна този път. Не можеш да бъдеш навсякъде и до всеки, който иска да надзърта през поднебесната завеса. Тези неща, знаеш, не са позволени на смъртните, да узнават тайните на небитието приживе, аз да ти го кажа като бивш семинарист, тези неща не са редни. Бог затова е дал виното, та да може човек да си почива и теши от тегобите на битието. Отровните лотоси от бреговете на Стикс не са за хората, за простосмъртните. Тях ги ядат само вещици, вещери, магьосници и прорицатели, все зли твари, свързани със Смъртта. На човек не му е дадено да надзърта в отвъдното, преди да е изтекла земната му участ. Не е подготвен и не е заслужил!

— Ужасно закъсных, тези двамата ми бяха стари приятели. Неведнъж съм ги теглил за косите обратно в живота, не заслужавах да

свършат така. Те не бяха лоши същества, просто две нещастни деца, лишени от любов, едни от многото, загубили се между този и онзи свят, безутешни в единия и безнадеждни за другия, малки скитници подир сенките на облаците... Този път ужасно закъснях. Тази нощ докараха толкова много деца в Пирогов... Трябваше много други да спасявам, мислех, че тези сами могат да се оправят, но както виждам тук са се намесили и други сили, не е била само хладната прегръдка на Морфей... освен ролята на злия демон Metanol — Lucius, усещам и твоята намеса чичо Джо — дърт кръволок от Ада... защо и това трябваше?

— Светът стана много лош Васко, много по-лош, отколкото предвиждахме, ацетоновой октяборец мой, много лошо място за живеене. Хората вече сами творят зло без изкушения, без зловредна намеса. Злото стана част от природата на човека — човека божие творение! В началото искахме да провалим човека, за да скандализираме Създателя, да не позволим любимото му творение да стане подобно на Него. Ако и паднал дух, благодарение на силите на мрака, човекът като създание, надарено също да може да твори и със свободна воля започна да твори зло заради самото зло. За удоволствие и за да се чувства силен, като гнети ближните си, за утвърждаване на собствената му гордост. За нас злото беше кауза, а за човеците се превърна в самоцел, нова същност дори. Така те стават опасни и за нас самите, служителите на Тартара. Хората се научиха да практикуват неконтролируемо зло по повод и без повод заради егоизма си до такава степен, че вече от всякакви деяния произлизат само злини, независимо от първоначалните дори добри намерения. Так изглежда днес света — омагьосан лабиринт, в който властват само нисшите духове, всички други са прокудени. Това е истински ад, ад човешки! Ад, за който дори и ние чедата на Преизподнята не сме предполагали, че ще построите. Вие сами си го създадохте и си го управлявате, и се измъчвате постоянно в него, но с това си поведение ставате опасни и за творенията, населяващи другите светове. Нарушавате и изопачавате основни вселенски закони на всемира заради користолюбието си. Гордостта и тщеславието са ви умопомрачили. Хората сте стигнали дотам да презирате всичко и пред нищо да нямате свян и страх, а това вече е ентропия! Нещо, което не се управлява от принципите на доброто и злото. Отвъд добро и зло! Вие презирате и двете. Вие

създадохте напълно бездуховно съществуване, против всякакъв смисъл на сътворението, създадохте... антибитие, в което Смъртта властва приживе още много преди биологичния край. Вие сте вид зомби — само жива телесна обвивка, движена от инстинкти вътре, без душа. Преждевременна духовна смърт — така разсъждава др. Джугашвили и докато дава суровата си присъда върху нашия свят и човечеството, дъвче любимата си лула и изпуска от нея дим под формата на малки ядрени гъбки. — Ну, комсомолец млад, молчат и смотриш на мене обвинително, нещо не си съгласен. Но виж какво още ще ти кажа, дорогой, стигнахме дотам, че вече каквото и да направим, все някой пострадва, така сме се наплели. Нашите, вашите интереси. Добре! Искаш да си на страната на Доброто, вече си направил своя избор. Не че не съм ти предлагал добра работа и при нас и бързо кариерно израстване. Същество с твоя опит върху човешката пропадналост и жив пример за безсмисленото съществуване на човешкия вид, щеше да бъдеш ценен кадър в нашия офис, но ти си имаш някакви си твои принципи. Е, сега щастлив ли си? Можа ли нещо да направиш, за да ги спасиш твоите приятели? Клатиш глава и ме гледаш лошо, исках, Вася, само да ти дам един урок, не можеш да спасяваш нещо, което е обречено и с лека ръка да отхвърляш предложението ми. Бог ми е свидетел, исках само да ти помогна, твоят потенциал на обида и оскърбление от света можеха великолепно да се реализират при нас и да си отмъстиш за всички злощастия, на които те обрече Създателят в неговото прекрасно битие. Искаш да си на страната на доброто, добре! А какво знаеш за него? Ти си млад дух, Вася, и имаш още много да учиш, нищо още не си видял. Всички, като сте млади, искате все на Доброто да служите. Защото То все пак винаги побеждавало. Но на каква цена? И какво знаете за него, любезни? Уважаеми, Вася, ти още нищо не знаеш! Доброто е било още преди света, преди Сътворението и ще го има дори и след края на Големия взрив, когато всичко се свие колкото грахово зърно и накрая съвсем изчезне. Него пак ще го има някъде в някоя нова вселена, която ще изригне от нищото. То е извечно и първично, самото то поражда злото, позволява му да съществува и да му служи, използва го, после го поглъща и го превръща и него в добро и така до безкрая... Разбираш ли сега, че нищо не знаеш и колко са смешни и жалки моралните ти устои, с които ме обиждаш и предизвикваш. Морал, ценности, принципи, ха-ха, какво означава

всичко това? Диалектиката ги преобръща постоянно и взаимно ги заменява, ха-ха днес вашата правда за едни е справедлива и добра, за други е същински ад. Виж какво стана с нашата съветска болшевишка революция, дето трябваше да създаде рая, тук на земята, а отвори портите на Ада ха-ха, добри ми Вася! Какво знаеш ти за Доброто? Всичко, което се случи тази нощ, признавам беше отвратително, но ти не ми остави друг избор с твоето твърдоглавие. Ах, какви планове имах за теб, каква разработка провали, ако знаеш, от колко години те следим и колко сме ти помагали, кой мислиш те научи да летиш още приживе, но ти си държиш на своето. Имате си свободна воля и не знаете какво да правите с нея, как да я управлявате... Това е вашето проклятие! А аз исках само да ти помогна. Всичко, което се случи, е гадост, но какво значение ще има това след 10 000 години? Какво означават някакви си страдания, причинени от едни човешки същества на други, та вие сте най-обикновени пионки в голямата игра. Тези ваши страдания във Вечността нямат никаква стойност, никакъв смисъл. И без това цялата човешка цивилизация не е нищо друго, освен една симфония на разрушението. Промеждутъците от мир и културно съзидателство служат единствено за декорация, художествена украса на трагедията битие, и за да може последващите опустошения да бъдат по-импозантни с повече колорит. Такава е безумната пиеса на живота, играна от привидения в този свят, в който всичко се руши и всички умират... За какво Добро изобщо говорим...?! А ти си седнал тук да ми хленчиш и да ме укоряваш за малко кръв, сълзи и сополи, я се стегни! Ние от милиарди години, още от зората на този свят се борим срещу Създателя, за да спрем това му творение и да го изобличим като погрешно, и вдигнахме бунт, и платихме висока цена. Бяхме прокудени в Бездната и обезобразени от твоя любим Бог. Виж творението му днес в какво се е превърнало и няма ли нещо сбъркано. Великият архитект имаше други идеи за устроението на материалния свят и неговото предназначение, но бе низвергнат, за да не би да възсияе утринната му звезда по-силно от Създателя.

— Ти, чичо Джо, си стар клеветник и интригант, лукавата змия, съблазнителка говори чрез такива като теб, ти си слуга на злото и лъжата и аз не искам да обръщам повече ухо на твоите сквернословия, за друго съм дошъл и ти знаеш защо!

— Мили Вася, тук трябва да те поправа, аз любезни не съм слуга, а рицар на служба при техни Сатанински величества. Вие, драги, сте слуги и роби на възлюбения си Бог. Несправедлив си и ме оскърбяваш незаслужено, а аз само исках да ти отворя очите за някои неща, но вие избягвате истината и когато стане въпрос за нея, вие все викаете, че сме ви съблазнявали и така да е. Адам и Ева все пак си бяха голи и като им се помогна да го осъзнаят, животът им стана по-интересен и човечеството започна да се множи. Но вашият милостив Бог и тук се намеси и ви изгони от градината си, за да не прозрете и други истини, които примерно Ние сме прозрели. Е, скитайте се по този нещастен свят и си носете първородния грях, като не искате да се пробудите за Истината, стойте си роби на невежеството. Факелът на Деницата Прометей никога няма ви огрее и няма да прогледнете никога защо сте оковани в света на материята и защо непрекъснато се въртите в колелото на Самсара и кой, и защо има полза от това. После пак ще кажат някои, че аз съм бил лош. Коба, Коба злодей си ти Коба! Така им е по-лесно аз да съм виновен, пък аз съм само „част от онази сила, която злото все желае, а все добро създава!“ Прощавам им! Ах, Вася, всеки момент ще се разсъмне и ние с теб ще трябва да се разделяме вече. А така ми е хубаво да си приказваме, има хляб в теб момче. Знам, че сега не ме разбираш, и аз на твоите години колко съм си блъскал главата над тези въпроси в семинарията. Да ти призна честно дори по едно време и за самоубийство мислех, толкова се бях отчаял от несправедливостите и несъответствията на нашия свят. Не можех да проумея защо Бог, като е любящ, допуска всичкото това безобразие навред. И тогава се записах в болшевишката партия и там намерих отговорите на всичките си въпроси, които ме гнетяха, други по-късно сам разясних за широките народни маси. Знам за какво си дошъл и защо толкова време слушаш бръцолевенето на един стар оглупял демон, ха-ха. Ти искаш справедливост! Е, това вече е друго! Ех, не може да ви разбере човек вас младите. И кво те бърка тебе всичко това? Да, мерзко и гадно е! Непрекъснато стават такива работи, защо се натягаш толкова, искаш възмездие и кво от това, да не мислиш, че злото ще спре и че ще се промени светът. Ние работим неуморно и да не си въобразяваш, че ще ни възпреш по някакъв начин със смешното си чувство за справедливост и целомъдрено послушничество. Честно, страшно ме трогна, направо ще се покая и

ще поискам опрощение, ха-ха. Този свят е към своя край и вие го знаете, а ние всеки ден доказваме неговата несъстоятелност, чрез провала и деградацията на все повече човешки души, които няма да се спасят и да дочакат царството на вашия бог. Наближава времето, когато портите на Ада ще изгреят с целия си блясък, с блясъка на омразата и Принцът, монсеньорът на мрака и повелител на Бездната ще възтържествува. Славата му ще пребъде и царството му в една нова Вселена.

— Напразно се хабиш, не си на партийно събрание. Каквото и да се случи с вас, вие си оставате все тесногръди доктринери и натегачи. Не проявявате никакво въображение в своето слагачество, не знам как ви търпят с това елементарно угодничество, просто сте оскърбителни в своето престараване! Но стига сме протакали, няма да се избегне възмездие!

— Ругай, ругай, обиждай ме, нямаш милост към възрастния човек, не се смущаваш от белите ми мустаци и генералисимуският ми чин, но какво знаете вие младите, нищо не зачитате. Искаш да спазим конвенцията — за това си дошъл, добре, щом толкова те радва да бъдеш отмъстителен и щом толкова държиш да регулираме проливането на кръв с канцеларски методи. Но ще ти кажа, че бюрократизмът лишава кръвопролитие от неговата изящност, отнема от красотата му, както между впрочем се случва същото и с други неща, също подложени на дребнавата му трактовка. Убийството се доближава до изкуството, то е висока чувствена категория и не трябва да бъде формализирано и принизявано до банален акт. Аз този жанр по мое време го бях извисил до блясъка на истински шедьовър, над изкуство дори, повярвай ми! Добре, да свършваме вече, че се развиделява, а на мен по понятни причини слънцето не ми понася. Та така, искаш да възтържествува правдата, да има равнопоставеност, сиреч двама от вашите за двама от наште, добре ще спазим конвенцията. Ах, Вася, Вася какви служители жертвам само ако знаеш? Истински болшевики, калени, идейно подготвени! Революционери храбри срещу някакви келешки лепилисти, недоносчета с афионни мозъци, но така да бъде — на война като на война! — отсеке с видима горчицина дядото от Северна Осетия.

Малко по-късно Йосиф Сталин смръщи вежди от снимката и дръпна стръвно от лулата си няколко пъти. Всичко тогава избухна в

пламъци. Горя, горя до сутринта, нищо не остана от бараката и градината наоколо. Когато в късния следобед на другия ден пристигнаха от полицията и пожарната на мястото намериха само два трупа, напълно овъглени изпод пепелищата и руините.

Криминалният инспектор нервно крачеше наоколо и за да се успокои, наслуки разлистваше някакъв всекидневник. Погледът му случайно се спря на следното съобщение „Предната вечер голям концерт на световноизвестната рок група Guns'n'Roses в L. A. Forum в Лос Анжелис, САЩ не се състоя. Групата не излезе и 50 000 фенове останаха разочаровани. Избухнали са размирици и сблъсъци с полицията, има данни за нанесени щети и опожарени автомобили. За да не излязат на сцената при продаден концерт, вероятно групата е била сериозно дрогирана, сочат близки източници. Напоследък били отложени или прекъснати и други концерти от световното им турне поради порочните наклонности на бандата и зачестилите злоупотреби на музикантите.“ — Бла, бла! Какви глупости пишат вестниците, а какви трагедии се случват постоянно около нас. Ще рече човек, че адът се е продънил, ей, лош стана светът, мамка му...! — изръмжа полицаят, смачка вестника на топка и го запрати върху изтлелите пепелища.

В края на градината, върху дънера на стара изсъхнала слива стояха подпрени две мотики, на които никой не бе обърнал внимание. Огънят не бе успял или не бе пожелал да стигне дотам. За случилото се долу, до реката, още никой не подозираше... Самотен гарван прелетя, спусна се и кацна на сливата: Г-а-а-а!

ПОД ВЕСЕЛИЯ РОДЖЪР РАЗКАЗ ЗА ЕДИН АЛИГАТОР ОТ СТОЛИЧНАТА КАНАЛИЗАЦИЯ

До настъпването на ранната вечер бе валило. Обилен, буен пролетен дъжд. Макар и не много продължителен, но сега след него мокрите, натежали цветове на кестените и прецъфтелите люляци излъчваха тежко натрапчиво ухание. Сладникавата влажност, наситила вечерния здрач, създаваше упойващо усещане за гниене на леш. Цялата улица беше изпълнена с тази фанара — непоносима.

Гошо беше паркирал в сянката на високи, надвиснали над тротоарите дървета, далеч от обсега на охранителните камери и осветената ограда. Чакаше.

И тогава си спомни. Урината течеше по крака му и пълнеше обувката му, преливаше и се разливаше по плочките. Тя беше леденостудена, въпреки паренето, с което обливаше бедрото му. Той вървеше бавно, така се виждаше в спомена си, по-скоро продължаваше да върви бавно, без да спира, като не смееше да се оглежда, нито да погледне назад. Така му беше наредил мъжът, онзи с големите черни рогови очила и онова лице. Лице, което Гошо щеше да помни винаги. Найлоновата му риза и пионерската връзка бяха залепнали от пот за него. Беше преди много години и пак беше пролет. И пак така кестените бяха цъфнали на „Славейков“, а той вървеше изтръпнал ни жив — ни умрял през площада, оставяйки мокра диря след себе си. Вървеше и не спираше, беше един пролетен следобед...

Погледна часовника си, още малко и турският сериал щеше да свърши. Тогава семейството щеше да излезе, да се качи на джипа и да отидат да вечерят някъде. Гошо чакаше. Бързата му спортна кола, умело паркирана под дърветата, беше съвсем неразпознаваема в сянката на нощта. Там тя не се забелязваше, беше досущ като някой алигатор, които дебне сред тръстиките до брега. Изтегна се назад в седалката и запали дълга цигара.

Отново се върна в миналото в онзи далечен пролетен ден. За първи път тогава беше избягал от училище, беше в прогимназията и с приятели отиде на кино. Беше петък, гледаха в „Церковски“

— „Тигърът на Седемте морета“. Филмът бе страхотен и като излязоха от салона, замаяни и щастливи, си обещаха един ден, като пораснат, да станат пирати, да отвлечат някой кораб, да избягат от къщи и от училище, тоя път завинаги и да имат огромни съкровища... Цял следобед играха на езерото Ариана и когато някакъв отрядник се натегна и се опита да разбере защо не са на училище, го метнаха, че били освободени заради манифестацията. След няколко дена беше 24-ти май. Но трябваше бързо да се ометат, за да не вземе тоя лайнар да стопли, че го пързаят и да се върне с някой милиционер. Можеше да стане кофти...

Наближаваше 21.00 ч. Още нямаше никакво движение. Трябваше скоро обектът да се покаже. Засега нищо. Тия парвенюта все се мотат. Животът им на такива е едно безкрайно разточителство, подчинено на желанието всячески да се изтъкнат и показват. Каква свинщина! Някой ден така от престараване и позьорство ще закъснеят и за собственото си погребение, помисли си Гошо. Той винаги бе точен и навреме като... Смъртта. Викаха му Мокрия, заради поръчките или Майстора на ковчези, щото след негова визита никога не оставаше работа за спешната помощ. Когато пристигаха, докторите винаги всичко вече беше приключило. Безвъзвратно биваха прекъсвани всякакви житейски пътища и посоки, глупави страсти и празни емоции заедно с жизнените функции на жертвите. За белите престилки оставаше само констатацията на леталния изход и бумацината. Наоколо обикновено се стели само някакъв особен хлад, оставен след оттеглянето на професионалиста и всичко е застинало... Живи свидетели не оставаха. Оттук насетне е само покой във Вечността, тамян, цветя и опечалени близки. Гошо бе истински килър, както вече казахме, след него нямаше на кого и за какво да се помага, чиста работа — *letalis exitus!* Той не се гнусеше и притесняваше ни най-малко от вида на поръчките, занаят! Приемаше всичко, щом се плаща добре. Беше убивал, убивал бавно и мъчително според желанието на клиента — кой каквото поръчва. Бе осакатявал, изнасилвал, изтезавал, изгарял, пребивал, разчленявал или само заплашвал, изнудвал и събирал закъснели дългове. Работа като всяка друга за каквото го наемеха. В подземния свят минаваше за един

от най-бруталните и най-скъпоплатените. Винаги работеше сам и беше готов на всичко, но не поради някаква тъпота, както повечето от бранша. Нещо при него някога се беше пречупило, което и по-късно доведе до изстиването му и до дистанциране от човешката му същност. Постепенно се превърна в опасно и хищно земноводно, лишено от емоции и съчувственост, същество, ръководено само от инстинктите си. Не беше тъп, въпреки че бе възпитаник на спортно училище. Просто вече много отдавна се бе отдалечил от човешкия род, който ненавиждаше и избиваше повече с презрение, отколкото воден от някаква примитивна жестокост или зловна отмъстителност, неща, характерни предимно за разни непълноценни нещастници. За разлика от училищните си другари, с които онзи петък избяга, за да ходят на кино, той наистина стана корсар, ако не на всяка цена точно морски вълк, то със сигурност бе вълк единак, истински звяр. Другите, връстниците му, като пораснаха, станаха някакви сдухани инженерчета, деловодители, касиери, счетоводители, сменни майстори и тем подобни разни скучни професии, а госпожичките примерно фризьорки, канцеларистки, секретарки и начални учителки. Б-а-а-а, направо да се издрайфаш, ква скука и глупост лъхат от такъв живот. Жалки битовисти! Жалки и нещастни съществувания със смешните си проблемчета на безличния им и безсмислен живот. Живот, безпомощно и плахо тлеещ сред всеобщата мизерия, който хора като него можеха да угасят само с един замах. Каква досада! Клетни смачканяци, които си мислят, че са направили нещо с живота си. Едно живуркане, обречено вечно да пести, за да плаща сметките си, нещастници! С един замах, да, точно така, само ако реши и всичко това можеше да рухне в един миг, да смачка и унищожи жалкия живот на такива мишоци. Цялото безсмислие на уж успелия им и подреден порядъчен живот можеше да бъде стъпкано и никой нямаше да ги защити. Така разсъждава Гошо и такива като него, изпълнени с презрение към обикновените отрудени хора от фабрики и канцеларии. Между другото той наистина прилича на корсар, яките му мускулести ръце, както и гърдите му са покрити с татуировки, цветни. Носи масивен ланец на шията и тежки златни обеци на ушите. Няма само черна превръзка на окото, но пък е с черни очила. Да, има и такива случаи и за добро или за зло, когато някои въпреки всичко остават верни на идеалите от детството и младостта си и успяват да сбъднат мечтите си, колкото невероятни и чудовищни да

са те понякога. Може би на това са способни само истинските идеалисти и свободните духом? Той беше избрал да бъде престъпник, да бъде извън обществото и срещу неговите порядки, един джентълмен на сполуката. Такива като него през всяка една епоха са заслужавали въжето си, грижливо изплетено от благочестивите люде, за да противодействат срещу всякакви провокации спрямо законността. Със сръчни плетки, наречени клупове добрите хора държат настрана, далеч от своето благополучие и натрупаните материални блага злодеите, чудовищата на човешкия род, като най-често такива биват бесени по реите, когато ги заловят и така бюргерите опазват устоите на обществото и спокойствието на живота.

Гошо запали нова цигара. Пак се видя как върви с пионерска връзка преди много години по площад „Славейков“ с чанта в едната ръка и голям „Ескимо“ в другата. И тогава онзи човек го извика при себе си. Гласът му беше някак глух, като че ли дори малко тих, но властен и нетърпящ възражение. Никой дотогава не му беше говорил така. Човекът беше с неподстригана, по-дълга от общоприетото прическа, с развят перчем, вече прошарен, и с подпухнало, землисто лице, скрито зад големи черни рогови очила. Носеше сако, риза без вратовръзка, разкопчана на гърдите. Привика го и заговорнически, с някакъв такъв студен дикторски тон започна да го разпитва: — Ти момче, пионер ли си, в София ли живееш, къде точно, къде учиш, родителите ти какви са, служащи или работещи, безпартийни от ОФ или комунисти...? Гошко объркано отговаряше. За пръв път някой така го разпитваше, така директно и настойчиво, и за такива неща. Отговаряше завалено, неясно, объркано и уплашено, а непознатият продължаваше с въпросите си с все по-заплашителен и заповеднически тон и все по-хипнотично и някак обсебващо да го притиска. Онзи се надвеси над него и тогава усети, че го облива воня на ракия, долнопробни цигари и развалени зъби. В същия момент чичкото сложи ръка на рамото му, стисна силно ключицата и изръмжа или по-скоро просъска, ръмжейки, в ухото му: — Къде е пътят за границата? Никога нямаше да може по-късно да забрави този гаден, като че ли присмехулен, но същевременно и някак тайнственозловещ глас, който можеше с шепота си да взриви целия площад. Така като експлозия отекна той и в главата на малкия Гошко, чийто тътен остана завинаги да звучи в него. Мощта на чудовищния страх...

Момчето започна да пелтечи и почти да плаче от болка, защото непознатият, надвесен над него, продължаваше да стиска ключицата му. Малкото телце се извиваше и трепереше от ужас, простена: — Не знам, нямам представа, откъде да знам, защо мене питате, оххх, не знам, моля ви, недейте, оххх... боли!!! Тогава човекът се наведе още повече към него и с леденостуден равен глас му изсъска: — Не знаеш или не искаш да ми кажеш, така ли ви учат в училище днес...? Сега се обръщаш и бавно тръгваш, ако се развикаш или направиш рязко движение, ще хвърля бомба! Разбра ли, хвърлям бомба, папер няма да остане, ясен ли съм? Тръгвай!

Гошо вървеше бавно, почти в безтегловност, притиснал чантата си към слабините и корема и така, крачейки като в транс, се опитваше да спре струята пикня, която обливаше чатала му и се лееше след него.

Вратите на баровската вила се отвориха, страничните прожектори на двора светнаха. Чу се радостен лай, децата на семейството закачаха кучетата на двора, сбогуваха се с тях. Скъпарският джип бе изтеглен и собствениците му се наместиха вътре. Вратите се хлопнаха и повторно моторът бе форсиран да вдигне оборотите.

Минаха дост години малкият Гошко порасна. Отиде казарма, лежа дисциплина за сбиване. Излезе. България вече беше друга. Всички открито псуваха Живков и говореха за демокрация, правата на човека и пазарна икономика. Със социализма бе свършено, настъпи дивашки капитализъм. Можеше да се прави бизнес, сиреч яко кинти и хората полудяха. Кой както я разбираше стопанската инициатива, така и действаше. В тези нови времена яките спортисти като Гошо бяха високо ценени. Те бяха особено важни инструменти при първоначалното натрупване на капитала и при разпределянето на социалистическата собственост. Те бяха героите на Прехода, неговите бицепси. Гошо най-после намери своята професионална и човешка реализация, пардон нечовешка, просто изразът звучи така, трафаретен лаф. Както и да е.

През годините Гошо нередовно, но спорадично се бе връщал към този мъчителен спомен от детството си. Бе имал и нощни напикавания от време на време. Късно разбра, че всичко това, тоя кошмар, срещата с оня непознат, противен тип с черните рогови очила и подпухналото лице явно е било някаква зла шега, грозен джомбуш, на който той е

станал неволна жертва. В онези години през соца площад „Славейков“ беше място, където можеха да се срещнат всякакви причудливи птици. Наблизо бяха три киносалона, антикварна и още няколко други книжарници, СБП, СБЖ, Съюза на преводачите и множество разни редакции и кръчми в това число и небезизвестният „Бай Генчо“. Та както вече споменахме, там кръжаха какви ли не люде — аркашки, писарушки, поетушки, журналисти разни, вечно неизтрезнели художници и обикновени мошеници. Все хора постоянно нямащи пари и пияни още отпреди обяд, на държавна заплата и чакащи ако не Димитровска награда, то поне дребно повишенийце или някое друго хонорарче. Та явно, малкият Гошко през онзи далечен пролетен следобед се бе набол на някой от тия празноскитащи тунеедци, скучаещи зевзеци, все възпеватели на социализма и потайни мърморковци, който се бе „пошегувал“ с него, вземайки го за мезе на злюбното си чувство за хумор. След това въпросният зловец чичко, мним диверсант сигурно до вечерта е размивал околните маси в някое от съюзните кафенета с историята си за това как е накарал да се напикае един пионер...

Тогава и училището на това ни учеше, такива бяха времената. Всяка епоха ражда своите митове, с които възпитава съвременниците си и обяснява света. Самоотвержени деца — герои, пионери, пазят границата, внимателно следят браздата, забелязват следи, тичат до припадък заедно с кучето Балкан или Вихър при батковците от заставата и преди да загубят сваяст, съобщават съвсем точно кога и къде нарушители са преминали граничната бразда. Последните, често пъти са вражи агенти, империалисти, чужденци разни в компанията на бивши царски офицери, жандармеристи, бивши полицаи, все фашисти, избегнали по един или друг начин своето възмездие и дошли, не, нахлули през границата да вършат диверсии. Да вредят на социалистическата ни родина и на нейните успехи в промишлеността и селското стопанство — „да палят блоковете хлебни, заводите ни да рушат!“ Или пък деца, отново бдителни пионери, разкриват следите, дето е оставила диверсионна група в самото сърце на столицата. Враговете на народната власт се опитват да напуснат страната като търсят начин отново да преминат границата след предотвратена тяхна акция, но пионерите ги издават на милицията, след като дълго са ги следили и разкрили. Какви деца, а!? А не някакви пикльовци, истински

самоотвержени пионери, утрешни комсомолци, бъдещи комунисти, славни строители на светлото бъдеще! Така изглеждаше света и живота от тогавашните читанки. Как да не мечтаеш да станеш корсар, да се метнеш на някой кораб и да отплаваш където ти видят очите. Трудно се живее в свят на деца герои.

Гошо се бе изпънал в удобната седалка на колата. Навигационната система пред него светеше приятно, с разноцветни малки лампички, излъчващи мека светлина като оборудването на някой космически кораб преди старта. Беше поставил дистанционното на бомбата върху слабините си, така като че ли по-силно усещаше, че контролира човешкия живот...

Джипът слезе плавно на платното и пое надолу по улицата. В следващия миг мощна експлозия го повдигна от земята и го пръсна във въздуха сред огнено зарево и зловец трясък. Гошо не почувства нищо, бе слязъл от колата си и стоеше прав в тъмното. Само усети как ударната вълна на взрива го удари в гърдите като риф от мощна тонколона, който може да те изхвърли. Обичаше този удар. Само това можеше истински да достигне до сърцето му. Така разбираше, че е още жив и силен, много силен... Усети опарване, огънчето на цигарата беше достигнало пръстите му. За част от секундата се замисли дали кръвта от разкъсаните тела се разплисква или се изпарява още в пламъка на експлозията. Каква импресия!

Поредната изпълнена мокра поръчка. Нещастниците изгубиха живота си. Благополучието и успешният им бизнес бяха събудили нечии апетити. Някой скоро щеше да се възползва от тази трагедия и да получи всичко наготово. Този някой, поръчителят се оказа техен роднина, също могъщ бизнесмен, плати добре. Можеше да си позволи да наеме най-добрия.

Уважаеми читателю, това е краят на тази история, поредният зловец криминален инцидент, съпътстван от съответните жертви. История, която безсмислено и жестоко многократно се повтаря из родината. Хората станаха алчни и безскрупулни, нищо не бе в състояние да възпре жаждата им за богатство и власт. Малкият човек като се изоглави и се усети малко свободен, виж каква свиня става. От жертва, от малък жалък мишок изведнъж го виждаш станал яростен антрацитен плъх, готов да ръфа трупове. Някой дърт партиец с удоволствие ще потрие тук ръце: — Прав беше дядо Маркс, че „при

първоначалното натрупване на капитала от джобовете на хората капе кръв!“ Ха-ха на ви сега капитализъм, на ви пазарна икономика, като не умеете да цените социалните придобивки на социализма!

Знам, любезни читателю, че сигурно сега си изкушен да изпаднеш в психологически, подсъзнателни разни фройдистки тълкования и разсъждения по случая Гошо. Защо Гошо е такъв, защо постъпва така, кой е виновен за това, което е, че навярно вина носи онзи някой, който навремето някога е направил така, че да се прекърши нещо в детската му душа и го е превърнал в това, което е днес — чудовище. Това вероятно ще се окажат пълни глупости, а може и да не са и ти да си прав..., но Гошо във всеки случай сам си е избрал да бъде такъв. Хищник между хората, звярът сред нас. Белият червей, който се храни с гнойта от раните на това общество или един преял с мърша алигатор. Той е истински степен вълк, но не е и чувал за Херман Хесе, истински саможив ликантроп, който дълбоко в себе си се страхува от хората и затова навярно ги избива. Звяр, който се възбужда от околната грозота и гнусота. Корсар завинаги или едно сериозно, пораснало зло дете. Да, някога и мутрите са били деца... И днес навярно, за да се справя с нощните си напикавания, той от време — на време взривява хора...

WORKING CLASS HERO

РАЗКАЗ ЗА НОВИТЕ ХОРИЗОНТИ ПРЕД НОВИЯ ЧОВЕК

На Ф. Кафка и John Lennon

Да, помня, да, наистина си спомням това добре, въпреки че покъсно много неща ми се губят. Избледнели са и някак премесени с кошмари. Кошмарите, да, кошмарите дойдоха после, тези откъслечни парчета ужас, шрапнели от болка, които накъсват бледата тъкан на упоеното ми съзнание и същевременно като стоманени нишки на ризница стягат крехката реалност на спомените ми. Потопен съм в някаква мрачна ферментация от халюцинациите на възпалени транквиланти и алиенация на шизофренни пристъпи, които като волтова дъга разсичат гангрениялия ми мозък. Болка нажежена до бяло изпепелява разсъдъка ми и после отново потъвам в хладната безтегловност на едно безкрайно виолетово умопомрачение, сред което се разлива пяната от прибоя на хлороформените вълни. Капки от тази пяна се процеждат през пукнатините на трапанирания ми череп. Системата, включена над мен, капе с ритъма на замиращото клето мое сърце. Лежа безпомощен или по-скоро съм захвърлен върху хирургичната маса, а ампутирания ми крайници лежат безжизнени в голям метален леген под масата... След това настъпи пълен мрак и покой, вероятно окончателно съм загубил съзнание.

Както казах, някои части от предишния си живот си ги спомням добре. Беше свежа привечер — ранното лято, някъде към края на юни. Стоях долу пред входа, бях позвънил и чаках отгоре да отворят. Бавеха се, отново позвъних. Зачаках. Топли аромати на задушливи цъфтежи и миризма на пържени кюфтета се разнасяше сред околните балкони над мен. Извадих половинката водка, която носех в служебната си чанта, и отпих. Беше топла и се наложи бързо да преглътна и от колата, тя също

се бе стоплила и бе станала вече дегазирана и блудкава. За да спре да ми се гади запалих цигара и стръвно дръпнах. Все още никой не отваряше, пак позвъних.

Казвам се Петър Манолов Домбашки, това съм сигурен. Успях да го възстановя по-късно в паметта си. Малко над четиридесет съм, среднограмотен техник и още ерген. Завършил съм „Комаров“ и съм ходил войник. Произхождам от работническо семейство. Работя като кабелен техник във фирма доставчик на цифрова телевизия и Интернет. В квартала ме знаят като Пепа Отвертката или само като Отвертката, както ми викат приятелите и местните пияндета, сред които прекарвам повечето от времето си.

Отново отпих и тогава чак се чу приглушеното бръмчене на домофонната уредба, отгоре най-после отвориха. Имах извънредна поръчка за включване на Интернет, вечерно време след 19.00 ч., нямали друга възможност. О. К., извънредно плащане за извънреден труд след работно време, специална услуга. Кофтите беше, че до това време трябваше да се пазя относително „сух“, за да мога да свърша работата, а и се наложи да зарежа един добре тръгнал белот. Вървеше ми — имах добри ръце. Всичко коз!

Излязох от асансьора, допуших цигарата, изстрелях фаса в движение и се спуснах от междуетажната площадка. Вратата на апартамента на въпросния адрес беше леко открехната, масивна, блиндирана със скъпи декорации. Студено и стилно, доколкото забелязах — баровци. Вратата рязко се разтвори следващия момент и пред мен застана, навярно собственикът, мъж прехвърлил петдесетте, висок, слаб, с очила, къса сребриста брада и рентгенов поглед. Беше с бяла престилка, небрежно разкопчана, отдолу се виждаха риза и вратовръзка. Вероятно бе лекар, върнал се от работа току-що. Имаше излъчване и вид на тузар. Явно беше от тия доктори на висока позиция, я хирург в престижна болница, я шеф на клиника някаква или пък бе преуспяващ зъболекар с богата пациентела. Нямах нищо общо с бате Велко Аспирината, смачкан линейкаджия, който минаваше след нощната през барчето до блока, дето обикновено висях, да удари едно голямо бързо, за да може да заспи. Има лекари и лекари и социална диференциация навсякъде. Бате Велко често пъти е толкова смазан, едва стои след дежурство, изглежда по-зле от нас, дето цял ден сме пили.

Мъжът кимна хладно да вляза, като ме удостои само с един-единствен поглед, изстрелян над рамките на очилата, и продължи разговора си по джиесема. Говореше италиански, да, спомням си и точно тембърът му нещо като Тото Котуньо или не, май повече на Ал Бано приличаше: — „Си, си бонджорно, сеньор Росиньоли, е перджое востра, грация, бене, бене...“ и влезе някъде навътре в апартамента и се скри зад някаква тапицирана врата, зад която продължаваше приглушено да се чува гласът му. Такива типове вечно са много заети, имат неотложни разговори, търсят ги от офиса в Милано, от банката или клиниката — „Бонджорно, грация, си, си бене...“ теб и за пет пари не те бръснат. Ти си кабелджийчето, някакво си там техническо лице, демек никой, прошлек некъв, без име. Напътстван само с жестове като куче. Сигурно е по-мил с домашния си любимец, дал е много пари за него. Ние за такива сме само обслужващ персонал на охолния им живот. Как ги мразя тия мазни типове! После тоя все няма да е доволен, връзката била бавна, забивал често, лайърлесът се губел. Не, не можел във вторник сутринта и сряда, следобед летял за Виена, петък — абсурд нали ви обясних, откривам семинар в Барселона, другият месец съвсем не! Ако може сега? Плащам, бързо и не ме интересува кой си, плащам, мога да си го позволя. Защото времето е пари, а пък моето струва страшно много пари, така че майсторчето, техничето там, аре да те замолим по-бързичко, ако обичаш, разбираш ме, щото ние, баровците, не стъпваме по земята, дето се бутате вие малките човечета, ние сме много заети, виждаш, летим в облаците. Кво, човешки да кажем едно „Добър вечер“, толкова ли е много? Няма време! Ш-ъ-ъ! Ало, ти добре ли си, аз да си губя времето да си говоря с някъв примитив в мазен комбинезон? Не ме интересуваш ни най-малко, бачкай, плащам, за това съм те поръчал, ти си стока за мен, част от услугата, част от промоционалния пакет, фиксинг, част от процент, статус за качество, функция, операционна програма, но не и живо човешко същество. По-точно ти си 27.90 лв. за базовия пакет + 20 лв. за извънреден труд след 19.00 ч., а не някаква си личност. Какво с ДДС? Да, разбира се, с прикрепен фискален бон. Моля, подпишете тук! Само, моля, не ни занимавайте повече с оригиналността на своето безличие. Аре, нема нужда. Ние плащаме за услуга и качество не да си приказваме, няма нужда от фамилиарничене, чак пък да се запознаваме! Ти за нас си само една отвертка, част от цената, не си

човек за едното здрасти дори. Така си мисля, просто си разсъждавам през онази вечер. Стоя и чакам и чувам как баровецът, някъде далеч в утробата на луксозното си жилище, някак артистично разхвърляно, но в никакъв случай занемарено, да продължава разговора си с чужбина на италиански. Получавам усещане, че все едно и той е там, а аз съм тук и продължавам да вися и да го чакам той шибаняк да свърши най-после и да му включи нета.

Отново надигам бутилката с водка и ми премалва леко, колата ми свърши отведе още и сега смуча чисто. Запътвам се навътре в апартамента, като се оглеждам наоколо — картини, гоблени, старинни мебели, пиано, огромна плазма в дъното на просторния хол, по-нататм тераса с дълъг сенник и увивни растения. Преминавам през трапезарията и се отправям към кухнята. Дали там няма да има някакъв разредител може би кола или нещо друго. Не мога да пия на голо, от дълго време имам проблеми със стомаха. Тоя тип явно още бая ще трябва да го чакам. За такива ние, никому неизвестните, сме никой и нищо, някъде около кръглата нула ни е статусът. Някаква биологична конюнктура сме, част от подсигурения и гарантиран комфорт на тази класа, мамка му!

Пак отпивам. Чувствам се замаян, така, докато си мисля за разни такива неща и се напивам постепенно. Професионално заболяване, ох, амортизация, умора на материала. Имам здравословни проблеми, чарковете ми се изхабяват, смазочното ми масло прегаря. Вероятно тоя тип би могъл да ми помогне, ако пожелае, поне нещо да ме насочи или посъветва. Щом е толкова богат, сигурно е добър и си разбира от работата, но като е хуманен лекар, дали пък е човек? Много не личи, бездушие в бяла престилка. Иначе чувам, днес медицината много била напреднала, направо чудеса вършели, но за тези, които могат да си ги позволят. А, нямали сте пари, е това е друг въпрос! Съжалявам, ние не сме социални грижи. Работим частно, при нас всичко е вносно, марково, скъпа апаратура, затова сме толкова добри и още по-скъпи. Нямате пари за ново сърце, наистина жалко, но можете да продадете бъбрека си, за да помогнете на ваш близък. Готови сте на всичко, нали? Ами хайде да ви видим! Не можете?! Нямате други възможности, както и пари, разбираме. Съжаляваме Ви, но дотук, моля! За такива като вас е създадено общественото здравеопазване, идете там. Там безплатно могат да ви направят само аутопсия приживе срещу

здравните ви вноски. Щели сте навярно скоро да умрете, нямате друг шанс, не се справяте, имате колкото само за хляб и малко водка. Наистина будите съжаление! Да, животът е лош, особено вашият, да, и несправедлив също... Съгласни сме, гадно е, ще кажете, че навярно родното здравеопазване ви прилича на пациент, на когото правят клизма със собствената му кръв, да, така е. Впрочем един точно това и викаше преди да издъхне и ни псуваше като хамалин, а уж беше бивш учител. Някои верно се смахват, просто не издържат. Но ние кво сме виновни? То здравеопазването е като образованието ни, а пък то досущ като културата ни, т.е. всичко е производно на всичко! Май са прави онези, дето твърдят, че живеем в свинеферма — Schweinereich! Какво да се прави, богатството не е за всеки. То изисква грижи и постоянство, също както при фитнеса. Добре, че се сетих, трябва да подновя картата си в клуба. Та казвате, че умираете, нима смятате, че ние сме виновни по някакъв начин, но, моля ви, това е нелепо... стегнете се, моля ви, вземете се в ръце. Никой не е виновен за нечия деградация и неосъщественост, за това всеки сам си е виновен. Така, че бъдете така любезен и поне елементарно възпитан, идете и се скрийте някъде и там си умрете тихо или както намерите за добре, може и с шумна веселба, въпрос на манталитет, но, моля, да е някъде по-далеч от нас, успялата половина на човешкия род. Умрете си там някъде без да ни досаждате повече и не се опитвайте да скандализирате обществото с жалки трагикомедии и мелодрами, няма да трогнете никого! Можем да ви пожелаем само приятно разложение по пътя към един по-добър свят, това поне може би сте заслужили и още веднъж моля, без помисли за ляв тероризъм и социални революции. Това е анахронизъм, отречен от историята, а и видяхме вече всичко това докъде доведе. Така си разсъждавам и си представям своя дебат със системата и от време на време си отпивам от водката.

Домакинът още се бави, продължава разговорите си. Сега май е превключил на немски, доколкото чувам, май да. Ох, имам киселини, трябва нещо да подложя. Защо, преди да дойда не си взех сандвич или парче пица, като си знам стомаха. Мразя да пия на голо, ох, ето пак ме прорязва, ще си докарам така някоя язва, запалвам цигара. Махам с ръка да разкарам дима, все пак съм в чуждо жилище, не съм искал разрешение от стопанина дали мога да пуша и затова излизам на кухненския балкон. Вън вече е тъмно, минава девет. Изпускам дима и

усещам как нещо влажно и студено да се лепва за бузата ми. Нещото наистина залепва, даже усещам, че то като че ли засмуква кожата на лицето ми и в следващия момент се увива вече като тюрбан около главата ми. Изгървах си цигарата и веднага отскочих назад. Бая се бях ушашкал. Отдръпвайки се, лепкавата материя се разви и пусна лицето ми. При отдръпването за част от секундата усетих колко мека и нежна всъщност бе странната материя, на която ненадейно се бях натъкнал на тъмната тераса. Беше нещо хладно, влажно и уханно с лек дъх на пушек, солено и с аромат на фон дьо тен и нещо друго доста неопределено. Когато се поокопитих започнах от разстояние да разглеждам странния обект. Извадих малко фенерче, което винаги нося със себе си, щото къде ли не се завирам — такава ми е работата, и насочих предпазливо лъча. Върху простора беше проснато нещо, което на пръв поглед доста приличаше на огромен калмар. Жълтеникаво-розово с червени и виолетови жилки, както после забелязах, нещото потръпваше като живо. Внимателно огледах странния субект, увиснал от простора и предпазливо протегнах ръка. Онова там щом се приближих и моментално реагира. Светкавично се лепна за мен и почна да се увива около пръстите ми. Беше забавно, малко нелепо и малко страшно. Какво по дяволите беше това? Доближих се плахо още малко и го подуших. Странно, ухаеше много вкусно, чак премляснах и веднага усетих слюноотделяне, толкова беше въздействено усещането от този непосредствен контакт. Нищо не бях слагал в стомаха си от часове и сега водката го изгаряше. Повече много не се замислих, явно това бе някакъв перверзен деликатес на доктора, дето само разни баровци могат да си го позволят. Я виж, някои как си подслаждали живота, а ние простосмъртните не сме и чували даже за такива неща. Нито знаем какво е, нито как се приготвя, нито как се яде и поднася и по-добре понякога да не знаем. При тези неща също си има диференциация. Може би кулинарията е най-мощната и знакова сегрегация, социална и културна, между хората и класите. Така е, да, ние обикновените простаци, плембът трудно правим разлика примерно между трюфели и тирамису — и двете не знаем какво са. Затова ядем подлучени тиквички или зелник, а не омар в столистно тесто, „Бьоф Строганов“, телешко „Росини“, ястие на Барон фон дер Тренк, печено а ла Ришельо или а ла Метерних или пък ярка а ла Мария Терезия, а защо не и прочутата меча шунка на Кайзер Франц Йосиф I, също не би

било зле печена гъска а ла Бисмарк или гъска а ла Мартин от Турс, змиорка а ла Балзак и десерт пудинг от лешници Мария фон Ебнер — Ешенбах и крем а ла Агнес Сорел и т.н. И така а ла, лала-бала, бла-бла, а за нас простосмъртните в закусвалнята — мусака, юфка, супа топчета, сютляш, малиби и славянски гювеч все синоними на глада. Бедните се тъпчат, за да имат сили да бачкат, да изкарат смяната. Богатите бонвивани похапват изискано, за да могат после още по-изискано да се радват на тщеславното си благополучие и суетно разточителство.

Та да се върнем на балкона. Аз, понеже съм си малко прост, гламав и арогантен, много не мисля, а съм дързък и нахален често пъти. Щото, ако се правиш на много възпитан, тих и скромнен, хората те мислят за балък и глупак и така се и отнасят с теб. Мисълта ми е, че животът ме е научил да бъда безцеремонен, не че съм лош човек, правилата са такива, а и средата ми е такава. Затова оная вечер, както казах, много не мислех, а и бях доста пиян да си призная. Докато чаках бая вкарах, не че не си дойдох и наквасен. Сериозно се увъртолих. Та за всичко съм си виновен аз, сам си го докарах всичко това, дето ми се случи по-късно. Дето викат хората, човек сам си е най-големият душманин, квото сам си направи и най-злите му врагове не могат го стигна! Казвам пак, без много да се замислям, извадих макетния нож от джоба на комбинезона и с точно премерено движение си отрязвах една ивица, широка около три — четири пръста от нещото. То светкавично се дръпна, сякаш изпита болка и се нави горе чак на простора около въжето. Отрязаното парче потрепера в ръката ми и после се отпусна със затихващи конвулсии. Еба си, това май е живо — помислих си тогава. Я виж, тоя дявол докторът с кво си угажда!

Влязох обратно вътре в кухнята, седнах на масата и сложих отрязаното парче върху някаква чиния. Донарязах го помня, на тънки ивици. От тях като роса изби розова лимфа и се разнесе още по-съблазнителен апетитен аромат. Отпих голяма глътка, тоя път вече си бях взел и чаша, като бял човек. Аре ша го чакам тоя, ша му се не види, дошъл съм на крака да му върша работа, аре ша го чакам, ша му се не знае и лайняния богаташ — и замезих от онова нещо. Имаше странен, неопределен, но интересен вкус, напомнящ на свинска шунка, обаче доста по-наситен и тръпчив и същевременно малко лигав. Не бях опитвал дотогава нищо такова, малко ми се догади в началото, трябва

да призная, но след това беше яко! И си долях още водка. Я, кво ядат хората, като свърша работа трябва да разбере какво е, как му викат. Така си седя, чакам и си се черпя и тогава май по някое време чух онзи призрачен глас, приглушен и тих, адски нежен и красив, който пееше много тъжна и прекрасна песен. Заслушах се и моментално се унесох, като моряк в песента на сирените. Песента ставаше все по-емоционална и завладяваща и толкова тъжна, тъжна чак сърцето ми болезнено се сви от очарование, направо примря. Пееше се за похабения живот, изтлял без любов истинска любов, живот на младо момиче, живот повехнал с младостта, безвъзвратно отлетяла. Останали са само пепел и сълзи върху повехналия цвят на розата и едничка капка кръв като рубин и всичко се носи от вятъра на спомените, който се усилва, проехтява тътен на гръмотевица, иде буря, миг, преди да спуснат белият ковчег с момичето, небесните сълзи милостиво докосват капака. В този момент най-последно любимият се е завърнал, но вече е много късно, ковчегът вече е спуснат. Той не е бил дочакан... Тук навярно съм бил заспал и съм продължил да слушам песента в съня си. По-късно, миг преди да се събудя, явно съм колабирал.

По някое време докторът и гувернантката му, която се грижи за жилището, децата му са големи и живеят в чужбина, дошли да ме потърсят, за да ме поканят да започна работата, за която бях дошъл. Но какво заварих в кухнята, още се срамувам от постъпката си. Аз съм прост човек, при това злобен и елементарен, лишен от всякаква изтънченост, предусетливост и вродена деликатност, все неща, които малко или много отличават хората от елита. Сега надявам се разбирате защо съм действал така, не търся опрощение или оправдание, а само искам да проумеете по-добре постъпката ми и обстоятелствата около нея.

Та така, влезли и като видели грозотата на моето деяние, а то наистина се оказа изключително гадно и дръзко сега, като си давам сметка, гувернантката изпищяла от ужас и възмущение, а докторът се обидил и дълбоко покрусил. След това нещата се развили по следния начин. Както вече споменах, миг, преди да се събудя колабирах. Докторът опрял в шията ми пистолет спринцовка и изстрелял упойка в артерията ми. После пренесли тялото ми в лабораторията на доктора и там д-р Франкенщайн поработил върху мен. Нанесъл оперативно някои корекции, също така добавил и някои подобрения към мен. По-

късно, когато дойдох на себе си, вече не бях обикновен човек, даже вече въобще не съм човек и то благодарение на моя благодетел — докторът. Сега съм член от семейството му, по-скоро съм част от домакинството му и се чувствам истински пълноценен, полезен и дните ми имат смисъл. Най-после открих себе си и разбрах, че мога да бъда в услуга на другите и осмислих живота си по нов начин вече в качеството си на биомеханоид и то благодарение на доктора. Бог да го благослови, велик човек, светъл ум и голям учен, надскочил своето време, откривател и философ мечтател!

Аз съвсем се отплеснах и сигурно вече се чудите какво пък толкова долно нещо съм извършил, за да преобърне такава нещо така радикално живота ми. Уверявам ви ужасно е! Но така се получава винаги, когато малки, нищожни хора като нас с черните си кални ръце, с които като същински къртове прием в своето невежество и по някаква случайност, когато пред нас застане съвършеният лик на прогреса, откривателството, на недостижимата научност, благородният и извисен полет на съзидателството, ние го сграбчваме със същите тези кални ръце, оскверняваме го, съсипваме го, тъпчем се с него, дъвчем го, лигавим го, смучем го, сумтим и после го прекарваме през жалките си черва. Така ценим прогреса, полета на мисълта и откривателството, затова и сме справедливо, даже милостиво наказвани. Дава ни се втори шанс и то какъв — да изкупим своята низост, невежество и безпардонна арогантност като нови едни полезни същества с нова самостоятелна значимост и със себеуважението на една добре работеща машина — уред, полезен и отговорен!

Моето престъпление срещу собствеността на това семейство, навредих много на тези хора, това престъпление към прогреса и човечеството, се състои в увреждане на неவிжданo откритие до този момент. Огромният калмар на балкона, който аз бях взел за някакъв странен деликатес, от простотия, се оказа велико научно откритие с общочовешко значение. Докторът, в чието жилище се разигра всичко това в онази съдбовна нощ, се оказа, че бил учен изследовател от световна величина и създал, изработил рокличка, въпросното феноменално откритие, детска дрешка, направена от жива шунка!!! Негово изобретение, създадено съвместно с института „Пастьор“. И забележете в света имало само няколко такива роклички, негово дело, всяка от по четвърт милион долара. Тази, която аз така безмилостно

наръфах, воден от долната си животинска лакомия, била първата. Други имало в Хон Конг, Щатите, Токио, Сидни и Лондон, но по-късно създадени. Това уникално и суперценно откритие можело да запази човек млад или от тази жива материя, изработена по изкуствен път, можело да се създават нови тъкани и органи. Кажете честно сега, какво в действително заслужавам, с какво съм натъпкал червата си, воден от просташка лакомия?!

Но тези роклички имали един недостатък, трудно се съхранявали и изисквали специални грижи. Държали ги в хладилници като истински деликатеси, но за да не изсъхват вътре, вечерно време трябвало да бъдат изнасяни, за да се освежават на въздух от прохладата на вечерния бриз, като поемат свежестта на нощта. Също така трябвало през деня да стоят на сянка, задължително на сянка и някое малко момиченце да ги носи върху себе си по няколко часа, но в никакъв случай да не играе, да не прави пакости, за да не би да ги нарани. Рокличките все пак били направени от жива шунка и трябвало много да се пазят. Затова се избирало някое много кротко, добре възпитано момиченце, което обличало рокличката и стояло с нея така няколко часа. Момиченцата можели през това време да свирят на пиано, живата шунка е много музикална и това ѝ се отразява добре. Запознати твърдят, че тя дори трептяла, когато се свири. Носена от дете по този начин, рокличката се хранела и се запазвала дълги години, даже някои роклички затлъстявали. Тази нова материя се храни като изсмуква жизнената енергия направо от човека. Така тя съществува като остава за дълго време сочна и свежа, но не трябва повече от няколко часа да стои върху детето. При по-продължителен престой рокличките ставали хищни и лакоми, а момиченцата, гостоприемници, постепенно залинявали, посинявали, ставали прозрачни като парафин, костите им се чупели и накрая децата умирали от пълно изтощение, изсмукани. Рокличката от жива шунка, за да може да продължи да съществува, трябва да ѝ се намери ново момиченце със здрав организъм, иначе можела да изсъхне, да се свие непоправимо и дори да загине без човешки биотокове, които да я захранват. Само, моля ви се, не прибързвайте с оценките, че това е чудовищно, че става въпрос за енергийно вампирство, за един вид човекоядство дори. Уверявам ви това е твърде елементарно и емоционално. Не можете или не искате да признаете величието на това откритие, замислете се! Лесно се раздават

прибързани присъди, когато не сме обективни и това не ни коства нищо. Моля ви, повече научен обективизъм и смелост! В науката няма място за сантиментални малодушници и постоянно мрънкащи моралисти. Последните не ценят истински прогреса, а само броят отстрани жертвите и лицемерно въздишат, без да имат куража да се хвърлят в необятното поле на откривателството.

Освен всичко това, при правилно използване, рокличката може да бъде и разтоварвана от излишната енергия, за да не затлъстява. Тя може да бъде предоставяна, при определени условия, на разни субекти — фотомодели, киноартисти, политици, магнати или други разни много богати хора. Все такива, които искат да се подмладят или да спрат своето стареене, като заредят клетките си със свежи детски биотокове, които рокличката извлича от момиченцата и преотдава на крайния потребител. Така въпросният индивид може да се запази млад и силен неограничен брой години. Имало проблем само с децата, които бързо залинявали, имунната им система се скапвала, телцата им се покривали с рани и в края на краищата почивали. Това положение на нещата наложило докторът да осиновява няколко момиченца подред, за да продължи изследванията си, както и да може да спаси своето откритие. Рокличката от жива шунка било нещо изключително ценно и важно нещо, нещо, в което били заключени мечтите на хиляди богати хора, които не били готови да изоставят удоволствията на този свят, да се разделят с тях. Тя олицетворявала копнежа по вечната младост, неспирните забавления и удоволствия, край на болките, страданията, болестите, смъртта и скуката! Оттук насетне престоял един безкраен празник, но момиченцата умирали ли, умирали. Науката изисква жертви, докторът знаел това и неотлъчно следял процесите и резултатите, за да подобри и продължи живота на своето откритие, като същевременно намали себестойността на поддръжката, разхода на детска плът...

С две думи сега вече сте наясно и надявам се разбирате грозотата на престъпното мое поведение и безумство. След моето посегателство рокличката трябвало спешно да бъде транспортирана до клиника в Швейцария, където била извършена сложна животоспасяваща операция. Била направена трансплантация на живо месо, човешка шунка, на мястото на липсващото, унищожено от мен парче. Донор станала Настя, последното момиченце, което тогава носело

рокличката. Парчето било отрязано от дупето на момиченцето и присадено. Рокличката се възстановила бавно и трудно, още личат лазерните прорези и шевове, защото освен всичко тя трябвало да бъде и наново прекроена. Впоследствие това намалило значително цената ѝ. Тези процедури се отразили зле и на Настя. Тя много заляняла, защото сега трябвало постоянно по цял ден да носи болната рокличка, на която след операцията предстояло дълго лечение. Имала нужда от много биотокове и нежност след преживения шок. Настя все пак не умряла, докторът направил, каквото било по силите му, за да я спаси, макар и само донякъде. Накрая, когато тя съвсем заляняла и крайниците ѝ започнали да се чупят от най-малкото напрежение или дори под собствената си тежест, той ги ампутирал и направил от малкото момиченце... ново откритие! След сложна и продължителна операция докторът ѝ имплантирал в стомаха биоенергетична сонда, която превръща газовете в кинетична енергия и тя по този начин сама можела да захранва кафе машината, миксера, тостера, фритюрника, миялната машина, а бе каквито си представяте там кухненски уреди. Така Настя била превърната в жив кухненски робот със собствен източник на енергия. Настя е първият биомеханоид кухненски робот, човек — машина, човек — уред, мултифункционален с естествен интелект и много удобен, леснопреносим. Зарежда се с дрожди и от ферментацията им вътре в човека, както обясних вече, отделените газове се трансформират от био в кинетична енергия, посредством сондата, имплантирана в стомаха и така се произвежда електричество. Освен това Настя е любимка на цялото семейство, разказва страхотни приказки, които сама измисля и има вълшебен глас, пее превъзходно. Именно нея бях слушал онази нощ, когато така злополучно се разви моя живот, заспивайки безпомощно, омаян от водката и нейният приказен глас. Тя стояла скрита на терасата и тихо пее, ужалвайки тъжната си участ, сякаш предчувствала какво ѝ предстои. Заради тези ѝ дарования по-късно докторът направил всичко възможно да я спаси, като я превърнал в кухненски робот, само така могъл да запази уникалните ѝ качества и талант. Същевременно и дал и ново предназначение, запазвайки не на последно място и женската ѝ същност на присъствие в кухнята. Едва много по-късно разбрах значението и величието на тази негова разработка и нейното истинско, гигантско измерение в исторически и социален план.

Появата на биомеханоидите отбелязва настъпването на нова епоха в развитието на човешката цивилизация, в която експлоатацията на човек от човека минава на друго, по-високо ниво! Защото не е тайна за никого, че този свят се крепи на експлоатацията именно на човек от човека, социалното неравенство и произтичащите от това зависимости. В новите времена, в модерните социални реалности вече едни хора могат да бъдат още по-полезни за други хора, от които са зависими. Просто едните предстои да бъдат преобразувани, въпрос на технически решения по-скоро, отколкото на морални такива. В бъдещето ближният ни няма да бъде само производителна сила, чиито усилия ще са единствено обект на покупко-продажба, някаква остойностена мярка, а значима необходимост, нова същност, при това в пъти по-продуктивна, ще бъде тя, когато науката успее да събере човека с машината! Идва нова ера! Идва новият Човек, Сврѣхчовекът, Негово Величество ая! Един нов Прометей се задава и развява своята революция над цялата потръпваща земя! Повече човек за човека няма да бъде вълк, а необходимост, добър помощник и дори луксозна вещ. Завинаги ще изчезне отчуждението, индивидите ще станат по-близки едни на други и взаимни. Хоризонтите пред новото човечество ще спомогнат за решаването на много икономически и социалнопсихологически днес проблеми. Връщане към античния идеал и неговата реализация в нови условия, създаването на говорещи оръдия. Само така човекът истински би изпълнил своето предназначение да създава блага и да бъде творец на света. Великата цел да превърнем ближният ни в рационален и практичен уред, неотделен от бита и производствените ни дейности, ще доведе бъдещите хора до короната на човешката еволюция и тяхната максимална реализация. Представете си само за миг новите хора и тяхното величие. Примерно стругари или строители с по няколко предни крайника, обогатени с огромни стоманени предмишници — преизпълняват плана. Или миньори, покрити с мощни хитинови обвивки върху телата си, подобни на гигантски членестоноги, устойчиви на убийствената радиация, копаят под повърхността на спътниците на Юпитер или на Червената планета. Те са въоръжени с големи раменни изработители, с чиято помощ вадят ценни метали от тези места. Помислете си за симпатичния учен, компютърен програмист, който е с мозък голям колкото коруба на галапагоска

костенурка, а отдолу помръдват нежни пипалца. Тяло няма, не е и необходимо и компютърът му е вътре в него. Човек и машина са едно, тя е част от него вътре в организма му и самият той е компютър. Еврика, г-н професоре, докторе, вие сте гениален, вие сте направо бог, задавате нови хоризонти пред едно ново човечество!

Що се отнася до мен, до моята скромна личност, смея само да кажа, че аз съм самото начало на този грандиозен експеримент, на тази нова човеко-механична ера. Аз съм базовият стартов модел, но не се възгордявам прекомерно, имам отговорности!

Добрият учен, докторът, заради моята непристойна постъпка решил справедливо да ме накаже и направил от мен експериментален образец на биомеханоид. Ампутирал крайниците ми, за да насърчи покорството ми, но същевременно милостиво ми оставил възможността да бъда полезен. Дал ми, все пак нов шанс да преосмисля живота си, и днес аз съм му много задължен, защото вече съм свършено друго същество с висок нравствен идеал да служа и с висок морален потенциал от ползата, която принасям. Животът ми придоби смисъл, по-рано се разпилявах ден подир ден, като ходех постоянно пиян, бях дребен тарикат и мошеник, използвач и кръшкач, а днес, вижте ме, съм полезна клетка на обществото със свое място в него. И най-вече с точно предназначение, докторе, татко, благодаря!

Живея нов, втори живот у доктора под мивката в банята. Аз също съм с биоенергетична сонда, забита в стомаха и захранвам бойлера, пералнята, сушилнята, а с някои подобрения, които ми направиха в последно време, следя и климатиците в жилището. Мечтая си да мога да ловя спътникова телевизия. Докторът каза, че щял да помисли за това, като му остане малко свободно време и ако слушам. За да ми покаже колко ми има доверие, моят стопанин понякога си включва в мен електрическата самобръсначка и докато подстригва брадата си, си говорим, обичам го този човек. Всичко това, което ви изложих по-горе за новото човечество, съм го научил все от него. Той сега пише книга именно по тези въпроси, за да може по-добре да обоснове откритията си, да не би светът да не го разбере правилно и да го вземат за поредния зъл луд учен. Казвам ви истината, не знам на вас как ви изглежда отстрани, но докторът е много готин и мил човек. Ето например понеже знае, че съм пиянде понякога накисва дрождите ми, с които ме зарежда в бърбън, знае, че го обичам, за което също

благодаря! Мисля си честно казано, че добавя към тях и други някои работи, които променят мисленето ми. Неща, които по-рано виждах и разбирах по един начин, отскоро ги виждам и преценявам по съвсем друг. Това било част от програмата, от израстването, от преобразуването, твърди моят благодетел. Не можело човекът само външно да се променя, трябвало и вътрешно да се измени в нравствен и идеен план. В бъдещето новите хора, освен ново предназначение ще имат и нови храни и според тяхната роля в обществото ще имат и съответната нагласа и поглед върху действителността, създавана от веществата на точно определената за тях храна. Определените класи ще имат достъп до строго определени и съобразени субстанции и на точен брой вливания, които им се полагат/или/налагат.

Ох, пак се отплеснах, най-важното, което исках да споделя, е, че сега дните и нощите ми имат нов смисъл, аз съм полезен, аз съм функция, аз служа! А и колко много неща научих от моя стопанин, когато има време той обича да си приказва с мен. Най ми е приятно, когато ме взима в лабораторията си зад блиндираните врати и там само двамата можем да си говорим за всичко. Той обикновено работи върху разни фини джаджи, свързани с неговите открития, а аз му нагривам поялника или насочвам точен и прецизен лъч върху някоя платка, която правим двамата. Така веднъж например ми разказа за Аристотел, някакъв древногръцки философ. Не бях чувал за него, признавам си, иначе съм чел нещо за оня Аристотел Онасис и за Жаклин Кенеди, но за тоя, философа, нищо не бях чувал. Та тоя, философът Аристотел имал някакъв приятел Платон, шампион по бокс, но двамата за нищо не били на едно мнение. Все не се разбирали и ходели да си мерят силите, всеки да си отстоява своето в някаква горичка на някакъв хълм. Сигурно голям кютек е падало там! Мисълта ми беше, че тоя Аристотел бил казал някога, че човекът е „социално животно (zoopoliticon)“, пък по-късно някакъв сифилитик, също философ, Ницше, казал, че ще дойде време, когато човекът ще бъде преодолян, един вид надскочен, ще бъде изживяно твърде човешкото и тогава ще очакваме появата на свръхчовеците в един свят отвъд доброто и злото. Тоя Ницше докторът много го цени и все го цитира, много работа му вършел да обоснове теорията си. Той иска, както по-горе изложих, да създаде този нов свръхчовек, слят в едно с машините — биомеханоидът, че това именно е изражението на философията на онзи

Ницше. Често ми разказва и за един подценяван много беден виенски художник, от който после треперел целият свят и който също имал идеи за свръхчовека като нова, вече господстваща раса. Неуспелият художник, на когото на подбив викали „бохемският ефрейтор“, участник в Първата световна война и подпалил Втората световна, бил изложил всичките си идеи в книга, посветена на неговата борба. Докторът и нея редовно я цитира. Това художниците са опасна сган, освен че са луди като оня, продавача на слънчогледови семки, дето си резнал ухото, ами и са все пияндета до един. Нали имах комшия такъв, пиян се самозапали и изгоря, опасни са, ви казвам! Та тоя виенският мазач Шикългрубер беше, докторът му вика фамилиарно онкъл Ади, ама не знам дали наистина му е роднина, или просто така от уважение, бил казал някога, че „човешката цивилизация започва не с откриването на огъня или не дори с откриването на земеделието и опитомяването на домашните животни, а тогава, когато човекът подчинил ближния си!“ Ей, тоя доктор много е чел, ква библиотека има само, такъв като мен, ако ще цял живот да си бърше гъза с тия книги, пак ще останат, толкова са много!

А пък един друг път, научих за един друг пък философ, пак от моя благодетел, някой си Хобс, Томас Хобс, английски пичага, също ариец, живял през XVII век. Написал е „Левиатан“, как знам нали, ха-ха, бил материалист и бил като трън в очите на своите съвременници, много ги дразнел с възгледите си. Нали ви казах пичага голям, бунтар. Чувствам, че е бил от „Арсенал“ и аз съм за тях! Докторът една вечер дълго ми чете за него от история на философията, та съм запомнил дословно някои неща. Та тоя Хобс, звучи ми малко като „Хибс“, има такъв шотландски отбор, разсъждавал върху човека и смятал, че хората сме апарати, един вид машини, ръководени от емоциите и егоизма си, които определят психиката и поведението ни. Човек се бори непрекъснато за своето оцеляване и търси начини да задоволява безкрайните си желания. Това е естеството на човека според Хобс и поради тези си особености хората са егоистични автомати, които се движат постоянно и неминуемо стигат до сблъсък помежду си. Така моделирани и ръководени от своите инстинкти, те вървят към всеобщ конфликт.

Такова предопределение дава на автоматите — човеци едно нетърпимо положение от постоянно противопоставяне и отстояване на

себични користи цели в едно битие, в което човешкият живот е „отшелнически, беден, противен, скотски и кратък.“ — Твърде безсмислено и неефективно е такова съществуване, хората трябва да бъдат полезни и да принасят полза с действията си, а не да пораждат хаос. Въпрос на контрол и правилна организация в преследването на целите, без това са загинали толкова цивилизации досега — заключи моят благодетел.

Докторът постепенно и полека ме въведе в света на своите идеи, за да може да даде отговор на някои мои питання и най-вече, за да ми разясни в какво ме е превърнал и какво всъщност съм аз. Да съм наясно с нещата, какво се очаква от мен. Тогава, позовавайки се на онзи Хобс, той доразви идеите си пред мен. Човекът трябва да бъде преосмислен и пресътворен, за да не бъде глупав и безполезен автомат, само примитивна биология. Нужна е промяна, радикална, от съвършено друго естество, защото на този етап само законите, в частност религията, идеологиите не са в състояние трайно да променят хората и да ги държат постоянно в покорство и да потискат духа им. А човешкият дух е покварен, зъл и вероломен и оставен сам на себе си може да нанесе големи поражения и дори да се самоунищожи пак поради вродената си лошотия. Някога хората са били животни, първични животни в истинския смисъл на думата, белези от тази си същност проявяват и днес в отношенията помежду си при определени обстоятелства. По-късно след много хиляди години някои се изправили, еволюирали и създали първите човешки общества. Хората се осъзнали като социална общност, възникнала държавата, появили се законите, данъците, репресивния апарат, разделението на труда и отговорностите и различията, и неравенството. По думите на Аристотел човек се превърнал в „социално животно“, каквото е и до днес, (zoopoliticon), май тъй го рече. Сега в днешно време, продължи моят благодетел, предстояло на човечеството да направи следващата крачка в своето развитие. Във високоразвитото постиндустриално общество трябвало да се състои обединението на човека с машината, което да доведе до появата на съвършено нова същност на homo — mechano politicon или на човека като социализирана биомашина. Реализиране на съвместителството в единен организъм на биологичен апарат, със собствен, контролиран интелект, съчетан с механична конструкция, роботизирана, високо прецизна и издръжлива. Настъпва

най-светлата епоха в човешката история, в която човешкото ще бъде преодоляно, разбери животинското, и човек за човека ще бъде вече уред, оръдие и средство. В това се заключава бъдещето на Прогреса, когато всеки индивид в новата си биомеханична същност ще има строго предназначение и трудови параметри, заложи в програмата му. Схващате ли сега, този човек, докторът, е истински гений. Само така може да бъде изградено общество, истински проспериращо, без социални колизии, които да разходват обществената енергия в ненужни и безсмислени класови борби. Това можело да стане, да бъде изграден този нов прогресивен строй, само чрез преосмислянето на човешката същност и нейното преобразуване, неизбежна необходимост по пътя към постигането на всеобщо щастие. А има ли по-голямо щастие от това да си пригоден и полезен, в услуга на другите? Та така, пътят минавал през преобразуването на човека в нова свръхпроизводителна биомеханична субстанция, надеждно и смислено контролирана. Така само може да бъде осъществен истинският прогрес! Тогава вече човечеството щяло само в собствените си ръце, множеството си ръце, да държи съдбините си и само да чертае своето развитие и винаги да се отърве от зависимостта си от абстракцията Бог. Идеализмът, смята моят благодетел, може успешно да бъде заменен с един добре организиран и изчислен механизъм, който да поеме неговите функции, въпрос на премерени съприкосновения и други зависимости.

И накрая, нека да приветстваме новите хоризонти и заревото им, нека да посрещнем изгрева на новия машинен човек, биомеханоида, Негово Величество Свръхчовекът, който отбелязва настъпването на нова Ера със своето преобразуване. Той няма повече да бъде слабо, обречено маймуноподобно, а ще бъде хегемон, извисен над всичко човешко, отвъд доброто и злото. Сам той ще бъде новото божество на прогреса! Ето го! Той гордо крачи към нас, излязъл от доменните пещи на бъдещия ден, и в гърдите си носи не слабо инфарктирало сърце, изпълнено със съмнения и страх, а мощно неизхабяемо зъбчато колело от хромванадиева стомана. Нека му се поклоним! Алилуя, техно Алилуя! Хайл! Хайл! Хайл! — патетично заключи докторът, обобщавайки така концепцията си, на която бе посветил живота си. Признавам си, не всичко разбрах, но от уважение се съгласях. Все пак докторът толкова си бе поиграл с мен, не исках да го разочаровам,

дължах му го. Но и досега се чудя понякога какво ли би казал за всичко това оня, шампионът по бокс, приятелят на Аристотел, дето все не бил съгласен с него?

Иначе в личен план, ако разрешите, бих искал да споделя с Вас и още нещо. След всички перипетии, които преживях, освен че бях превърнат в полезна клетка на обществото или по-скоро на дома на доктора, вече имам смислен и производителен живот и освен всичко това искам да кажа, че най-последно срещнах любовта! Така е обикновено, когато губим едно нещо, никога не знаем какво печелим насреща му в замяна. Да, наистина, кълна се, открих любовта, онази голямата, истинската любов, дето влудява поетите, за която само бях чувал. Преди имах само цинично и вулгарно отношение към жените, на ниво венерически съприкосновения, нищо възвишено. Днес съм изпълнен с благороден, неземан трепет... аз съм влюбен в Настя! Ето, казах го! Трябваше да ви го призная ох, олекна ми! Обожавам я! Обожавам нейните приказки и вълшебни песни, които тя пее късно нощем с приглушеното си прекрасно гласче, а аз я слушам от банята, затаил дъх и превъртам прането. Особено съм щастлив, трябва още да ви споделя, направо се разтапям, когато заедно с нея сме включени в една и съща електрическа верига и през нас преминават фотоните на един и същи електрически заряд. И ако това не е щастие, неземна радост, здраве му кажи! Пожелавам на всички Вас да срещнете своето щастие в настъпващата нова ера. Обичайте ближните си и се грижете за настройките им така, както Вас ви обича и се грижи за Вас Машината, вътре във Вас, тик-так, цък-цък, тик-так, цък-цък, тик-так, цък-цък... ох!

СМЪРТТА НА ПАРТИЙНИЯ СЕКРЕТАР

На А. П. Чехов (един разказ, в който става дума предимно за месо, за това би могъл да се казва и „Всичко е месо!“)

В самия край на ХХ век, на края на европейския континент, в една крайно бедна балканска страна на края на една опашка, близо до площад „Славейков“, пред малка месарница чакаше гражданин. Собственикът — магазинер, червендалест бързовчичкавяващ се младок, беше получил стока и докато разтоварваше касетките, търговията временно беше спряла. Хората на опашката търпеливо чакаха. Гражданинът в края ѝ също чакаше и за да минава времето, се взираше в измачкан всекидневник. Тъкмо погледът му се бе спрял върху материал със заглавие „Една конска сила преобръща двеста конски сили на столичното околоръстно.“ Текстът надолу съобщаваше следната история: „Вчера към 16.30 ч. пътнотранспортно произшествие предизвика задръстване и спиране на движението по околоръстното шосе на столицата. Инцидентът се случил на разклона за с. Герман, където криволичещ самосвал ударил скитаща по платното, изтървана отнякъде кранта. След удара животното починало на място, а камионът според очевидци навлязъл в насрещното платно и огъвайки броня, спрял в крайпътно дърво, като запречил движението. Водачът на самосвала не е пострадал, отървал се само с леки охлузвания, получени при падане от кабината, след като тя била отворена от служители на КАТ. Видимо пияният С. Г. се изтърколил от камиона заедно с полупразна бутилка «МАСТИКА». По-късно бил настанен в болница поради пълна амнезия за случилото се. Кръвната му проба показала над 4 промила алкохол! Отстраняването на катастрофирания камион, извличането на крантата до крайпътната канафка и проточилото се търсене на въже успяха да предизвикат

голямо задръстване, което изнерви десетки водачи на МПС. Докога ще търпим подобни безобразия!? Подпис Будна съвест.“

— Да, бе, да, егати новините, помисли си гражданинът в края на опашката и сгъна вестника — само глупости пишат, чудят се с какви ли не простотии да си пълнят страниците, а в това време какви неща стават в страната... и въздъхна.

В този момент търговията тръгна отново. Отзад някой го натисна и той механично пристъпи напред. Оттук вече добре се виждаше отрупаната магазинна витрина. Когато след още известно чакане и помръдване дойде най-сетне неговия ред, от склада излезе приятел на магазинера и без ни най-малко да се притеснява от чакащите, застана пред тезгяха, като го избута небрежно, почти дружески. Новопоявилият се бе личност с внушителни размери, които придаваха естественост на присъщата му арогантност и всяваха респект. Такива хора в онези години свободно се разхождаха из родината и земята потръпваше. Те бяха все бивши спортни деятели, изкушени от бизнеса и често пъти срещата с тях предизвикваше стрес и уплах сред обикновеното гражданство. На този тип хора, далечни роднини на динозаврите, впълтили в себе си най-здравото и първичното от българския генофонд, освен внушителните размери и всичкото друго им беше голямо, от самочувствието, портфейла, джипа, та до... оная им работа и накрая до ковчега и погребението.

Застанал невъзмутимо пред тезгяха, мутрю започва да си избира на килограми различни филета, рола, пастърми, луканки, унгарски и виенски салами, вратни пържоли, сърца, кебапчета, кюфтета — цял балтазаров пир. Докато претегля и бекона собственикът любезничи угоднически с клиента си, пита дали питбулът Дракстър расте и дали скоро ще го пускат в борби, бил голям звяр, то му личало! След това, изпращайки лично до входа на месарницата си височайшия посетител, той пожелава приятно изкарване на язовира и за последно се информира дали там щяло да има яки мацки и джетове. Другият сумти утвърдително и като излиза през вратата на вереф я запълва за момент цялата. Ръцете му бяха заети с обемисти пликове, натежали от добре завити пакети и не можеше да поеме протегнатата месарска ръка. Последният го кани пак да заповяда, по-прясна стока рядко се намирала в София. Она само кима. Вън туловището се отправя към паркиран също така внушителен джип. Носеше ярка фланелка без

ръкави, размер XXXXЪ на щатски баскетболен отбор и бе обут в шорти UMBRO, изпълнени обилно от масивни бели бутове, покрити с тънка плетка от гъсти кръгли косъмчета. Отзаде му виси GSM, също голям, нищо че малките са по-комфортни. Надолу тези крачищата са обути в гигантски маратонки с размерите на детски камиончета. Една крачка и грамаднякът е изчезнал от полезрението на опашката, след още една вече се е метнал в бронетраспортъора си. Разнася се „Доко, Доко“, свирене на гуми и този герой на първоначалното натрупване на капитала, някогашен медалист се е запилява по софийските булеварди.

— Айде, следващият — подканя отегчено магазинерът гражданин с вестника, който в това време се е втренчил в една тава с готово приготвени кебапчета и кюфтета и явно е отлетял някъде. Стреснат, той се окопитва и пожелава половинка кайма, половинка пилешки крила и 300 гр. евтин салам кучешка радост. Излязъл вече от месарницата, той още блуждае някъде, спира се пред витрината и пак извъръща поглед навътре към тавата с кебапчетата. Разсеяният гражданин с вестника е взел същия ден пенсията и то само преди час и като всеки, видял се с малко пари човек, гледа да си купи нещо да се зарадва. Пък и трябва да се живее — пазаруваш, следователно съществуващ!

В този момент усеща остра болка в глезена, която го изважда от далечните му видения, веднага следва силен удар и едва не е повален на тротоара. В ухото му гръмва раздразнителен крясък: — Кво блееш бе, дърт грип такъв, гледай къде си застанал. Разкарай се боклук! Дъртак, извади си некролога от джоба и отивай да лягаш в букетите, аре! Докато се опомни и дългучът акселерат, дето го е блъснал изотзад, отново се е метнал на скейтборда си и с ловки чупки в кръста се отдалечава по улицата. В следващия миг вече фланелката му с кости, провисналото дъно на дънките и обърнатата му жокейка са изчезнали сред потока от минувачи. Един типичен представител на сегашното младо поколение, забързан и невъзпитан. Какви граждани ще излязат един ден от такива? — би си помислил навярно възрастният човек, но уви, стреснат и от уплах той не мислеше. Слисан е и като гръмнат само премигва ушашавен, подпрян на стената на някаква сграда. Наоколо лежат разпилени изтърваната мрежа, вестникът и лятната му шапка. Навежда се трудно и ги вдига бавно, не носи бастун, ако и вече да е на години — гордост. Отупва шапката си, която вече е загубила цвят и

отдавна прилича на мекица, купил си я бе преди десет години от Павел баня, когато беше там на санаториум. Разтрива глезена си и отупва крачола на панталона, марка „Панака“, вик на модата от сезон пролет-лято 1988 г., сега с пришитото дъно и сменен цип.

Така, любезни читателю, днес изглежда бай Захари, както го знаят в блока, един от многобройната армия от безпомощни пенсионери, жертви на прехода. Два милиона никому ненужни съществувания, лишени от перспектива. Паупери, богати единствено на досадни спомени и неприятни заболявания. Тази електорална маса се възприема като воденичен камък за родната икономика, според модерните икономисти, които уж спасяват страната, и е оставена естествено да отмре. Икономическите реалности, от които всички сме притиснати имат своята желязна като гарота логика и също толкова безпощадна. Който има съществува, който няма... няма. Уморените плъхове умират сами с вестник „Дума“ или „Демокрация“ в джоба на изгнилия шлифер дето е от Бай Тошово време. Само така можеш да разбереш кой е бил социалист, кой демократ, щото по пробитите обувки и брадясалите бузи на старостта не си личи. На паважа пред поликлиниката или социалните грижи всички са еднакви. Мизерията няма лице, тя е многолика, едновременно прилича на всичките си жертви и все пак е анонимна. Не желаем да знаем името на страданието, това като че ли ни прави по-отдалечени и недосегаеми чрез неангажирането ни.

Но уважаеми, бай Захари невинна е бил човешка отрепка, социална нула и противен аутсайдер. Ех, някога беше друго, мислеше си той, само споменаването на името му всяваше страх и респект, обаче „минаха години“, както звучи онзи стар шлагер и днес нещата са променени, животът се обърка поне за някои като нашия герой. Тогава някога в Районния комитет на партията (БКП) всичко притихваше само при появата му и застиваше като листата на фикуса пред кабинета му, когато той минаваше. Сегашният пенсионер, смачканяк и неудачник, някога беше другарят Захари Фитков, самият районен секретар! Мнозина в онези времена познаваха само тапицираната врата на кабинета му, най-много секретарката, а него самия бяха виждали само от далеч. От президиума на конгресите и трибуните на манифестациите, ако въобще го бяха виждали. Тогава той беше сублимен и недостижим, въплъщение на цялата власт, монолитност и

непоклатимост на партията, излъчваше исторически оптимизъм и дълговечие на социализма. В наши дни, в края на века, наред Прехода, бай Захари е пълен прошлек и е отдавна забравен от „никому неизвестните хора от фабрики и канцеларии“ и го няма никакъв о, „историйо сред пожълтелите ти страници“ и слава богу! Преди няколко години стана жертва на закона за реституцията и възстановяването на национализираната собственост на гражданите и изгуби луксозния си апартамент в една от пресечките на „Витошка“, получен някога от държавата. Към настоящия момент обитава жалка гарсонiera в предградията на столицата, която глътна почти всичките му спестявания. Овдовя и остана беден и съвсем сам. Леля Владка, другарката му, се спомина, в онези години, не успя да понесе социалното крушение, което ги сполетя с идването на демокрацията. Сега вече те бяха старият режим.

С оглед на това да бъдем коректни, трябва да уточним, че Фитков ако и да бе мастит функционер навремето, все пак не бе един от онези могъщи номенклатури по върховете, дето ги возеха в мерцедеси с перденца и дето впоследствие организираха смяната на системата с тези или онези служби. Нямахше банкови сметки в Австрия, във външнотърговските дружества, нито фирма, не успя да се дореди и до онези прословути куфарчета. Все му казваха да почака и че не е забравен. Партията още разчитала на такива като него и техния опит. Така се източиха годините и той остаря... Цялата му младост и съзнателен живот бяха минали в себедоказване и вярно служене. Той бе от онези сръчни партийни бюрократи, които привеждаха в действие решенията на партията или по-точно казано, пресътворяваха партийните концепции в „живия живот“ и напътстваха трудещите се. Др. Фитков бе партиен агитатор от висок ранг, професионален доктринер, накрая дори четеше лекции в АОНСУ. В действителност бай Захари никак не беше безобиден, както някои биха се подвели от дистанцията на времето и с оглед на сегашното му жалко съществуване. Той бе успял да достигне до поста партиен секретар и отговаряше за голям столичен район, както вече казахме по-рано, бе получил от държавата шикозен буржоазен апартамент в центъра и го возеха с „Волга“. В онези години от такива като него зависеха много неща, свързани с живота на обикновения човек. От социалната височина, до която бе успял да израсне, под негов надзор бяха хиляди

хора тогава, чиито съдби той можеше да доведе до възход или да провали по угнетителен начин. Това ставаше така: някои справки в картотеката на Държавна сигурност, препоръка тук, телефонче там и един получава назначение, друг — повишение, командировка в чужбина, достъп до валута по второ направление. Някой взима софийско жителство, друг принудително изселват от столицата и въдворяват на майната си. Такива ти ми работи строяха някога социализма! Най-светлият и прогресивен строй, където грижата за човека бе по-важна от самия човек. Фитков определено умееше добре да се грижи за хората и това му помогна да израсне, с две думи бе сърцат човек и си обичаше работата. Най-много обаче обичаше партийните банкети, те бяха неговата стихия, където той се развихряше с пълна сила. Ще вдигне шеговита наздравница, ще повдигне настроението, ще запее руска частушка или ще извиси драматичен чувствен тенор, или в тесен кръг ще разкаже пиперлив мръсен виц, или за забавление на другарите дори ще сподели срамна тайна за уволнен вече колега, някой набеден нещастник. Той умееше да бъде душата на компанията и да се възползва умело от това си преимущество. На такива банкети се вършеше твърде много работа, колкото за цяла една петилетка, стига човек да бе оправен. А другарят Фитков беше от оправните, както казахме, използваше разположението на големите шефове в моменти, когато те излизаха от бронзовата си монолитност на полухора — полубогове и тогава, когато биваха разнежвани от веселбата и ледената шотландска ракия, в компанията на приятни девойчета от комсомолския кадър, той извоюваше своите най-бляскави победи. Уреждаше служби, командировки, апартаменти, информираше се за една или друга силна позиция в партията, за новия повеи от Москва, за настроенията на Първия. Къде какви промени ще настанат, кого да отбягва и с кого да се сближи. Въобще бай Захари някога беше ценен кадър и добър, и уважаван партиен работник.

Ех, какви приеми бяха, какви банкети, вили, резиденции, почивни станции, какво пиене, какво ядене, ех, какви времена бяха само! Но всичко премина, ех, така си отива световната слава и сал споменът остава. Затова, както казваха някои другари, дето разбираха и поназнайваха някои неща, квот хапнеш, квот пийнеш и квот туриш на оная си работа, това ще ти остане! Каква мъдрост, препатена! С две думи всичко е месо, лапане, мръвка, борба за кокала. Кеф цена няма,

ще знаеш! Ква любов, тя е за гламавите идеалисти и вечно гладните поети — писарушки, горките! В тоя свят не всичко е любов, муньо, а всичко е месо, много месо! А най-хубавите кюфтета стават от младо магаренце, какво знаеш ти? Дали сме яли човешко, кви са тези въпроси, да няма подтекст някакъв? Не сме, ама що да не опитаме, казват не било лошо. Я колко людоеди се навъдили последно време в бившия съветски съюз, даваха ги по руската. Месото си е месо. Дай две бири и оркестърът да свири! Така го разбираха живота другарите материалисти, някогашни строители на светлото бъдеще, авангардът на класата. Така е, щото като дойде ред на гладните да се нахранят и няма наяждане. Между впрочем и другите по-късно ги видяхме в същото положение и същата поза, но нейсе!

Като стана въпрос за ядене и онази тава с кебапчетата отново изплува в съзнанието на др. Фитков като скъп рефрен от младостта. Унесен в спомени и мисли по отминалото славно време, той неусетно хлътна в една пресечка дон „Славейков“, в бивш ведомствен стол, бюфет. Там сега се помещава мърляв ресторант на самообслужване, където разливаха алкохол на ниски цени. Реши да перне една малка водка за успокоение на сърдечния ритъм и за разтуха, щото много му се беше насъбрало от сутринта. Освен описаното бяха го ругали и в пощата, че не му бил днес реда, датата била друга и ако всички вземели да идват, когато им скимне извън правилника, какво щяло да стане... Истината бе, че парите свършиха бързо тоя месец и опита да се примоли, ако може малко по-рано ден, два. Смили се женицата на гишето все пак, но не се размина без съответната тирада за постановления ред и графикът, който да се спазва трябвало, затова бил поставен! У нас всичко се заплаща, ако не с пари, то с унижение. Освен да си беден, с всички произтичащи от това угнетения, може да бъдеш и унижен. Едното неотменно върви с другото. Поради това съвсем разбираемо е защо бай Захари първата водка я вкара още на крак, а с втората приседна в дъното при някакви акрани, които също ближеха водка с малинка, уж за по-леко, и разпалено нещо коментираха. Лица, видимо пияни и недоволни от социалната действителност. Това бяха неговите хора, онеправданите и експлоатираните, вечно будната съвест на обществото, там именно бяха истинските марксисти.

Наближаваха избори, до дни и духовете в цялата страна бяха разпалени. Хората все още си мислеха, че от тях зависи нещо и се вълнуваха. Години чак по-късно се появи оня надпис отстрани на фасадата на Народната библиотека, че „ако изборите можеха да променят нещо, щяха да ги забранят“, но народът това още не го знаеше. Навсякъде се говореше, спореше, всеки имаше мнение, надвикваха се, не се изслушваха, прекъсваха се, заплашваха се, псуваха се, заклеяваха се... И от това произлизаше едно всеобщо жужене, което имитираше работен процес на демокрацията и приглушаваше скърцането на партийните каси и на касите на разни трети лица, герои на Прехода. Навсякъде се говореше за това кой бил сбъркал тоя прословут Преход, кои били крали повече и защо сме били последни в Европа, кой носел вината?

Един от почерпените пенсионери таман викаше: — Никакви избори, за никого няма да гласувам, всички са маскири, всички са ченгета и са в комбина. Тия два инфаркта са ми от вашто управление, а инсултът — пък от вашто, мамето ви! Една бомба и ще се реши всичко. Бум! И край! Камък да не остане от тоя парламент. — С щикове трябва да ги изхвърлим от пленарната зала, цялата тая криминална котерия и едните, и другите са за бесилото — намесва се друг от събеседниците. — По-добре цялата държава да гръмне и всички ние с нея, та да се свърши с туй теглило проклето — мрачно мърмори трети. — Ще им се невидяло, какви имоти вдигнаха само, като прогимназии, какви коли накупиха — и тук ги псува на майка.

Бай Захари мълча известно време и слуша, така е навикнал още някога, след това вдигна пластмасовата чаша и каза наздраве. Окашля се и започна със спокоен назидателен глас да обяснява, че социалното насилие не е родило нищо добро, като изблик на класова непримириимост и неосъзнато недоволство. Не може сляпото насилие и терорът да променят системата, напротив, такива действия само развързвали ръцете на потисниците и господстващата класа за ответна реакция, за прилагане на насилие и разправа с народа и работниците, отприщвал се бял терор. Всяка една заплашена буржоазия реагира именно така, когато чувствала, че губи властта върху средствата за производство. Затова трябва да има идеология, защото всички стихийни бунтове са безсмислени и обречени. Тук дава пример с атентата срещу руския цар Александър II и дообяснява, че ако няма

революционна ситуация и народните маси не са подготвени идейно и няма кой да ги води, всичко било напразно. Реки от кръв щели да се пролеят без да успее да настъпи „празникът на моите братя“ — малко патетично се изрази Фитков и продължи. Само комунистическата партия можела да бъде авангард на работниците, а не разни там социалдемократи като Каутски и цялата Беркщайнщина, все слуги на попщината и реакцията. Тук поръчват по още една водка. Някой се опитва да му противоречи: — Та нали именно ваште комунисти съсипаха страната, ограбиха я и станаха първи капиталисти, какъв авангард? Др. Фитков подминава с мълчание, гордо мълчание, такива евтини заяждания — и обобщава, че всичко е диалектика, сиреч борба и единство на противоположностите, но тези неща можело да бъдат проумени само от високо класово осъзнати личности, истински марксисти-ленинци, а не от елементарни злободневни кресльовци. Въобще процесите на историята и класовите борби били сложно нещо и за да бъдат разбрани, правилно трябвало да бъдат изучавани на съответното идеологическо равнище. Защото недобрата идейна подготовка често пъти можела да доведе до предоверяване на фактите и изкривяване на обективната истинност за явленията и процесите. Но така било като закрили АОНСУ и премахнали политическите дисциплини от училищата и ВУЗ-овете, растели неграмотни граждани с объркани представи. Хора, лесни за манипулиране от световния капитализъм, безидейни и неосъзнати личности.

Някой поръчва още водки. Продължават да пият и вече говорят за корупцията в страната и как всичко ставало срещу пари, срещу много пари. Съдебната система също не работела и там било пълно с подкупни вагабонти и затова апашите били по улиците, щото си плащали. И за кокошка няма прошка, а за милиони няма закони, и ние сме си били виновни, щото търпим. И щото всичките ни политици били продажни. Пият отново и правят сравнение между живота преди и след 10-ти ноември. Не всички са на мнение, че при социализма е било по-добре, но поне е имало какво да се яде. Продължават да пият, някой предлага да обърнат на бира, щото било горещо, не се приема, продължават на водка — истински съветски възпитаници. След малко Фитков вече хвали и въздиша по икономическия ръст на социализма, негова любима тема, имало производство с такива показатели, каквито и след 20 години нямало да стигнем. И това бай Тошо дете го бил

построил, още ни хранело и толкова години и едните и другите още не успявали да го разрушат докрай, пак имало! Набляга на социалната осигуреност и че тогава не е имало безработица, хората имали сравнително високи доходи. Подкрепя тезата си с лични спомени от онези години и разказва как за него тогава не е било никакъв проблем да влезе в някоя кръчма и да поръча 100 кебапчета за цялата компания, да има. И неведнъж го бил правил. Да не броим кашоните с бяло вино, без пари беше някога, а и как се лееше „Радебергер“-ът. Ех, младост, какво му беше лошото на социализма, ядене и пиене, безкраен празник, от софра на софра, за всички имаше! Вероятно за някои животът наистина е изглеждал така, а саундтракът или музикалният фон, да го кажем по нашенски, на соца би звучал примерно така: възторжени и неспирни ръкопляскания и скандирания с телешки възторг, които се преливат в подрънкване на чаши и посуда, хихикания, примесени с рефрени от трудови песни, пошла естрада и звуци от перисталтични движения.

Междувременно двама са си отишли, но на тяхно място са седнали други трима от съседната маса. Заръчана е още водка за едни, други пият мастика и продължават да бистрят политиката сред маранята от синкав цигарен дим, обгърнал плътно групичката от подпийнали вече сериозно стари хора. Сега някой се изпровиква, че Горбачов бил виновен за всичко, че ни загробил всички — целия соц лагер. Друг му опонира, че има обективни икономически дадености и предпоставки и че не може сам един човек да срине цяла една система и че тя системата била изначално сбъркана. После говорящият се разсърдва, явно не среща подкрепа и си тръгва. Дойде ред и на темата за ченгетата, дето били измислили всичко още преди 10-ти и си правели каквото си поискат с нас, щото си имали хора навсякъде и при едните, и при другите. Разискваха и кои били източили банките и кои били кредитни милионери, и как се става такъв. Кой притежавал банките и кои пари били мръсни. Тук бай Захари отново се намесва вещо и дава някои разяснения относно Световната конспирация, че всичко било така нагласено, че всички народи да бъдат подвластни на един световен елит, дето властвал над света, щото имал най-много долари. И че политическата власт е израз на икономическите интереси още от векове. Някакъв новодошъл предложи и той да почерпи. Ей, това бедни хора да не се видят с малко пари. Днес дават пенсиите и

ние сме хора, после ще му мислим. Разговорът се завърта около приватизацията — как на безценица била продадена родината, всичко, създадено с толкова усилия, било съсипано и разграбено. Ами селското стопанство с тия ликвидационни съвети? — На някой си му били върнали на дедо му бозаджийницата и днес си оправил живота, а на мен кой ще ми реституира труда, дето я построихме тая държава и си разбихме здравето — мучи много пиан, беззъб, някогашен инженер, организатор на производство. Други се припират за КГБ и ЦРУ и кой бил загубил Студената война, а и НАТО били агресори, и Милошевич не бил кървав сръбски кравар, както го наричат някои, а бил истински комунист патриот!

По-късно тези от оная маса, с които Фитков пиеше в началото, и тези, които дойдоха по-после, си бяха вече отишли и сега той пиеше на друга маса с някакви други двама. На които обясняваше каква е разликата между комунистическата идея и социалдемокрацията, после обясни кой е Троцки и как, и защо е бил убит, и кой е Маркузе. И какво значи Маркс, Мао, Маркузе! После се върна отново на това какво било преди 10-ти: за безплатното образование и здравеопазването и осигуряването на трудещите се. В това време единият от събеседниците му заспа на масата, а другият, след като Фитков го убеди, че нищо не е могло да се промени, докато Сталин е бил още жив, и това станало възможно едва след XX конгрес на КПСС, се разплака на рамото му и му призна, че още от ученик бил доносник на Държавна сигурност.

През това време на бай Захари язвата започна да го стяга и той се сети, че от сутринта не бе слагал нищо в уста. Поръча си две кебапчета, щото онази тава от витрината пак изплува в размътеното му съзнание. Кебапчетата бяха студени и безвкусни, което отново отвори темата за това какви били някогашните кебапчета и как той заръчвал по стотина, когато ходел по заведения. Това го разправяше сега на някакъв о.з. полковник, също сериозно пиан, които искаше да го черпи, щото бил много готин. Онзи се съгласи, че и той така го виждал социализма — да има за всеки по 100 кебапчета и да може да си ги поръчаш, когато си пожелаеш. В това се измервало дали си човек на място и кои били виновни Горбачов и ченгетата! После единодушно се съгласиха също, че и футболът у нас бил свързан с политиката и че

политиката се контролирала от парите, и че парите въобще контролират всичко.

Тук полковникът почерпи по едно и след това му разказа как преди години го били разжалвали, когато служел в Нова Загора. Щото с един старшина крадели мазут и нефта от ГСМ-а и ги продавали на черно, когато нямало никъде. Той имал любовница, една келнерка от ресторанта на гарата, много била алчна за пари и подаръци. Старшината пък бил комарджия и така двамата ги хванали, работата и до съд стигнала. Изхвърлили го от армията, после се и развел, продал апартамента в Нова Загора и сега от две години живеел при голямата си дъщеря в София. Но от един месец тя го била изгонила, щото по цял ден пиел и ръсел глупости, а детето слушало, не можело да продължава повече по този начин. И така, махнал се от Руски паметник от дъщерята и сега бил при една приятелка учителка, вдовица в Захарна фабрика, обаче излязъл сутринта да плати тока, изпил парите и сега му било кофти да се прибере и щял да ходи на гарата там да изкара нощта. Можел ли бай Захари да му услужи с 10 лева, пък друг път той щял да почерпи?

Известно време по-късно полковникът, псувайки децата си, учителката вдовица и келнерката от гарата, се опита да стане, за да си ходи вече, но вместо това се срина на земята, като повлече със себе си и покривката. Чу се трясък на чинии и чаши и някогашният военен лежеше припаднал на пода, посипан с фасове. Това вече бе много и мина всякакви граници, дори за такова заведение. Собственикът заедно с бабанката на касата хванаха съвсем замаяния и позадрямал бай Захари и с ругатни и заплахи го изхвърлиха на улицата, като подире му метнаха и забравената мрежа. Вътре лелките от кухнята свестяваха припадналия полковник с шамари, като проклинаха всички пияници и пустосваха пустата им ракия, да опустее дано, дете озлостила толкова нещастни жени и семейства, да им се невиди и пияните свини, да им се не види! От крачола на лежащия на пода военен бързо извираше и се разрастваше малка локва.

Излязъл отново на ярка слънчева светлина, някогашният партиен секретар бе заслепен. Политна напред, олюля се, но някак си все пак успя да запази равновесие, въпреки първоначалния тласък, даден му от собственика на заведението. Опита да се огледа наоколо, като да се ситуира в мястото и пространството и тръгна напред като в

безтегловност, губейки координация и залитайки в една или друга посока според промяната на тежестта при всяко олюляване. Така успя да измине една или две пресечки за не знам колко време, като предизвикваше видимо безпокойство и отвращение сред околните минавачи, които го срещаха или заобикаляха. Стар човек, пък се напил така грозно, някои мяра нямат, ей! Мърмореха, цъкаха и клатейки глави, го подминаваха достопочтените хора, винаги сдържани и премерени във всичко.

В това време кръвта пулсираше с адско налягане из кръвоносната система на бай Захари. Отдавна го бяха предупредили да внимава с това кръвно и да остави алкохола. Внезапно героят на нашата история и героят на социалистическия труд др. Фитков се вцепени, усети нещо като свръхексплозия вътре в себе си, по-специално в гръдния кош, която го разтресе с такава мощ, с каквато навярно в недрата на слънцето се делят неутроните или Бог знае какво. Да, прави сте прозорливите и знаещите, това наистина е масивен инфаркт, от който връщане назад няма с две думи: by, by life, by, by happiness. Ах, този джаз, ах, този живот! Като отсечен, отведнъж се строполи на тротоара, не усети падането, напротив в същия миг, като че ли изплува нагоре, устремен към някаква ярка светлина, излизайки сякаш от глъбините на непрогледен мрак. Издигнат веднъж, бай Захари възсия опасан в пурпурни и алени елипси, които се преливаха в най-прекрасните цветове на заревото на фантастична дъга, която го извеждаше все по-нагоре и по-нагоре. Същевременно, чувствайки невероятно облекчение и радост, лекота и покой, той видя как се рее самият той високо над безпомощното си слабо, болно тяло, ненужно сега и захвърлено върху паважа, като вехт балтон. Видя долу и минавачите, насъбрали се около тялото му, опитващи да го свестят. Някаква разтревожена жена, припряно подаваше вода. Тогава на вълшебен облак до него се спусна същество със суров и скръбен каменен израз, черните му криле в миг се разпериха и скриха светлината, докато със сребърната си сабя пресече дъгата, която все още свързваше нещастния пенсионер с този несъвършен свят. В този момент Майката природа откъсна завинаги своите плодове. Това бе смъртта на др. Захари Методиев Фитков, някогашен партиен секретар. Амин! Масивен инфаркт, както констатираха по-късно и лекарите, дошли от спешната помощ, прекъсна безличния му и драматичен живот на оскърбено и унижено,

преходно човешко създание. Сега вече душата му, освободена от тежестите на материята се носеше нагоре и нагоре с все по-голяма скорост, подобна на малка звездичка, която се сля с Млечния път, отправяйки се към селенията на преблагия и всемилостив и човеколюбив наш Бог, създател на видимите и невидими светове, който е бил преди Сътворението, който е сега и ще пребъде и след края на световите във Вечността. Там нашият Отец, създател и спасител, ще посрещне и ще даде вечен покой на бедната, измъчена душа на нашия герой, човекът с вестника от опашката. Вестникът в края на краищата остана така и непрочетен. Някъде там, горе навярно Създателят, след като му обясни погрешността на научния комунизъм, зле тълкуваната и изопачена диалектика, вулгарността на марксистко-ленинската етика, и че класовата борба е от Лукаваго за разединение и омраза между хората, и ако той, някогашният партиен секретар и доктринер бай Захари, възприемеше всичкото това откровение и се покаеше искрено за пропиления си грешен и суетен живот и за злините, нанесени на други човешки същества, също божии творения, ще получи вероятно накрая опрощение и спасен от Височайшата милост, ще бъде допуснат вечно да се радва на благодатта на преблагия Бог.

През това време долу, на грешната земя, върху която бездиханно лежеше това, което бе останало от др. Фитков и което завинаги щеше да остане в плен на материята под една или друга форма, се случваха други работи. Около трупа се суетяха лекарите от Бърза помощ и накрая, като нямаше какво да се направи, покриха покойника със смачкания му вестник и хукнаха спешно към някакъв адрес след друго постъпило известяване. Статия със заглавие „Скачат цените на услугите в столичните гробищни паркове. Не достигат места.“ покри красивия римски нос на бай Захари. Колко неподходящ момент да умре човек!

Служителите от служба „Последна грижа“ са една пасмина, дето не изтръпява деня и нощя, вероятно поради спецификата на работата им, нещо като професионална деформация, а освен това и те както всички в нашата държава също не си дават много зор. И затова до вечерта никой не дойде да вдигне клетия пенсионер и той си остана да си лежи така през целия ден. Гражданите и гражданките внимателно заобикаляха трупа и винаги, щом го зърнеха, на всички им се скапваше настроението.

Започна да се мръква, а все още никой не идваше да вдигне бай Захари, което още веднъж показва на всички, че в тая държава нищо не е наред. Всеки подминава и какво му дреме. Така и мъртвец може да си лежи някъде там съвсем зарязан, какво ни дреме. Някой навярно би се изкушил да направи заключение, че по отношението ни към мъртвите си личи и отношението ни към живите, към самите нас. Сигурно е така. То в нашта държава човек да не е ни жив, ни умрял, все е зарязан да се оправя сам. Години по-късно имаше и такъв един случай — роднини изхвърлиха свой близък до кофите за боклук, не можели да го погребат, няма ли пари... и той се вмирисал. Нямам думи! Българйо, мила ти си земен рай, пардон, Ад!

Междувременно нищо не се случва, само часовникът „Восток“, подарък от ЦК по случай годишнина, липсва от ръката на покойника. Така и не стана ясно кой го беше свалил, не се видя, гражданите оказали първа помощ, притеклите се лекари или други случайни минавачи по-късно, знае ли човек? Това последното като цяло няма голямо значение за нашия разказ, но все пак беше грозно. Мародерството е едно от най-долните човешки деяния.

Съвсем като мръкна и иззад наблизо паркираните автомобили изникна, по-скоро излетя малко момиченце с ролери. То явно бързаше да се прибере и като не видя какво точно лежи на тротоара, не успя и да спре навреме и се плъосна върху изстиналия пенсионер. В първия момент детето не разбра какво се е случило, но веднага след това, като че усети интуитивно и панически отскочи назад. От ужас не успя дори да заплаче, само нервно потрепера, но по-късно започна да заеква. Всъщност горкото момиченце, малката Ани, която живееше в кооперацията отсреща, бе последното същество, което прегърна бай Захари на този свят и което последно видя трупа му в спускащата се лятна нощ. Малко след това тялото изчезна. Това се случи, когато на мястото на инцидента спря раздрънкан стар микробус, без един фар и с привързана с тел увиснала броня. От него слязоха хора, които на дневна светлина биха били определени като мургави и чието основно занятие бе събирането на старо желязо, изхвърлени печки, хладилници, перални, телевизори и всякакви такива. Огледаха се и без излишни приказки качиха тялото. После, без да бърза, бусът зави и отдалечавайки се бавно се разтвори, сред светлините на нощния град.

В държава като нашата всичко си има цена и един труп все ще свърши някъде работа, има кой да плати.

Три часа по-късно, някъде след полунощ, пред нелегалната кланица на братя Чапкънови в квартал Абисиния (Хр. Ботев) спря очукан Форд Мондео. От него бавно слиза притежателят му, след като намалява бесните кючеци, които огласят нощната тишина. Яки мастии, вързани на синджири, се скъсват от лай и се хвърлят да достигнат новодошлия. Собственикът на Форда застава в осветеното пространство пред входа, точно под лампата, за да бъде добре видян, и невъзмутимо пали цигара, без ни най-малко да обръща внимание на създалата се около него врява. Отвътре вече е излязъл и се приближава стопанинът на нелегалната кланица. При по-внимателно вглеждане, въпреки че светлината от лампата на двора играе, това лице изглежда познато. В него може да бъде разпознат същият онзи субект, който порано тази нощ шофираше буса, с който бе похитен трупът на др. Фитков. Само че сега не бе с шарена риза, вързана на пъпа, а с гумирана зелена престилка, нахлузена на голо. Беше як, космат и татуиран. Масивен златен ланец блести на опръсканата му със съсирена кръв шия.

— Сус, вашта мама! — изрева циганинът към глутницата и сграбчил чепата тояга започна да налага кучетата, за да отвори път на новодошлия.

— А, дон Пепа, заповядай, добре си дошъл, ама, ако трябваше, аз щях да дойда, а искаш сам да се увериш? Всичко е по план, както заръча — рапортува нелегалният касапин и като не спира да се кланя прави място да мине среднощният му посетител, който сега влиза в хангара на кланицата. Дон Пепа прави навътре само една крачка, колкото да не стои отвън и невъзмутимо опъва от дългата си цигара, без дори да трепне при вида на противната гледка, която се разкрива пред него. Вътре, застанал гол по бански, също космат и як, обул на бос крак стари маратонки без връзки, другият брат касапин буташе прясно разфасовани мръвки в голямата мелачна машина. Наоколо всичко е в кръв. Дебели кожени ремъци, широки като волски езици, облизват колелата на машината и ги хвърлят в бесен, лудешки, пъклен танц. Те от своя страна безжалостно засмукват всеки къс подхвърлена им плът и я изплюват от другата страна смляна, неузнаваемо променена, сълзяща кайма в препълнената тава. Нощният труженик,

като позна новодошлия, се пресегна и без да бърза дръпна шалтера и изключи бесния бяг на машината, за да не пречи шумът на разговора, воден между домакина и госта му. После също така бавно, спокойно и съсредоточено надигна бутилка гроздова и пи продължително, без дори да извади цигарата от устата си. Тя висеше залепнала в края на устната му и догаряше. Кървясалите му очи дори не примигнаха след, като преполови бутилката, все едно пиеше минерална вода. Изплю угарката и обърса с ръка устата си.

В това време дон Пепи се осведомява от по-големия брат Чапкънов, Седеф, който за пореден път го увещава, че всичко ще бъде наред и обещава, даже се кълне да достави хиляда кебапчета на площада в махалата. Хвърляйки фаса си, дон Пепи го смачква с бялата си шпицарка, многозначително и продължително и прекъсва домакина си: — И внимавай да не ме изложиш, предупреждава той — знаеш каква е работата, скарите са готови, чакат! Ако месото не стигне, сложете и каквото е останало от оная кранта от околоръстното, дете вчера я докарахме, смесете всичко! Два оркестъра сме заръчали, да се сменят. Бай Сали ще докара утре още един прицеп бира, да стигне. Знаеш, ще дойде депутатът, оня баровецът, от нашия избирателен район, всичко е уредено, ще държи реч. Трябва да го срещнем, искам веселба! Всичко е платено! А за гласуването в неделя, както сме се разбрали, да няма после хък-мък, щото ще бия, ясно?! Дон Пепи излиза бавно, разтъпквайки се тежко. Притежателят на нелегалната кланица угоднически се кланя и го изпраца до колата. Мастиите пак се скъсват от лай, между другото те не са и млъквали през цялото време. Циганинът пак ги псува и пак ги бие. Вътре другият брат довършва бутилката и отново включва машината, която тозчас продължава да засмуква мръвки, смилайки ги в чудовищната си паст. От другата страна на машината, върху тезгяха за транжиране на месо лежи тялото на покойния Фитков, др. Захари Фитков, някогашен партиен секретар от Коларовски район на столицата, лежи там безжизнено и посиняло или по-точно, това, което е останало от него. А това са горната част на торса, ребрата с ръцете и главата, другото вече е преминало през машината и се смесило с месото на крантата.

Животни, хора, има ли значение, след смъртта всичко е само месонекрофагия. Както си живял, в това се и превръщаш... Sic transit gloria mundi! Така преминава световната слава! Работата е в

подправките, биха казали майсторите готвачи, а знаем дяволът се крие именно там в подробностите и подправките, но какво да се прави, нали трябва все пак да се яде нещо. Да благодарим на Новия свят за даровете му! И на неговите завоеватели и на техните кървави рапири, поръсени с канела, шафран и пипер.

P.S. Дафиновият лист не е оттам, него го взехме от главите на поетите, когато ги проснаха на паважа, за да не са вече толкова велики.

Навън, на хоризонта се загорява, настъпва нов ден, приближават изборите, изгряват толкова много надежди...

БАЛАДА ЗА КЛИНТ ИСТУУД ОТ МЛАДОСТ

На иподякон Иванчев (или разказ за сълзите на отец Джозеф)

Газовата бутилка съскаше приспивно тихо и разпръскваше наоколо невидимата си отрова. Нежен и сладък пропанбутан. Отец Джозеф бе спрял да плаче. Сълзите бяха засъхнали по страните и носа му, оставяйки леки, едва забележими солени следи. Сол, бяла като кост, също като онази по пясъците на далечния Солт Лейк, неговия роден край. Заревото на залеза отвън тази вечер беше като същия онзи огромен, необятен небесен пожар, който лети над здрача върху пустинната равнина на Юта. Един библейски пейзаж, изпълнен с пророчества и предопределености... Свят странно защо населен с живи хора.

Той се върна в детството, в родната земя, беше на четиринайсет, беше с баща си и братята си и отново видя алените гриви на конете, които галопираха срещу пожара на залеза в един безкрай, там някъде, където се сливаха небето и земната твърд. Опитваше се да обяди един сив петнист мустанг. Животното го беше хвърлило на земята и сега риеше в прахта, хвърляйки пяна наоколо като някое праисторическо морско чудовище. Тогава, спомни си, плака от болка и безсилие за първи път, беше преди толкова години. Баща му го вдигна и притисна до себе си и му каза: — Нищо няма, недей плака и без това светът е пълен с толкова много сълзи, ще вземе да прелее и да отнесе всичко като потоп, другия път ще успееш! Наоколо братята му добродушно му се присмиваха, но без злоба. Той беше петнайстият, най-малък син на баща, който имаше двацет и три деца от няколко съпруги, бяха мормони.

Отец старейшина Джозеф много по-късно, след толкова години, в онези последни мигове на своя живот, осъзна какво и колко струва реално човешкото достойнство. Осъзна и какво най-много му бе

липсвало, за да бъде като великия Джозеф (Йосиф) Смит, основателя на тяхната вяра, чието име носеше. Липсваше му револвер. Освен убедеността в силата на вярата, другият аргумент на силата и независимостта на човека бе онова малко стоманено устройство, произведено от Самюел Колт, което бе давало и онази самоувереност на предците му. Днес отец Джозеф нямаше това упование, което гарантира така категорично човешкото достойнство. Петзарядният механизъм, произвеждащ последователни изстрели, донесъл някога славата на Дивия Запад, трябваше сега на младия проповедник не за разчистване на сметки и за разправа, а за да сложи край на обърквания си и катастрофирал живот. Обстоятелства, за които той самият пряко нямаше вина, го бяха тласнали до тази гибелна неизбежност. Други хора носеха вина за това. И на тях естествено не им пукаше, искаха всичко, ако може само да свърши по-бързо. Зловеща развръзка на една трагична съдба, а беше само на двайсет и три години.

Мормонският пастор въздъхна дълбоко и вдигна поглед към тавана, разбирай небето, като да измоли за последно, ако може, божията милост. Нямаше, уви, никаква друга утеха и опора, нямаше и револвер. Нямаше нищо. Бе останал и съвсем сам. Криси си бе тръгнала и той ѝ бе дал последните си пари. Така бе по-добре, така бе решил. Като не можеше да спаси себе си, то поне да помогне другиму. За нея бе готов на всичко. И сега изпитваше съвсем малка радост, удавена в горест, сред пълното му отчаяние, която му даде решителността да събере сили за най-страшното, което предстоеше. Въздъхна и отвори крана на газта... Скоро след това усети утеха и успокоение и отново изпадна в онази си унесеност, в която обикновено съзерцаваше другите светове.

Отвън седеше Митко-о и чакаше да види дали американецът ще извади доларите. Беше му намерил пистолет, автоматичен, мощен, съветско производство, със заличени номера. Онзи предпочиташе Колт или Смит&Уесън, но тука такива не се намираха. Нищо и автоматичният можеше да свърши работа, но при условие че бъде заплатен. Важното е да е мощен, един изстрел от такъв пищов е напълно достатъчен да ти пробие черепа, ако си решил. Въпреки това нашенецът не бе много сигурен дали иска да реализира тази сделка. Американецът беше много ненадежден клиент, можеше да забърка голяма каша, да вземе да направи някоя голяма беля. Ходи, че после се

оправяй, и без това е затънал до уши, само оръжие му трябва. От една страна сделката си я бива, успя да му иска твърде добра сума, пък и ако бе решил наистина... Нямахше той да тича да го спира я, ако си е решил ще го направи все по някакъв начин и без това не е много у ред. От друга беше добре всичко да приключи, колкото се може по-бързо, и работата да се потули. Никой не предполагаше нещата да се развият по този начин, но от такъв лъохман всичко можеше да се очаква. Вместо да се покрие, се остави да го приберат. Добре, че е луд и много не разбраха от него ония от следствието, и си мислят засега, че той е на дъното на всичко, той ще опере пешкира. Жалко, ако наистина си посегне, си мислеше Митко-о, не е лош човек, но такива рано или късно свършват така. Просто са смотани нещастници и не могат да се оправят в този свят. Все едно на челото му пише търся някой да ме преебе, плащам добре. Кво да го правиш такъв? Смахнат, вятърничав поп, тръгнал света да оправя, поредния глупак. Жалко за такива, винаги свършват зле! Иначе Митко-о бе казал, че баща му може да помогне и друг път бил правил такива услуги на приятели и разни хора, които се нуждаят от незаконно оръжие за свои си цели. Не разпитва, доставя необходимото желязо със заличени номера, изисква само дискретност и точната сума. Случаят сега обаче е друг. Трябваше внимателно да се обмисли всичко. Парите си струваха, не бяха малко, но все пак бе твърде рисковано. Сложно беше. Каквото и да се случеше трябваше оръжието после да изчезне и всичко да се прикрие. Поредният чужденец безследно изчезнал или да, жалко, посегнал на живота си, имал проблеми и бил психически неуравновесен. Жалко наистина, но стават такива неща...

Бащата на Митко-о беше лейтенант от милицията, нещо като помощник-шериф, вече пенсионер. Вършеше обаче още подобни услуги и други неща, които често пъти са извън закона или пък твърде се разминават с понятията за почтеност и морал, но някой все трябва да ги върши, така поне самият той разсъждаваше: — По-добре човек на реда и представител на властта да е, отколкото някакви пропаднали криминални типове. Човекът под пагон все пак винаги знае докъде може и трябва да се стигне. Той най-добре може да контролира нещата. Други биха отишли твърде далеч. Важното бе да не се допускат извращения, те пречат на всички и главно на бизнеса. Престъпността също е вид бизнес и там управляват норми и закони. Не може да се

случва произвол и да се допуска хаос, не поради респект пред нещо, просто не е целесъобразно. Затова, най-добре е беззаконието да се ръководи от хора на закона, те са научени да съблюдают и нямат предразсъдъци. Просто служат и изпълняват. Такива бяха нагласите и начина на мислене на тези хора, но отец Джозеф разбра това твърде късно. Не че те бяха лоши, някакви злодеи, не, напротив бяха дори сърдечни и прями, непринудени и естествени и дори някак си честни в своето безчестие. Просто трябваше да оцеляват и все пак да живеят добре, бяха от онази порода дребни душици, на които, за да са добре, им трябва да са много добре, искат още и още. Нещо, което се оказва, че не е така лесно в бедна и разсипана страна като България. По природа в никакъв случай не бяха жестоки, хора, първично зли, бяха само алчни и безскрупулни примитиви, които искаха на всяка цена да се видят с пари. Насита тук няма и това ги правеше действително опасни за другите, изпречили се на пътя им. Тези хора, както се видя, въпреки че бяха отишли твърде далеч в безчестието си, те все пак винаги запазваха болезнено честолюбие, което в други случаи би могло да мине и за достойнство.

Всички тези неща, докато ги проумее и изстрада върху себе си, струваха не малко на божия служител иностранец и му костваха също не малко, да не кажем всичко. Всеки опит се заплаща, а горчивият — най-скъпо. Това е и финалът на историята на един божи глупак, който пострада за своята вяра в опита си да обича хора, които дори не го уважаваха, но използваша максимално и накрая го предадоха, ограбиха и се подиграха с него. Пак не нарочно с изначална някаква умисъл, на такива в нашия свят просто това се случва. Той, нещастникът, така и не разбра защо хората около него са такива и защо му причиняват всичко това, защо бе необходимо... Бе един прехласнат луд, който си нямаше и представа къде е попаднал, който май и докрай си остана учуден от случващото му се. Май така си и отиде — учуден, даже изумен.

С Митко-о или Джими, както се бе представил въпросният при първата им среща, отец Джозеф се запозна преди малко повече от две години. Няколко месеца след като той, Били и Вини бяха пристигнали в България, в София и бяха наели онази гарсонiera в столичния квартал „Младост“ — до пазара. Район не в центъра на мегаполиса, където се очакваше, че живеят по-обикновени хора, не от консервативните кръгове, а работници, типичните българи, готови да

чувят истинското божие слово. Въпреки обичайните напътствия, получени в посолството при оформяне на документите по пребиваването и устройването им, младите проповедници не обърнаха особено внимание на препоръките и предупрежденията. Уви! После разбраха, че в тези райони на града живеят всякакви хора, с всякакви наклонности, но преди всичко враждебни, мнителни и често дори опасни. Уви, младостта е често пъти наказвана с безпримерен оптимизъм и товарена с неясни надежди и желания.

В края на 80-те политическата система на Комунистическия лагер рухна и мястото на съветския блок в Източна Европа бе заето от млади реформаторски демокрации. Това бяха нови общества, все жадни за придобивките и ценностите на западния начин на живот. Тогава хората от Запада решиха да предоставят на хората от бившия Социалистически свят не само стоки и технологии, но и разбирания, вярвания, душеспасителни истини от какви ли не религиозни течения и мистични откровения и отклонения. По улиците се появиха всякакви, все едно се провеждаше световен религиозен форум, то не бяха кришнари, протестанти, мормони, йеховисти, бахайци, сектата на преподобния Мун, руски религиозни манааци, дошли чак от Сибир, контактъори, екстрасенси, уфолози и какви ли не още. София в един момент заприлича на голяма психиатрия, чийто персонал също е надянал усмирителните ризи и където глухите прохождаха, а слепите прочуваха, спомняте си нали? А нашите попове си скубеха в това време брадите на кого била свещоливницата, кой да прибира парите от църковните имоти и кой бил по-голямо ченге. Разграден двор, разхождаха се вълци в овчи кожи, а даже и без. Всякаква пасмина ни беше налазила и хорицата, колкото едни бяха доверчиви абдали, други се отнасяха враждебно-мнителни към всичко чуждо. Появиха се ловки тарикати и тук, родни наши пастори, угодници и ортаци с чужденците. Всякакви сектанти и проповедници на безсмъртието, психопати, шарлатани, мошеници, лъжепророци и откровени идиоти плъзнаха навред, за да споделят своите учения и драгоценни небесни дарове с посткомунистическите хомосъветикуси, за тяхно добро и спасение.

При тези нови геополитически реалности и културни модуляции, настъпили в света след края на Студената война, в далечна Юта мормоните от САЩ също решиха да споделят спасителното си и най-праведно божествено учение с потиснатите от атеизъм народи на

Източна Европа. Тези народи също имаха право да научат словата на Великия пророк Йосиф — Джозеф Смит, основателя на тяхната вяра. На тримата млади американци, за които вече споменахме, им се падна отговорната мисия да прозелитстват сред българите и да основат „Църква на светиите от последния ден“ в техните земи, като привлекат към вярата все повече и повече членове, истински следовници на Завета.

Така тези презокеански пътуващи проповедници, облечени в евтини черни костюми с рижи коси, късо подстригани, с луничави лица и бяла пъпчива кожа, с учудени и усмихнати, но леко глуповати изражения, се появиха един ден по софийските улици. Разпънали триножник с религиозни картинки на него и поучителни текстчета върху дипляни и брошурки, те търсеха сред навъсената и сърдита тълпа от обезверени и озлобени неудачници своите бъдещи единовеци, с които да споделят радостта на Откровението. Подминаващите, ги изглеждаха със сурова неприязън и продължаваха по пътя си мърморейки: Поредните чужденци, които са дошли да ни дават акъл и да ни поучават. Знаем ги такива що за стока са — боклуци, дошли от майната си. Напълни се с разни откачени сектанти, тия пък били американци, ай шъ им..., измет долна все, влачат се от къде ли не да ловят жертвите си сред нас, най-отчаяните. Знаем как обикновено свършва всичко това, самоубийства, изоставени семейства, наркотици, пълно обсебване на съзнанието, използвачество и накрая им приписваш апартамента и всичкото си на сектата, работиш им за без пари, за слава на тоя дето духа, знаем ги тия! Нали една от съседния вход така откачи, забъркала се с такива някакви и се хвърли, младо момиче, Бог да го прости... А бе, тия що не вървят на майната си оттам, дето са дошли, ай шъ им се невидяло и мошениците, недни! Дошли тук да ловят наши идиоти и сиротни души, да ги използват. И най-вече гледат децата да обсебят и самотноживеещи, най-податливите. Ето ти после човешки трагедии, що откачали някои, такива направо им промиват мозъците. Щото сме разграден двор, закони няма в тая държава, кой ги пуска тия? Така разсъждава недоверчивият и напатен нашенец и свъсено подминава.

От време на време се спират само разни видимо пияни, но не да слушат, а за да поучават чужденците, да споделят с тях своята правда, щото от сънародниците им никой не иска да ги чуе. Други пък такива

пробват да изкрънкат дребни пари за допиване или просто се спират, за да пикаят... Случва се често да се отбиват квартални идиоти, съвсем издивели старци и оглупели бабички при това глухи. Така минават дните, безсмислено и безрадостно на тримата млади американци по улици и площади. Определено не срещат разбиране, откровено са мразени, усеща се. Ругаят ги, заплашват ги, плюят ги разни разярени и зачервени хора, лъхаци на спирт. Така и никога не научиха за прочутото българско гостоприемство, наша национална гордост, дори и не чуха за него. Нерядко се случваше и цялата любезност на младите пастори да се разбие в стена от пълно безразличие и студена апатия на спрели се случайно хора, които сякаш не са там.

Не това очакваха, не това си бяха представяли. Вечер, уморени, а често и премръзнали, се прибираха в гарсоньерата си в крайния квартал. Приготвяха ледена каша, варено зеле, макарони или картофи, вечеряха, молеха се и лягаха. На другата сутрин отново тръгваха по улиците на този студен, негостоприемен град сред сивото множество на хиляди недобронамерени непознати и така до деня, когато в гарсоньерата нахлуха онези момчета с бръснатите глави и кожените якета. От ритниците на подкованите им обувки мокавяната врата на жилището буквално се разпадна и разхвърча на парчета из целия коридор. Отец Джозеф тогава се отърва като по чудо, просто не беше там, в този момент пазаруваше в близкия магазин. Господ го запази, но Били и Вини пострадаха жестоко. Единият загуби няколко зъба и едното си око, а другият бъбрек и също няколко зъба. Счупените им ребра зараснаха трудно и бавно след продължително лечение. Нахлулите неофашисти, местна банда на скин хед, зверски пребиха двамата проповедници, изпотрошиха жилището и след като нямаше вече какво да рушат, разбиха в гърбовете на двамата нещастници, проснати на пода, молитвената им пейка. Преди да офейкат, нападателите надраскаха със спрей голяма свастика на стената и надпис „Вън чужденците от страната, България на българите!“ Когато Джозеф се прибра, жилището гореше, а телата на другарите му безпомощно лежаха, окървавени сред погрома.

Съседите, се разбра, никого не видели и нищо не чули. Полицията, наскоро преименувана от милиция, никого не задържа и никого не заподозря. Следствието се проточи и накрая бе прекратено поради неизвестни извършители, неизяснени обстоятелства и неясни

подбуди на неизвестни лица, както се казва в такива случаи. Били и Вини, полуживи след няколко месеца престой в болница, се прибраха накрая в родината си. Отец Джозеф, покрусен от болка и срам пред пострадалите си другари и поради провала на мисията, не посмя да се завърне в САЩ. След дълги размисления накрая той реши да остане и да започне сам отначало въпреки трудностите. Явно Бог бе приготвил за него други изпитания. Той почувства като свой морален дълг да мобилизира силите си, да се изправи и да продължи напред.

Няколко дни след погрома срещна и въпросния Митко-о Митков — Джими или по-точно последният го намери. След запознанството и последвалият кратък делови разговор между двамата, вечно усмихнатият и присмехулен Митко-о спечели доверието на американеца. Как можеше да устои и да няма доверие на такава пленителна и обезоръжаваща усмивка. Новият му български приятел бе непоправим оптимист и винаги намираше изход от всякаква ситуация. Оттук насетне нашенецът стана много близък с отец Джозеф, негов покровител и душеприказчик, с когото той споделяше всичко. И това само срещу 100\$ на месец. Българинът му обеща, че така щели да се решат всичките му проблеми и никой няма да смее да го закача. Можел оттук насетне спокойно да си проповядва и никой с пръст няма да го пипне. Пък и бащата на Митко-о имал връзки в милицията, така че всичко било гарантирано. Защо по-рано не го бил срещнал, толкова неща щял да си спести и най-вече погрома и побоя, но отсега нататък да не се притеснявал за нищо. И наистина никой повече не посмя да посегне на американеца, което с времето също го окуражи в известен смисъл да остане и да продължи делото си. Само ако знаеше какво го очаква занапред. Под това привидно спокойствие и сигурност, за които плати твърде висока цена, започнаха и истинските му проблеми. До голяма степен той сам си беше виновен, за това, което впоследствие го сполетя, поради своята наивност, нерешителност, глупашка почтеност, стеснителност, вродена деликатност, малоумна доверчивост и непоқвареност. Просто бе незрял и не познаваше живота и не подозираше колко лоши могат да бъдат хората, подли и подмолни. Все неща, които допринесоха оттук насетне синът на полицая да се превърне в решаващ и определящ фактор в неговия живот. Младият мормон за всичко зависеше и за всичко се допитваше до новия си приятел. Вярно, наложи му се да изгладува таксата за

месечното си спокойствие и неприкосновеност, защото не разполагаше с много пари, но какво са парите пред едно безкористно и неподкупно другарство, така великодушно споделено с него.

Постепенно нещата потръгнаха. Митко-о и баща му имаха връзки и свои хора навсякъде. Скоро намериха помещение в трафопост на американеца, където да може той да организира своята църква. Оказа се, че имат свой човек и в районното кметство и тихомълком помещението бе уредено, но трябваше да се плати нещо. Скоро отец Джозеф научи и първата българска поговорка, заедно с един нов икономически метод „блага дума/сума железни врати отваря“ и „за да получиш, първо трябва да дадеш“! После осъзна, че точната дума, определение за такива случаи на английски е corruption.

Няколко седмици по-късно пасторът и неговият български приятел са седнали в квартално кафене. Проповедникът пие Соса-Сола, не му е по вкуса, но Митко-о така е казал, щом си американец трябва да пиеш кола! Ето на и аз харесвам повече водка, хубава руска водка „Столичная“, знаеш, но понеже вече и аз съм американец, така ми викат покрай теб, Джими Американеца, нали си мой човек, та се налага да пия уиски, иначе си подбивам реномето. Трябва да изглеждаш като това, на което се правиш, иначе си менте, но ти не ги разбираш още тези работи!

Въпреки новия си статус на човек на Митко-о, лице под негова закрила, американският младеж тази вечер изглежда някак потиснат и угрижен. Нещо го мъчи.

— Е, що сега пак са ти потънали гемиите? Отпусни се бе човек, зарадвай се, стига си се въсил, стига с тоя провесен нос, ще си докараш така някой рак от тоя постоянен стрес, я се усмихни. Кво си се вкиснал, я по-ведро! Ама много странни хора сте били вие каубоите, хич не умеете да живеете. Кво пак се сдуха? Големи киселяци сте, ей! Как сте успели да станете велика сила направо ви се чудя? Утре се изнасяш от нас. Ремонтът в гарсонирата ти е приключил, всичко е пребоядисано, въобще не личи да е имало пожар, направо е като слънце. Чисто нова врата, дебела имаш, сигурна е, лично аз съм ти я избирал. Що не се зарадваш бе човек? Пак ще си бъдеш самостоятелен, никой няма да смее да те закача, ще си проповядваш на спокойствие. Ако има някакви проблеми, аз съм на среща, знаеш. Не, не мога да те разбера, честно, както и шантавите ти идеи. И за какъв

дявол ти е притрябвало да идваш тук, защо изобщо си се домъкнал, чудя ти се? Знаеш ли къде си попаднал? Ако аз бях американец, ех да можех да ида там — Вегас, мацки, шевролети, понтиаци, пакарди, Блек Джак, Джак Даниълс, Левис, боро, ама истинско не като това менте, дето го пуша тук. Ех... това е живот! И на концерт на KISS ще ида задължително, страшна банда са, знам, че не си ги слушал. И „Доджърс“ не са ти любими, „Янките“ също, а бе ти за кво живееш въобще, извинявай, ама много си сбъркан, да ти кажа честно! Не те разбирам!

— Митко-о, не ми се карай, моля те! Казвал съм ти аз идвам от такава общност, която е затворена. Ние имаме свои ценности, живеем доста консервативно и не приемаме порочността, която властва над света. Ти не си лош човек и аз съм ти много задължен за всичко, което правиш за мен, но твоето сърце още не се е отворило към Бог. Моля се това един ден да стане и ти да се присъединиш към нас, да станеш мой духовен брат, истински светец от последните дни и душата ти да възсияе за истината!

— Да, бе, да, и аз да пошантавея като теб, мерси, и да предлагам брошури по улиците и да подвиквам на минувачите „Бог те обича, отвори сърцето си!“ — и обърна уискито си на екс.

— Ох, имам сериозни грижи, идва часът на истината и надвисва възмездието за нашите дела, съдът над погиващите люде, въздеяние за греховете ни... започна американецът, но замлъкна и въздъхна така дълбоко и драматично, че би разстроил и герои от древногръцка трагедия. — Присъдата е близо — продължи той — и секирата е до всяко дърво, което не принася плод. Ето Бог ме наказва за моята пасивност, леност, нерешителност и слаба вяра... провалих се, о, горко ми, в нищо не успях, ох, бедният аз, окаян грешник съм! Другия месец от Буда Пеща пристига мистър Питърсън, Рой Хенри Питърсън. Той е моят старейшина и надзорник, отговаря за дейността ни в Централна и Източна Европа. Идва да се осведоми за ситуацията в България и да направи разследване на случилото се, инцидента с брат Винсънт и брат Уилям, пребиването им и изплащането на застраховките. Иска лично да се запознае с нещата на място, като видя, че тия от посолството нищо не правят. А аз какво да му кажа, как да го посрещна, какво съм свършил? Та аз се провалих и изложих на опасност живота на братята

си, за които отговарях. Аз съм един прокълнат грешник, нищо не става от мен, аз се провалих... и пак въздиша.

— Ако още веднъж само въздъхнеш по този начин, честно, ще ми спре сърцето, каква покъртителна драма, още малко и ще ме разплачеш. Я, да се стегнеш! Това ли било? Хората, ако знаеш какви проблеми имат? Лигльо такъв, щял да дойде мистър Питър-сън, Рой Питърсън, бла-бла. Ау, голям праз, ау моят старейшина щял да дойде, еба си ужаса! Виж направо и аз се подмокрих — пародира своя приятел Митко — направо се сдухах от страх, ау какъв съм грешник, ау как ще ми се карат. Леле, посрах се...

— Ти не разбираш, при нас дисциплината и подчинението са в основата на вярата ни... — почти се разплака Джозеф.

— Я да се стегнеш! Слушай ме внимателно сега, знаеш, че с всичко се оправям, намирам решение във всяка ситуация, нали затова ми викат Джими Джаджата. Оня пич, твоят надзорник иска да види как вървят нещата тук, демек вършиш ли си работата, за която си изпратен, добре. И като дойде кво трябва да докладва за ситуацията? Да не мислиш, че той има интерес да съобщи, че ти си се провалил. Нали и на него ще му теглят ушите по вертикала. Как се казва неговия шеф, вашият биг бос?

— Мистър Томпсън от Деллауеър, той следи нещата в Европа и отговаря за всички нас, него съм го виждал само веднъж на една конференция в Айдахо, точно преди заминаването ми, много е строг. Един ден има изгледи да стане и върховен старейшина, така говорят.

— Значи това е дъ биг Бос, та на тоя мистър Деллауеър или както там му беше името, да не мислиш, че и на него му се четат такива доклади: вложихме толкова и толкова пари — резултати, пълно фиаско, двама пребити и един в неизвестност! Заключение: Лош подбор на кадрите, небрежно кадрване или користни интереси при подбора, уреждане на едни за сметка на други и започват едни проверки, не си е работа, а винаги покрай едни работи започват да излизат други. Никой не обича да получава лоши вести и да си създава излишни проблеми, и не е необходимо, иначе се носи отговорност, затова, когато са замесени в една работа повече от едно, две лица по-добре е тя да се потули. Твоите шефове, ще видиш, най-малко те имат интерес да се раздухва твоя случай. Слушай ме сега внимателно, аз ще уредя всичко! Когато дойде оня твоят мормон от Буда Пеща, аз ще го поема. Ще наемем

местния читалищен салон и такъв спектакъл ще му спретнем, направо ще го ошашавим, оня няма да знае къде се намира.

— Ама нали съм се провалил, какво мога да направя изобщо? Нямам никакви сподвижници, последователи дори, никого не съм успял да привлека към нашата вяра. Мистър Питърсън като дойде, ще иска да се срещне с неофитите, новоприелите вярата, да беседва с тях...

— Да не съм чул повече да споменаваш думата провал. Ти си успял и аз ще ти го докажа. Не е важно как стоят нещата, а как изглеждат или по-точно как ще бъдат представени. Аз ти обещавам пълен салон с ентузиастични, пламенни почитатели, прегърнали с възторг новата вяра и вашите си там глупости „Бог е любов, вечна светлина през мен тече, моят баща е голям и силен“ и бла, бла. Такова посрещане ще му спретнем на оня чичага, че направо ще се ошашка и после като те похвали в доклада и току — виж те повишили. Ще си ми благодарен, да знаеш! Обаче, малко пари ви пращат вашите, големи са пинтии. Ще трябва аз да си поговоря с твоя човек като дойде. Виж се само на кво мязаш, добре че не пушиш и не пиеш и гадже си нямаш, а бе направо си взел-дал, мизерия — живи мощи, а сте водеща икономика в света, може ли толкова нещо? Та като стана въпрос за пари, цялото това мероприятие ще трябва да се финансира. Ще струва към 500-600\$ може и повече, знам, че нямаш пари, не ме прекъсвай! Аз ще ти заема част от сумата, после ще ми я върнеш. Ще се наложи да продадем и компютъра ти, за него вече имам купувач, добре, че е оцелял в онази нощ. Ама ти си бил хитрец, под леглото си го скрил, та е оцелял.

— Ама...

— Шът, оттук — нататък нещата поемам аз! Та кога каза точно пристигал твоя мистър Питърсън? Само и той да не се окаже някъв смахнат сухар като теб, че двама перковци много ще ми дойдете на главата да се оправям с вас. — Барман, дай още едно уиски и една кола, не се бъркай, аз ще платя. Има кога ти да черпиш, ама да знаеш няма да е малко, когато му дойде времето, ха-ха!

Посрещането на мистър Питърсън, няколко седмици по-късно беше паметно. Приличаше на нещо средно между спектакъл на Большой театър и представление на цирк Буш. Митко-о се бе постарал

доста, организира всичко точно, както беше обещал, намери пари, а отидоха не малко. Момчето направо беше родено за продуцент.

На аерогарата високопоставеният мормон, гостът от Буда Пеща, беше посрещнат като випперсона. Очакваше го „Чайка“ с шофьор. Миткови бяха успели да издействат една запазена от гаража на УБО. Нали старият имаше връзки навсякъде, но и това не излезе хич евтино.

Като цяло чужденецът бе респектиран и очарован още в началото. По пътя от летището го излъгаха, че в тази кола навремето се бил возел Брежнев, когато идвал на посещения в София. Що се отнася до самия мистър Питърсън, той по-скоро приличаше на застаряващ отегчен плейбой, отколкото на духовен водач. Беше облечен в спортен блейзър, риза от пясъчна коприна, елегантен панталон с безупречен ръб. Бели остри шпицарки завършваха тази превзета показна елегантност. Той бе много светъл блондин, приближаващ шейсетте с направо розова кожа, изпъстрена с червени петна по шията и лицето, бели добре поддържани нокти, покрити с безцветен лак, златен часовник. Носеше скъпа делова чанта, виненочервена, кожена със златни закопчалки.

Истинското шоу обаче предстоеше тепърва. Гостът бе въведен в претъпкания читалищен салон. Събраното множество екзалтирано изригна и читалищния хор запя псалма „Вечна светлина през мен тече“, предварително разучен. Високопоставеният презокеански проповедник направо се шашна от френетичния възторг, с който бе приветстван. Толкова много хора, събрани, той не бе очаквал, още повече така мотивирани и отдадени на своята вяра. Почувства се почти като у дома. Млади кръшни девойки в носиите на читалищния ансамбъл го наобиколиха и обкичиха с цветя и венчета, докато пееха, а тълпата викаше до премала Алилуя! Посъзвезелият се само не и разплакан от умиление мормон щастливо махаше от сцената, като благодареше, свалил сакото и навил ръкавите на ризата, за да покаже и той от своя страна непринуденост и сърдечност към аплодиращите го. След това сред нестихващ възторг и периодични изблици на ентузиазъм той представи лекция пред събралите се мними единовърци на тема: „Моралното превъзходство на мормоните и новите реалности в света и нравствените отстояния на вярата на избраните“. Лекцията беше на английски и хората нищо не разбраха, не че ги и интересуваеше, но до края мучаха като говеда, за да изразяват

съпричастност. За това бяха събрани и за това им беше платено. В залата имаше всякакви, от циганките чистачки, които метат пазара, местният футболен отбор и агитката му, хора срещу почерпка, оголяли и обосяли пенсионери, готови на всичко, до читалищния хор и другите самодейни състави. Все люде, които очакваха да получат нещо за участието си в този маскарад. На едни беше платено, според уговорката, други бяха охолно почерпени с домашна ракия, донесена от баща му на Митко-о в туби, трети имаха да връщат услуги или пари на Миткови. По-късно се разбра, че те се занимавали и с лихварство, освен с търговия с влияние и сигурност.

След края на тази религиозна бурлеска, гостът и домакините му, отбрана част от тях и отец Джозеф, който също беше като замаян от случващото се около него, отидоха на гала вечеря. Празничното соаре се състоя в бар — механа „ТЕКСАС“, заведение в края на квартала, държано от братовчеда на Митко-о Кольо. Там неофитите се веселиха дълго до среднощ и след това, забавлявани от оркестър и певачки, нямащи нищо против да седат в скута на посетителите, докато им пеят на ухо. Височайшият гост от САЩ старейшина Рой Питърсън, разчувстван и размекнат от топлото посрещане, прекали значително с алкохола, с който явно се познаваше не от вчера. Въпреки това оливането му надмина приличието дори на родните стандарти за такива случаи. Късно през нощта нещата така се развиха, че възрастният проповедник дори успя да достигне рая... с помощта на Роки, който се погрижи за специфичните нужди на госта. Роки бе местен рецидивист, наскоро излязъл от затвора, на когото Митко-о брой определена сума, а той беше известен с това, че няма задръжки и предразсъдъци да участва в противоестествени контакти. На другия ден мистър Питърсън подписа тлъст чек, който седмица след това бе изплатен на отец Джозеф от AMERICAN EXPRESS.

Високопоставеният духовник остана видимо доволен от посещението и обеща след време отново да намине да види как се развива местния клон на църквата. Гостът бе очарован от гостоприемството на българите и най-вече от тяхната сърдечност и непринуденост. Приемаха хората такива, каквито са, без да ги съдят. В края на краищата всички сме грешници и се осланяме на божията милост, нали така, важното е да бъдем толерантни и съчувствени едни към други.

Отец Джозеф получи лично похвала и висока оценка за свършеното от него и признанието, че това била най-бързо развиващата се и с най-много последователи мисия в тази част на света, което очевидно се дължало на качествата на младия проповедник. Заслугите му нямало да останат неотличени и в най-скоро време за него ще бъде докладвано най-ласкаво в централата отвъд океана. Можел да разчита на повишение и на нови по-добри финансови постъпления. Ако нещата вървели все така добре, го очаквало бляскаво бъдеще и кариера!

И нещата потръгнаха, скоро започнаха да пристигат чекове от мормонски фондации от цял свят. Чековете прибираще Мит-ко-о, понеже Джозеф трудно се оправяше с пари, още повече че и няколко пъти го измамиха в чейндж бюро. Нашенецът пое финансите на мисията, като отпускаше джобни — дневни на американеца. При скромния начин на живот, който водеше пасторът, и парите не бяха много, но му стигаха. Напълно вярваше на своя консилиери, както обичаше да се самоназовава българинът. В интерес на истината трябва да кажем, че синът на милиционера се представи като съвестен служител. Решаваше навреме всички изникнали проблеми, както бе обещал, и отстраняваше всякакви пречки, появили се пред разпространението на истинското божие слово. Казано е правете прави пътищата. Както и едната ръка да не знае какво върши другата, обаче нашенецът бе свикнал да използва в синхрон и двете както в побоищата, така и в сметките. С едната изваждаше, а с другата прибираще. Просто и ясно, бакалска математика, нашенска.

Митко-о например, веднага реагира, когато отец Джозеф сподели с него своите притеснения относно това, че в неговата енория, в тази част на София, където той живее и проповядва, са се появили Свидетели на Йехова.

— Ние у нас в Америка много, много не се търпим, даже хич не се понасяме. Гледаме да не си мешаме капите, както ти би се изразил в такива случаи, страним едни от други. Обикновено не проповядваме заедно на едни и същи места. Има щати, където те присъстват основно, в други доминираме ние, но общо взето гледаме да не се засичаме. Големи различия тегнат между нас, относно спасението на душите и пътя им към Бога, но на теб засега ще бъде трудно да вникнеш и няма защо да те занимавам с подробности. Та тези заблудени хора са

пристигнали отскоро тук и се опитват също да ловят човешки души там, където аз проповядвам! Навлизат в моя, т.е. наша територия искам да кажа. Как е при вас, когато една групировка навлезе на територията на друга? Нали ми разправя за някакви, дето поставили свои ротативки в заведения, които по принцип се контролирали от други някакви и какви главоболия си навлекли ония. А аз не искам проблеми и главоболия с никого, знаеш, че съм кротък и миролюбив човек, вярващ при това! От друга страна, няма да е никак добре, ако за това разберат в Централата, може да се изтълкува зле, че не си върша съвестно работата, не съм убедителен, не се старая достатъчно и съм допуснал появата на Свидетелите. Добре е някой да поговори с тях и да ги убеди да си тръгнат оттук, да идат да проповядват учението си някъде другаде. Мислиш ли, че бихме могли да измислим нещо? — почти умолително настоя отецът пред своя благодетел. Митко-о начумери вежди, подсука устни, колкото за театър, помълча и отсече: — Ще видя какво мога да направя, но и това ще струва пари. Поставяш ми все по-сложни задачи, но какво да те правя... нали ме водиш към светлината, мога ли да откажа?!

Скоро и този проблем бе решен. Тихомълком Свидетелите на Йехова изчезнаха, така, както и се бяха появили, внезапно. Отец Джозеф не попита какво се е случило, нито разбра по някакъв начин как неговите религиозни опоненти изведнъж потънаха в неизвестността. Един ден те просто повече не се показаха и той забрави за тях. Не разбра също, че срещу известно заплащане същите момчета с бръснатите глави и кожените якета, които пребиха Били и Вини миналата година, сега пратиха в болница и Свидетелите. Проблемът се реши, а Митко-о задържа известна комисиона от сумата за себе си, както бе свикнал, за поддръжката на security service.

Една вечер в началото на лятото, нашите герои както обикновено висят в кварталното барче, където, на когото му трябваше, винаги можеше да намери Митко-о за уреждане на някакви свои си работи. Викаха му Офиса на това барче. Та тази вечер синът на милиционера обясняваше нещо важно на американския поп.

— Ти служил ли си в армията, не си и ти личи, затова си такъв михлюз, ако беше изкарал една казарма — us army, нямаше сега да бъдеш лъохман, нямаше сигурно да станеш и смахнат пастор, да ме прощаваш. Пък знае ли човек, както ти се изразяваш — всички сме в

ръцете на Бога! За морската ви пехота съм слушал страшни неща, за другото не знам, но честно не те виждам там, май по-добре си си като поп.

— Митко-о, ти много ме подценяваш, не си ме опознал. Не съм служил в армията, вярно, но съм бил бойскаут. Мога да оцелявам на открито или в гора, обучаван съм да мога да запаля огън само с две дървета и въже, да хвърлям ласо, да ловя риба, познавам някои билки, използвани от старите индианци за спиране на кръв и срещу треска, и други такива работи все от живота в прерията. Мога още да яздя, да разчитам следи, да дялам кану, трябва да те науча, да ти покажа някои полезни неща. Все неща как човек да може да оцелява на открито сред природата, но тук правилата в градската джунгла са други, както ти казваш. Тук силните са такива като теб. Ти стоиш от правилната страна на хранителната верига. Никога не позволяваш да попаднеш в позицията на жертва, винаги консуматорът победител си ти. Въпреки че не всякога това е моралният избор. Силните и приспособимите оцеляват. Това се нарича социален дарвинизъм и се измерва в това колко си богат и колко време можеш да останеш такъв. Казано е обаче, не трупайте богатства в този свят, защото всичко е преходно, а сбирайте в небесната съкровищница даровете си! Твоите разбирания може и да са успешни засега, но това ще е до време, защото противоречат на Божиите закони и са във вреда на други хора. Не може и не бива да я караш така цял живот, трябва да помислиш и за спасението на безсмъртната си душа. Бог ни изпраща много изпитания по пътя, ще дойде ден да можеш да оцениш и моята помощ, затова може би ме е изпратил тук Всевишният.

— Стига си ми опявал с твоите смахнати попщини, ако бях вярващ, щях да ходя на църква, губиш си времето. А и ти кво си мислиш, че само вие сте чували за словото божие, та ние сме християнски народ, българите повече от хиляда години, още много отпреди да бъде открита Америка. На стар краставичар краставици ще пробутваш. Само че драги, твоят бог, да ме прощаваш, учи хората на смирение и покорство, да бъдат роби, нали така казват и наште и ваште — раб божи, рабиня божия, бла-бла! Аз обаче не искам да бъда роб и да завися от някого, аз искам да бъда свободен и богат! Затова аз съм богоборец и ще успея, защото разчитам само на себе си и както се пее в една рок песен *only the strong shell survive!* Затова и блъскам всеки

ден във фитнеса, за да мога да мачкам, да мачкам всички, конкуренцията и всеки, който се опъне или изпречи, only the strong! А иначе блажени са нищите духом, тяхно е царството небесно, чувал съм ги тия, да, ама аз искам да живея тук и сега и то като пич. Другото я го има, я го няма е утеха за нещастници, дето нямат топки да се борят с живота и само хленчат като теб и си търсят извинения. Аз искам всичко тук и сега и съм готов да си го взема, защото ако искаш нещо, трябва да си го вземеш, даром нищо не идва само дори ако трябва да го отнемеш от някого! Затова блъскам, за всичко в тоя живот трябва здрави мишци. За друго те бях извикал. Утре заминаваме за Благоевград. Там наблизо в едно село мой авер, съвойници сме били, държи склад за строителни материали. Стоката там е много по-евтина. Тук в столицата всичко стига на двойни и тройни цени. Нали искаш да почваш ремонт на трафопоста, да го преустройваш на църква. Трябва да побързаш, ей сега ще се изниже лятото, а покривът там тече, дограмата трябва да се смени, естрада искаш да правиш, пейки, чудесии. Материалите ще купим от Благоевград, от моя човек, ще излязат наполовина, нали и на майстори трябва да плащаш, а, бе, да ти кажа, не знаеш още с какво си се захванал, ама нейсе. Всичко ще го направи моята строителна фирма, за това няма да имаш грижа, пък и няма да те съдере я, но все пак строителството хич не е евтино, да знаеш. Пригответи за всеки случай повече пари, на път тръгваме, всичко се случва. Утре рано ще мина да те взема, имам да свърша и други едни работи, носи и печата за фактури, винаги може да стане това — онова. Айде лека! Ще ни чакат, ще видиш какво са приятелите от казармата, там се създават приятелства за цял живот, ти казвам, проверени!

На другата сутрин заминаха рано и още преди обяд стигнаха в Благоевград. Митко-о караше мощния си автомобил BMW (5 бригадирка) нахално и твърдо, като изпреварваше бързо и рисковано, с извадена ръка от прозореца и димяща цигара. Автомобилът се тресеше от турболенцията и от издутата отвътре рок музика.

— Пичовете трябва да си личат и на пътя и да мачкат смотаняците, скивай го тоя нещастник къде е тръгнал с тая ладичка, не вижда ли, че само пречи! — заяви синът на милиционера, като намести черните си очила и наду още повече газта и музиката.

Спряха на центъра и Митко-о отиде да се разбере с някакви хора, с които явно имаше уговорка да го чакат. Не след дълго се завърна и каза на пастора: — Дай ми плика с парите, ще трябва да ида извън града, да пообиколя разни складове, по селата наоколо. Може нещо и на черно да спазаря за по-евтино. Ти по-добре остани тук, да не шашнеш местните, че ако разберат, че си американец, веднага ще вдигнат цените. Пък и да не ме излагаш пред моите авери, че ще ме вземат несериозно и може пак да изтървем далаверата. Иди се поразходи малко, гледай да не се загубиш и ме чакай на площадчето пред гарата, там, отдето дойдохме. И през ум да не ти минава да плямпаш твоите глупости и свали тая табелка от ревера си, дето пише кой си и какъв си, тука не е София, хората са малко..., а бе да не се налага пак да те отървавам, че ме чакат и други работи да уреждам. Айде умната и да се пазиш! Там да ме чакаш и не се отдалечавай много. До час-два ще се върна. Бръкна в джоба си и даде, преди да тръгне 20 лева на американския си приятел — На да си купиш кола, фъстъци, сладолед, да има какво да правиш.

Отец Джозеф се поразходи наоколо, но понеже беше много горещо, скоро стигна до площадчето на гарата, където уж бе посенчесто. Слънцето немилостиво пече и не се виждат хора, пусто е. Пасторът се повъртя, повъртя и накрая влезе в гарата, а оттам се отпрати към гаровия ресторант да изпие нещо разхладително. О, какъв ужас! Това бе най-голямата и най-страшната грешка, която американецът бе правил и най-рискованото и опасно изпитание, което злата съдба стоварваше връз плещите на младия мормон досега. Казано е, че „това, което не ни убива — ни прави по-силни!“ — Фр. Ницше, с това прозрение на великия немски философ започва и филмът „Конан — варварина“, любим филм на Митко-о и на много други юнаци от фитнес залите у нас. Но има ли смисъл от преживяването на такива уроци, които могат почти да ни убият и да струват дори живота ни, ако наградата е в силата, от която ставаме само повече варвари!

Пасторът влезе и приседна на единствената празна маса до вратата. След дълго чакане, накрая дойде видимо пияният сервитьор: — Кво искаш, не виждаш ли, че масата е служебна?

В този момент няколко души насядаха около младия проповедник и силно го прегърнаха, за да не може да стане и да не се

дърпа.

— Здравсти, кво ще почерпиш за срещата — като му се усмихваха — шефче, я донеси бутилка мастика и по една бира, тоя приятел ще плати — знаеш ли как ги обичаме такива американски педали като теб, свиньо мормонска, кви ги търсиш тук, твойта мама?! — изрева в лицето му единият от пияната тайфа, наобиколила го плътно.

— Искаш ли да го цунеш? — и навря юмрука си под носа на жертвата, докато другите в това време пребъркваха джобовете на безпомощния пастор. Откъснаха табелката от ревера му и я запокитиха нейде в чакалнята. Едновременно дръпване от двете страни превърна черното сако на младежа в „пеперудка“, като от силата чак яката се откъсна и излетя. Просташки, вандалски номер за забавление, останал от системата на средното образование у нас в годините, когато се носеха задължително униформи. Не намериха много пари след претърсването, което видимо ги ядоса още повече.

— Хем американец, пък беден, добре, че поне не си негър, щото тогава щеше да видиш кво те чака!

Същевременно пластмасовият му, гумиран, противоударен електронен часовник, хонгконгски боклук, имитация на бордови уред на космически кораб от „Стар трек“, (още не го бяха давали в BG), също изчезна от ръката на пастора. В следващия момент отец Джозеф получи такъв удар в лицето под брадата, че падна назад заедно със стола. Оттам насетне побоят се пренесе извън ресторанта, във фойето на гарата, където американецът бе извлечен от своите похитители. Тук трябва да внесем светлина и да обясним зловещата ситуация, в която попадна неволно младият проповедник и защо нещата се развиха по този начин. Без да подозира ни най-малко какво го очаква, като влезе така безразсъдно в гаровия ресторант отец Джозеф се бе натъкнал за своя зла участ на крайно неприятни и опасни хора. Това бе ударната група на някаква местна националистическа партия, пияни още от обяд и напръхнали. Хора, размахващи знамена, флагове и ревящи с цяло гърло призивни бойки песни, с бири в ръце те чакаха пристигането на влака за столицата. Партийците — ултраси пътуваха за митинг на партията, който щеше да се проведе привечер в София, сбираха се от цялата страна, приближаваха някакви избори.

Вън в чакалнята на гарата, сред летящите отвсякъде ритници, които търкаляха по пода безпомощния младеж, обилно кървящ, се

появи и някакво огромно пияно попище. Свещеникът, явно също част от националистите, разбута побойниците и сграбчи изотзад пастора за врата като в същото време го яхна, за да го язди немилостиво из фойайето. Пребитият американец стенеше премазан изпод своя колега, а попището се смееше хомерически, като се черпеше с бъклица и оливаше брадата си с руйно червено вино. Виното се лееше по пода и там се смесваше с кръвта на отец Джозеф. Какво причастие, какъв икуменизъм! Наоколо събралото се множество се хилеше и ръчкаше в ребрата нещастната жертва с пръстите от знамената.

След като накрая окончателно рухна под туловището на огромния поп, отец Джозеф бе извлечен и тялото му бе изправено и подпряно от две страни, като го държаха здраво. Мъките на иностранныя проповедник не се свършиха с това, уви. Като капак на всичко мъчителите му довякоха и кака Стойка, която работи на гаровата тоалетна. Кака Стойка е от малцинствата, около четирийсет годишна клозетна проститутка. Татуирана е. Пуши цигара и глуповато се смее, но не защото е притеснителна или нещо такова, просто акълът и е толкова. Многобройни любовници, които са идвали и са си отивали през годините са оставили следи по дължината на целите ѝ ръце. Това бе една своеобразна история на любовния ѝ живот. Имената на толкова много мъже, възпламенявали и по-късно разбивали сърцето ѝ са изписани и после безмилостно заличени с игла и синьо-зелено мастило. Някои са небрежно зачеркнати и още могат да бъдат разчетени при по-внимателно вглеждане, други си личи, че направо е бола душата си с иглата, за да изличи непрежалим възлюбен, там нищо не се разгадава. Колко опиянение от любов и ракия е коствало това обезобразяване през дългите безсънни нощи на нейната самота и пропадане. Кой е казал, че любовта не опустошава? Пръстите на нейните ръце са покрити с брадавици и завършват с олющени мръсни нокти, та да те е гнус да си прибереш рестото, ако имаш такова след ползване на поверения ѝ санитарен възел. Лицето на кака Стойка е месесто черно, има сплескан нос и е с широка уста, от която стърчат малко останали криви зъби. Този ангелски образ се завършва с наниз от херпеси и афти по устните и брадичката. В нейн плюс трябва обаче да добавим, че тя не бе с лошо сърце и лесно скланяше, имаше и огромни цици, вече провиснали.

Безпомощното тяло на отец Джозеф висеше уловено и притиснато между мишците на своите нови „приятели“. Така той полужив стана жертва на грозна гавра и по жесток и противен начин позна гнусотата на греха. Стойка хвърли цигарата, коленичи, разкъса копчелъка на панталоните му и навря там гадната си морда. Тълпата наоколо ревеше екзалтирано и дивашки, видимо превъзбудена от случващото се. Кръвта разпалва тълпите, а безумието лудостта им.

Когато по-късно отец Джозеф дойде в съзнание, някой плакаше върху него и всичко беше утихнало. Плакаещият бе местният глухоням гаров идиот, който проси и се върти наоколо. Междувременно влакът е бил пристигнал и е заминал, отнасяйки надалеч неговите мъчителни. Отново загуби съзнание.

Дойде на себе си. Митко-о го миеше на някаква чешма. После като се качиха на влака и като малко дойде на себе си научи и лошата новина. Причака ли Митко-о някъде извън града, извадили оръжие, прибрали плика с парите, взели и колата му. Едното око на сина на милиционера бе полузатворено от голям кръвоизлив, явно е имало схватка.

— Какво стана? — дишайки на пресекулки попита американецът — Нали това бяха твои хора, онзи съвойникът ти бил като брат, защо така?

— Защо, защо, защото хората се променят, стават зли и алчни, пак че не ме очистиха! Ама тате ще ги оправи тия, ще се обади, където трябва. Като видяха плика с парите, ти казвам, ама и аз що им го показвах, щото викат, добре ще правим бизнес, но пари имаш ли и аз да покажа, че съм сериозен и че ще купувам на едро, няма на шикълки да си играем я, и те направо нещо им стана като видяха толкова кинти явно бая бяха изгладнели, да се решат на мен да ми скочат. Знаех, че не са много стока, ама не допусках такова нещо, хората се променят за съжаление към по-лошо. Който е крив, след време ще го видиш съвсем усукан. Та спряхме извън града под някъв предлог, нещо да проверят, опряха ми пищов, свалиха ме, не мина и без размяна на нежности като за сбогуване. Взеха колата и отпрашиха с мръсна газ, гепиха ми и очилата, нещастници! Ама аз ще ги науча, никой не е прецакал Джими Джаджата и да не си е платил, с лихвите! Мамка им! Вървах пеша, да бях пристигнал по-рано, нямаше да им се размине на тия копелета, дето са те подредили така. Ама казах ти да не идваш с тоя костюм, тук

не е София, хората са диви. Сам си си виновен. Вината на жертвата, класически случай, направо си ги провокирал и казвал ли съм ти толкова пъти без мен на подобни места да не стъпваш, а ти бам направо в гаровия ресторант. На такива места обикновено се въртят най-гадни и долнопробни типове и ти баш там! И кво стана, зарадваха ти се? Ела, вълчо, изяш ме! Мога да си представя как са реагирали само като са те видели. Та ти целият излъчваш предизвикателство — вижте ме, аз съм мормон, сектант, ето ние вече сме и тук, заплахата за вашите ценности и за децата ви, тях ще ги увлечем и ще ги направим хаховци, знаеш много добре какво мислят хората за такива като теб! Можеха и да те убият и почти са го направили, като те гледам така.

— Не питай, виждаш на какво приличам, о-ох! Даже полицаят, дето дойде после, отказа да вземе показания, като ме видя, и избяга някъде, о-ох!

Когато се случи дните да бъдат лоши, те наистина са лоши! Мъките и потресът от това колко гадна може да бъде понякога действителността за отец Джозеф в този ден, още не бяха приключили. Тепърва му предстоеше нова доза силни изживявания. Явно Лукавият виждаше в негово лице сериозен опонент и бе решил по всякакъв начин да възпре спасителната му мисия, като изпречи всевъзможни козни и беди пред младия проповедник.

След проточилото се пътуване и след дългото и протяжно клатене на вагоните на американеца му се допика и трябваше да напусне купето. Отправи се към съответното място, където му се наложи с погнуса да се срещне със себе си и с това, което бе останало след контакта му с така Стойка на благоевградската гара. Това приключение по-късно му коства възпален, гноен херпес, който мина трудно и бавно след продължително лечение. Мит-ко-о трябваше да го води по доктори. Голям срам и неудобство, подправено с унижение.

На излизане от WC кабината, където той само не се издрайфа от това, което завари там, стомахът му бе толкова смазан, че не реагира, отец Джозеф попадна в нова странна ситуация. Отвън бе застанала компания младежи с дълги коси, пушеха джоинт и въртяха шише помежду си. Стояха точно отпред, между вратите на вагоните. При това положение срещата бе неизбежна. Младежите носеха черни фланелки на неразчитаеми и вероятно неслушаеми метъл групи с откровено сатанински изображения и кожени гривни с шипове по

ръцете. Появата на пастора, който изникна така непосредствено, предизвика взаимна неприязън и опитът му да се провери някак на верев, не се получи. Те просто не се поместиха и когато той неизбежно се озова лице в лице с тях, единият издиша облак дим в лицето му, от който американецът се разкашля.

— Видя ли, че му хареса — отбеляза някой.

Тук съвестта на отец Джозеф не издържа, въпреки заформящата се опасна ситуация, той, предоверявайки се на призванието си да спасява, направи нова непремерена и рискована грешка. Определено днес не беше неговият ден. Но Бог обича смелите — помисли си той. Изкашля се и с овладян благ тон, малко наставнически, се обърна към заобиколилите го: — Защо млади и симпатични хора като вас, мили младежи, разбивате здравето си и обърквате живота си като приемате субстанции, които разстройват съзнанието и отклонят мислите от Бога? Това не е богоугодно и нашият Спасител много скърби като гледа как Лукавият ви обсебва с измама, обърква сетивата ви да виждате изменена действителността и така да се самозаблуждавате в пагубната пленителност на греха. Истинската наслада я дарява само Отца и то по заслуги в небесните му вселения и то само на онези, които са доказали, че са достойни! Другото е заблуда, пагубна, която идва от най-големия враг на хората — старозаветната предбиблейска изкусителна змия, съблазнила някога Адам и Ева. Помислете върху това и обърнете сърцата и мислите си към Бога!

Определено нравоучителните думи на пастора развълнуваха наобиколилите го метали. Заваленият му български, а отецът полагаше сериозни усилия да напредва в него, изпрати посланието право в душите им, където то досегна най-съкровени струни или по-точно жици. Ето и оттук насетне как се развиха нещата. Лукавият, провокиран и изобличен в мерзостта на скверните си дела от правдивата истинност на словото срещу него, използва заблудението и замъгленото съзнание на своите жертви, обсебени и покварени от злото, и ги подтикна да извършат грозни действия спрямо храбрия млад проповедник. Така тай отново изпадна в конфузна и жалка ситуация, на която този път стана свидетел и появилият се навреме Митко-о.

Разтревожен от продължителното отсъствие и забавяне на американския поп, нашенецът се притесни и излезе да го потърси, да

не би той отново да се е забъркал в някоя каша, негов постоянен патент. Уви, беше точно така и това, което видя пред тоалетната, първоначално слиса и него самия. Отец Джозеф бе наобиколен и хванат изотзад с вдигната на горе глава, като едни от сграбчилите го притискаха челюстта му, за да зее отворена, а другите се опитваха да излеят буркан с кръв в гърлото му. Раздразнените и сърдити метали, поклонници на Сатана, водени от силите на злото, а знаем, че тяхното име е легион и че те някога са се били вселили в едни свине, днес бяха готови на друга свинщина, като тази например да принуждаваш проповедник да се отрече от вярата си по скверен начин. И така подивелите младежи издевателстваха над беззащитния пастор, карайки го да поругае Светостта, да признае мощта на Рогатия и да му се поклони. Затова му подготвиха и „причестяване“ с кръв от прясно заклана коза, която все още не се бе съсирила и странно, и неизвестно от къде тия хлапаци носеха.

Слисването премина и Митко-о реагира мигновено, удари един в шията и той пусна американеца, грабна буркана и го разби в главата на следващия, онзи се срина целият, олян с кръв, без да може за момента да се разбере, коя е негова и коя от горката коза. След това с едно маваша просна и другия, стоящ зад пастора. Тогава, като видяха какво става, останалите панически избягаха в другия вагон и оттам се покриха нейде из влака. Този път Небесата се намесиха в решителния момент и така бе спасена от поругаване вярата на отец Джозеф, както и самият той. Доброто възтържествува и надделя над козните адови! После криво-ляво някак си нашите герои се добраха до София без повече прекеждия.

Известно време по-късно, много дни нататък, една вечер двамата наши познайници, както обикновено висят в „офиса“ — барчето на Миткови. И както често се случва и тази вечер отвореният и за всичко светнат нашенец обяснява нещо високопарно на залупения американец, последният и сега търпеливо слуша. Междувременно BMW-то на Митко-о е върнато от благоевградските апаши, някогашни приятели, авери от казармата. Дъртият милиционер се е обадил, където трябва, видял се е с когото трябва, и ония са клекнали и са върнали скъпото возило. За плика с парите на отец Джозеф обаче нищо не се чу. Те потънаха някъде между Миткови, бандюгите и техните междинни връзки или пък това беше цената на връщането на колата, така и не се

разбра. Та тази вечер Митко-о разпалено, с доверителен, но настойчив, нетърпящ възражение тон като някой диктор нареждаше, т.е. въвеждаше американския поп, негов постоянен съдружник, в поредната многонадеждна и печеливша далавера, под която последният трябвало само да сложи подписа си. Толкова много ли искал? Този път дори нямало да плаща нищо, само един подпис и всичко било уредено, да нямал никаква грижа, всичко било чисто и напълно законно. Просто един договор и съгласие, за другото щял той да се погрижи, нямало място за притеснения!

И тогава влезе Тя. Младият пастор усети леко примамляване и завиване на свят. Така се случва винаги при онова изтръпване, което обикновено съпровожда случайната поява на фаталната любов. Не разбираш какво точно става, всичко някак си върви на забавен каданс, звуците също са приглушени и някак отдалечени, светлините са нереални, мислите и възприятията ти са странни. Усецаш празнота отвътре и свиване на диафрагмата, шум в ушите, следва спазъм, който пробягва по цялото тяло и накрая се чувстваш някак замаян и леко неловко особено когато срещнеш погледа ѝ.

Всичко това беше Криси — Кристина, певицата от ресторанта на братовчедата на Митко-о, Кольо бар-механа „Тексас“. От време на време се случваше, когато да не е на работа и тя да се отбива вечер в „офиса“. Имаше някакви неща, за които да се разбира със сина на милиционера. Отец Джозеф всеки път, когато срещаше Криси, се смущаваше. Развълнуваше се, разтреперваше се вътрешно и изпитваше всички гореописани състояния, с две думи чудеше се къде да се дене и как да не гледа непрекъснато в нея. Кристина беше наистина впечатляваща, фатална жена. Висока, леко смугла, стройна, добре оформена, с леко безцеремонно излъчване изпод буйните огненоруси къдрици, падащи някак небрежно тържествено върху гордата ѝ осанка. В цялостното ѝ поведение, особено когато заговореше, се оценяваше една сдържаност, граничеща с благородство, украсена от плътен дълбок глас, с меланхолия и загадъчност в него, но без онази доза превзетост, така характерна за артиста. Беше наистина покоряваща дама, пред която малцина мъже биха останали безразлични. Стил, очарование и похот, удавени в шик и мирова скръб. Пък и пееше страхотно, самороден талант... Американецът, когато я зърна за първи път, направо се панира, както биха се изразили у нас. Това бе на онази паметна

вечеринка, организирана в чест на старейшина Рой Питърсън при неговото гостуване преди месеци. Кристина пъ и покори всички с талант, грация и излъчване през онази нощ. Бе като истинска кралица на джаза и спиричуела.

Понякога късно вечер младият пастор минаваше покрай ресторанта, когато тя пееше, но не смееше да влезе вътре и я слушаше притихнал отвън в нощта. Силният и красив глас, пропит от страст и горест, го зашеметяваше. За пръв път изпитваше такива вълнения и неопределени желания, които разтърсваха цялата му същност и отклоняваха мислите му от Бог. В съзнанието му бе проникнала една нова същност, която го завладяваше и очароваше до степен да стои с часове погълнат и обсебен от този образ, без да бъде в състояние да излезе от този мъчително сладък унес. Така тлееше бедното момче, без да има силите нито да го доближи и да се разкрие, нито да избяга от него, от пагубната му омая. Това душевно разстройство е чувство за мъчителна обреченост, сплин, безнадеждна томлителност и отдаденост на гордо самоунищожително страдание, жертвата на което не смее да предприеме никакво действие, за да не би да изгуби опиянението на този вълшебен блян... о, каква горест, непосилна мъка, бавно мъчително изгаряне в студен син пламък! Само който е изпитвал подобни страдания може да ги разбере...

Младият проповедник стоеше и гледаше, но нищо не виждаше, нито чуваше, присъстваше като някакво същество от друг свят, случайно попаднало в паралелно, чуждо на него измерение. В това време дамата грациозно се отпусна на стола до него и с леко отегчение извади от чантата си пакет цигари. Без да бърза, захапа тънка дълга 120 мм кафява цигара и небрежно отметна глава. Митко-о веднага натегачески, имитирайки галантност и поднесе zipro — то си да запали. Предложи да почерпи и тутакси му донесоха бутилка уиски. Криси не обърна особено внимание и не се трогна, явно беше свикнала с подобни изхвърляния. Демонстрации и показност не я впечатляваха. Само махна небрежно нейното да бъде с повече лед и сода — on rocks и изпусна тънка струя синкав дим. След обичайните любезности и угоднически комплименти разговорът бързо премина по същество. Младата дама помоли, без да губи самоуважението си, така някак небрежно, между другото, този месец да се забави малко с вноската по дълга си. Участията напоследък били рядко, малко клиенти в

заведението, слаби приходи. Митко-о не прояви грубост, както при други подобни ситуации само започна да се тюхка и на него колко му било трудно напоследък. Всички все искали от него той да проявявал разбиране, да им влизал в положението, а никой не го питал как той се справя. Не смееше да бъде арогантен, явно и той не можеше да остане безразличен пред такава жена, но все пак не изтърваше и своето.

— Е, аз те разбирам, знам не е лесно — икономиката е в рецесия, хората нямат пари, рядко излизат по заведения да се отпуснат и аз едва мога с това кафе, да съм го затворил отдавна... Обаче аз съм ти казвал неведнъж, можеш да промениш живота си само ако пожелаеш. С твоите дадености можеш много пари да изкараш и то за нула време. Ама ти се инатиш, няма вечно да си все на дваيسة, така, де. Знаеш имам богати клиенти, които много си падат по теб и биха платили висока цена. Е, ти продължаваш да се инатиш в твоето положение, други на твое място откога да са си оправили живота.

— Или да са го съсипали окончателно, ха-ха! Явно аз още си търся цената, дотогава само ще пея. Това мога, това правя, това и продавам! За заема ще го погася, знаеш обикновено не се бавя, така се получи сега, не е приятно. Не искам снизхождение, просто малка отсрочка, ако държиш, сложи си и допълнителна лихва.

— Е, стига, познаваме се, хайде, хайде, не съм чак такава свиня, нали сме си близки, колко съм ти помагал, заедно сме отрасли. Ти бе голямата ми несбъдната ученическа любов. Ех, и аз дори понякога съм човек, имам нужда от време на време да бъда по-малко добър, но не за всеки! Ще проявя разбиране, добре, ще почакам... Помисли все пак върху предложението! Не е добре да се отхвърлят с лека ръка такива перспективи. Това са все солидни, богати хора, състоятелни, с много възможности. Можеш коренно да промениш живота си и да направиш кариера, ако ме послушаш, а любовта може и никога да не дойде, за какво се пазиш? Живей бързо, взимай каквото искаш! Даром никой нищо не дава, трябва да си го вземеш сам! Само аз, нали съм отчаян романтик, давам заеми, проявявам разбиране, търпеливо изчаквам, какво да се прави — винаги влизам в положението на красивите момичета. И какво искам в замяна, насреща само малко внимание и нежност, ако може, много ли е това в тези безчовечни времена? Та това си е чисто и просто благотворителност от моя страна, но какво да се прави, нали съм с добро сърце, не мога да отказвам. А някои разправят

за мен, че съм бил изедник и мерзавец, като оная свиня пияна бай Стоян, дето сина му го прибраха в Суходол, и той една стока, син на баща си. Та ходи и навред разправя за мен такива работи, то верно, че пратих момчетата накрая, та му взеха телевизора на човека, не са го били — лъже, псувал ги като влезли у тях и те само го респектирали. Ама то, щото бе просрочил дълга си вече с половин година, а аз го търпях заради Наско, сина му, нали сме учили заедно, ама и той много пропадна — видя го до къде стигна, наркотици... Както и да е, но ти се чудя! Имаш големи възможности да дръпнеш напред и се назлъндисваш. Много хора са се провалили, не щото са нямали потенциал, а защото са имали задръжки, скрупули и такива глупости, робуват на някакъв фалшив морал. Сами са си виновни такива! Иначе, ако размислиш, аз съм насреща, всичко ще се уреди и дългът ти, и няма да се налага повече да пееш в онази дупка, да те задяват пияниците. Всичко си зависи само от теб. Животът ти може да тръгне по друга писта тутакси. Между другото, докато не съм забравил, онзи от Външно, дебелият, плешивият, пак пита за теб, праща ти много поздрав, яко е хлътнал. Кошницата с цветята и шампанското онази вечер били от него, ако не си разбрала, ама имало толкова обожатели, все почитатели на таланта... и днес ми разправяш за отсрочка! А и си си тръгнала после с онова старче професора от Консерваторията, а бе бива ли такива работи при толкова сериозни и богати ухажори. Тоя кво може да ти предложи, да му смениш памперса, бил велик педагог и име, а бе я... излагаш се и направо пропиляваш живота си! Чудя ти се! Всички си имате цена, ама се назлъндисвате, чакате да се вдигне още, не че сте много хрисими. Колко такива недостъпни са минали през ръцете ми, първо ох, недей, аз не съм такова момиче и не правя такива работи и след време като я срещнеш, станала такава пачавра, та само стоиш и се чудиш кво става, това-онова същото притеснително Ленче от Биримирци ли е? Една такава я — знам вече върти собствен бардак в хотел на околоръстното, скоро бях там по работа. Ще ме извиниш, не исках да бъда груб, прозвуча малко кофти, но проваляш живота си, такива възможности около теб! Значи, като ви гледам понякога вас жените, направо яд ме хваща, ама много кухи лейки сте! Чак ме е яд понякога, че аз не съм женско. Толкова лесно се получават при вас нещата, само вдигате краката и щастието само идва. А на мен знаеш ли какво ми е коствало, за да стигна дотук, колко хора съм пребил и колко

бой и аз съм ял, още от спортното и какво още ми предстои и пак съм наникъде, погледни какво имам, а хората живот си живеят!

Точно тогава ни в клин, ни в ръкав отец Джозеф се намеси, мобилизирал цялата си решителност и смелост, с глас, който и самият той не можа да познае, изтърси:

— Аз ще поема дълга на младата дама, моля повече да не я притесняваш, после ще уредим това помежду ни, нека тази вечер тя се чувства добре и спокойна! Талантът трябва да бъде уважаван... и не успя да довърши. Беше прекъснат почти едновременно и от двамата, които в един глас извикаха:

— Тези неща не те засягат, по-добре не се меси!

— Не се нуждая от съчувствия и подаяния — добави Криси, но все пак, като че ли съжали и се усмихна на пастора, очите ѝ потъмняха и тя добави: — Благодаря ти, ти си мило момче, но тези неща не те засягат, по-добре стой настрана и не се забърквай! — и прекара големите си сребърни пръстени по бузата му, като отново му се усмихна: — Каква безкористна и непринудена доброта, днес това все по-рядко се среща, направо ме разчувства, мерси!

В този момент GSM-ът на Митко-о извъня и той излезе да говори навън. Наскоро го беше купил и още му се радваше. В онези години такива вещи имаха ролята на иновация, която гарантира социален престиж, материална обособеност и авторитет, не бяха за всеки. Дамата използва момента, взе си чантата и стана.

— Трябва да тръгвам, оценявам жеста! Виждам те понякога късно вечер стоиш отвън и слушаш песните ми, отвътре всичко се вижда, престраши се и влез. Няма защо да стоиш и да въздишаш вънка. Вярно, компанията не е много добра, но имам запазена маса, добре си дошъл, когато пожелаеш.

— Аз също свиря, много обичам музиката, скоро си купих йоника да свиря на младежите в църквата след служба — успя да изфъфли слисаният пастор.

— Супер, може някой път да забием нещо заедно, някой госпъл — каза Криси и прокара по врата му дългия си маникюр, тръгвайки си. — Чао, до скиф. Good night, nice to meet you!

Отец Джозеф остана като гръмнат и още дълго даваше заето, докато завърналият се Митко-о не му се разкрещя:

— Ей, ало-о, шерифът, къде отлетя, Клинт Истууд спасителят на благородни девиси, ало-о, тшъ-ъ-ъ! — като същевременно щракаше с пръсти пред опуленото лице на пастора. — Видя една красива жена и се побърка, нещастник, цървул. Колко пъти съм ти казвал, когато аз говоря по мои работи да си мълчиш, да не се месиш. Кво се обаждаш, дето не ти е работа, но нали да се направиш на готин — Аз ще платя дълга на младата дама, нека тя се чувства спокойна, бла-бла, ау колко съм благороден и жертвоготовен, пък Митко е една зла и арогантна свиня, ау колко лош е той! Познаваш ли я изобщо, кво знаеш за нея, знаеш ли ква брантия е, нищо не знаеш, затова си трай! А знаеш ли колко пари ми дължи и колко неща съм направил за нея? Когато баща ѝ умираше от рак, колко пари съм ѝ дал, за лекарства и болници и колко много още има да ми връща и искам да ѝ помогна, ама тя се дърпа, прави се на горда и недостъпна... И ти кво се обаждаш, нещастник такъв! — и хвърли фаса си в недопитата кола на американеца.

— Да, разбрах, че си ядосан и че аз съм те предизвикал по някакъв начин, не съм искал обиди теб, по-скоро исках да спася положение някак си, защото ти вече беше преминал граници и сам излагаше себе си с недостойно поведение пред дама. Така не може се държи един мъж, пък бил той и бизнесмен, това неджентълменско! Ти преминал граници. А какво значи цървул, вероятно нещо обидно, предполагам?^[1]

— Ох, ще ме поболееш! Сега се извъди, освен идиот и моралист, жалък пуритан! Цървул е обувка от кожа, свинска кожа, без подметка, демек селяк, разбра ли?

— А, разбирам мокасин, нещо такова, но мокасин нещо много добро. Аз имал мокасин, носил такава обувка, подарък от индианци дакота, много удобно и практично нещо за езда и ходене в гора, направо чудесно! А за селянин, да, аз съм сял и отглеждал царевица, ръж, ечемик, коне, говеда, аз бил фермер и мое семейство също, какво лошо има в това? Защо правиш опит обидиш мен, та нали твоя грандма гледа също царевица, прасе, кокошки, зайци, боб и зеленчук? Нали щяхме да ходим дори да видя ваша царевица защо мамули растат кухи, не разбира?

— Ох, боже, ти си непоправим идиот, като оня мистър Бийн, ти си пълно недоразумение и ти казвам повече не си позволявай да се месиш в моите работи, ясно ли е?

— Добре, явно съм те засегнал некоректно от моя страна, за което може би съжалявам, но защо си мислиш ти, мистър бизнесмен, че можеш да се държиш арогантно, надменно и нагло с ближните си. Навярно това ти доставя удоволствие, имаш потребност да се чувстваш значим и силен. Мачкайки по-слабите и зависимите от теб, ти си създаваш самочувствие и усещане за превъзходство? Повярвай ми това е долно и пошло, излагаш се! Един истински мъж, който уважава себе си и другите, джентълменът не постъпва никога така, повярвай! Така могат държат се само най-пропаднали мексикански бандити, кангасейро, безчестни хора, престъпници!

— Виж какво, смешник такъв, ако искаш да знаеш този свят се държи и управлява от решителни хора като мен, а не от смачканяци като теб! В този живот, ако искаш да успееш, трябва да си готов да мачкаш, иначе ще те смачкат. Мачкай и бъди безскрупулен, за да те уважават, да ти имат страха! Сери му на човека в душата, за да те уважава, казва баща ми и е много прав. Оцеляват само силните! Такъв е животът сурав и курав..., а ти си един лигльо, който се чудя и до ден-днешен какво въобще търсиш тук? Кви ги дялкаш и за какво изобщо си се домъкнал чак от Америка в загубена страна като България? Ама какво те питам, това е типично за кухавел като теб, сякаш очаквам много смислен отговор.

Дрън-дрън!

— Като повдигаш този въпрос, ще ти кажа, но първо ще те попитам не изпитваш ли поне малко неудобство от всичко това, което демонстрираш? Та това е долно и обидно за всяко разумно и цивилизовано същество, така като теб може разсъждава само някой дивак, племенен канибал, който не уважава хора. Защо си мислиш, че си по-висш от други хора и че можеш да ги унижаваш и държиш се с тях като някой робовладелец? Все едно си бог Саваот и можеш разпореждаш се с техни съдби. Откъде такова самочувствие и гордост? Защото богат и имаш, а те нямат и ти можеш постъпва с тях, както си поискаш, гаври се, презира, забавлява се с тяхна злочестина, това не е цивилизовано, това нехристиянско! Никой няма право съди и разпорежда се с чужд живот, само Бог стои над нас и съди нас. Човек трябва да обича и уважава ближния си и да помага на нуждаещите се, а не да властва над тях със себично заслепение и жестокостта да го радва! Този свят не е твой и не може да си въобразяваш, че ти е

разрешено да властваш над него и никой не ти е дал право да потискаш и издевателстваш над другите божии създания. Кой си ти и на какво отгоре, самозабравил се горделиви човече, ще презираш света и ближните си или си вече изцяло погълнат от врага на човешкия род и козните му, а си останал глух за словата на Спасителя? И на всичко отгоре имаш самочувствие, че си значим и успял човек. Само дете си изгубил човешкия си облик. Не се ли срамуваш? Или безчестието си издигнал в доблест, а низостта в достойнство, това е твоето заслепление, твоята гордост и пагубно падение. О, тежко вам книжници и фарисеи, слуги на покварата и деца на Лукавия, празна човешка суета, обречена на тленност и страдания.

— Ах, колко възвишено, направо ме трогна, леле, че се засрамах! Направо ме изобличи, ще взема да се покая, леле, че съм бил лош, директно си отивам в ада! — и Митко-о театрално прибра ръце молитвено пред гърдите си и сведе глава, без да вади цигарата от устата си. — В този свят, за да оцелееш, трябва да виеш заедно с вълците, защото човек за човека е вълк! Или, ако ти харесва повече, император Тиберий е казал, че за да властваш над свине, разбирай римския народ или всеки един народ, трябва да бъдеш свинар. Последният между другото е бил съвременник на оня, твоя Исус. А пък такива благородни госпожички, непокварени и чувствителни като теб ги бият по гарите и те горките често пъти не са в състояние да се оправят със собствените си панталони, камо ли да бъдат защитници и спасители на другите. Само силните оцеляваме, защото постоянно работим върху себе си, блъскаме яко всеки ден. Американски пръдльо!

— Явно целиш да ме обидиш и уязвиш, щом това те забавлява, но е жалко, обиждаш преди всичко сам себе си, долно е! А що се отнася до римската история, в този ред на мисли, един негов наследник, не кръвен, но нравствен или по-точно съвсем безнравствен наследник на въпросния Тиберий, кървавият Калигула — той пък мечтаел римският народ да има една шия само, за да може той само с един замах да успее да го обезглави. Така че човешката низост има много примери, които да вдъхновяват пропадналия и заблуден ум. Ти за това ли мечтаеш, това ли е твоето вдъхновение — безнаказаната деспотия и произвол. Неограничена кървава власт, искаш да бъдеш велик и недостижим като римските цезари някога, останали в историята със своята жестокост. Самозабравили се тирани, които

организирали гладиаторски боеве и хвърляли християни на лъвовете за забавление и респект. Искаш навярно да властваш над един свят, превърнат в римски цирк, където процъфтяват и тържествуват престъпления, зловещи забавления и жестокости, страх и угодничество, ужас и предателства, поквара и безчестие. Точно в такива времена, уверявам те се е явил и самият Спасител, вече веднъж, но хората не е могло да бъдат спасени тогава, затова им е оставил и завета си и да очакват, и да се готвят за повторното му завръщане и за Страшния съд! С пришествието си Той е попречил съвсем да изгубим човешкия си облик, възпрял е вторичното подивяване на човечеството, тръгнало по пътя на грехопадението, и ни е посочил истинския път на живота, на духовната еволюция. Защото, ако и днес да се числим към падналите духове, на човеците е предопределено да станат някога богоподобни и те са поставени по-високо от ангелите дори. Така че не се безпокой, не си единствен ти, който мечтаеш Низостта да властва над света има още много други за жалост, къде — къде по-опасни от теб, но така само се приближава второто пришествие на нашия Бог, синът човечески, който се пренесе в жертва за нашето спасение и пое върху себе си нашите грехове. Само Той дарява спасение и вечен живот! А да не забравя и това, докато сме на вълната на античната история, че тези, които следват само безмерните си желания и са роби на сластта, в края на краищата рано или късно винаги губят човешкия си образ, отдадени на пошлостта и сладострастието и биват преобразени заслужено в свине от похотливата Цирцея. Справедливо отдадени на нова същност, метаморфоза, породена от оскотяване до животинска битност. Само грехът може така страшно да обезобрази човека като същество, създадено иначе по образ и подобие божие!

— Е, пак се направи на интересен. Все да изтъкнеш колко си умен и начетен, а това не е ли също един вид гордост, а нали гордостта била най-страшният грях. Видя ли сега, че и ти си грешник! Трябваше работа да вършим, а ти направо ме скапа с твоите глупости, попски брътвежи! Лесно ти е на теб, вашите всеки месец ти пращат пари от презокеанските ви фондации или дявол знае от къде, а аз всичко сам трябва да изкарвам и на толкова хора трябва да плащам. Знаеш ли колко хора чакат на мен и семейства хранят? Лесно ти е на теб да бъдеш добричък, нищо да не правиш по цял ден и да морализаторстваш само! Ела на мое място, да видиш кво е, мислиш ли,

че имам друг избор и мога да се глезя. Само да се отпусна малко и конкуренцията ще ме смачка, щото в нашия бранш никой няма задръжки, всеки гони успеха и печалбата! Само ако знаеш как ме дразниш по някой път. Иде ми не знам кво! Аман от чужденци, дето се мъкнете тук само акъл да давате как да живеем. Кво изобщо правиш тук? Що не си седиш в Щатите и там да си приказваш глупостите и да си пееш блудкавите песнички за бог с олигофрени като теб, а си се довякъл тук да ми скапваш настроението всяка вечер? Ама си такъв един жалък лигльо, че и бой даже няма да те оправи. Всъщност мнозина вече пробваха и резултат никакъв. Такъв безпомощен и смирен си и крайно непригоден, че човек ще реши, че си паднал от Марс, обаче сигурно и там не търпят такива като теб и са те изгонили, та аз сега да си троя здравето с теб. Направо ме съсипваш, лазиш ми по нервите. В този свят, запомни, няма място за смотаняци, те са най-лесната жертва, всички първо посягат на смотаняка, защото е беззащитен и на никой не му пука за него. И да знаеш всички гадости, дето ти се случват, сам си ги просиш, сам си ги предизвикваш. Имаш уникалната дарба да дразниш хората и нищо да не правиш, пак дразниш всички наоколо. Престани да се правиш на жертва, щото неминуемо пак ще пострадаш, сам си го търсиш!

— Ама, Митко-о, защо си така зъл към мен тази вечер, мислех да сме приятели и да сме честни един към друг, нали така, пък и вече ти се извиних. Когато спорил с теб, аз не искам обиди теб, а сам ти, замисли се повече върху неща, важни неща като човешки избор, нравствен избор, а не заяждане искам, както ти правиш сега.

— О-ох, колко ще издържа още! — изрева синът на милиционера и разби празната чаша от уиски в стената. Стъклата се посипаха по главата на нещастния поп.

Отец Джозеф запази самообладание, напругайки до крайност контрола върху емоциите си и като помълча малко започна с характерния за него благ и спокоен глас да разказва историята си, отвела го чак от другата страна на планетата: — Прав си, Митко-о, чувствам се тук постоянно като някой натрапник, не на мястото си, осъзнавам го и честно казано въобще не съм искал да идвам във ваша страна. Случи се така, че преди пет години баща ми почина. Дотогава мога да кажа, че животът ми протичаше съвършено спокойно и безметежно. Бях отрасъл във ферма, живеех волен и свободен живот.

Аз съм най-малкият син на голямо семейство. Имам четиринайсет братя и седем сестри. Нашата религия насърчава големите семейства и многоженството, както е било в библейските времена, въпреки че официално сме се отрекли от последното още в началото на века. Реалностите обаче са други, различни клонове още го спазваме и така живеем в големи семейства със силно изразена йерархичност и строг патернализъм. Когато моят старец се спомина и безметежният ми живот свърши, точно бях навършил осемнайсет. Роднините ми разпродадоха имуществото и се разделиха. Животът понякога е по-банален и от класическата литература. Така аз останах без нищо, като най-малък и в един момент се оказах съвсем наникъде и без покрив над главата. Майка ми е починала, когато още съм бил бебе и не я помня, светла ѝ памет, така че нямах никаква опора до себе си в онези дни. Въпреки пуританските ни ценности, с които живеем и се гордеем, че сме възпитани, алчността разкъса семейството ни, за жалост. Е и други неща имаше насложени през годините, когато много хора живеят заедно дълго време и са от различни майки, рано или късно сигурно се стига дотам да се разделят. Модерният живот предлага много други възможности за отделния човек, за добро или зло, но това са реалностите. Нищо не умеех по това време, можех единствено да свиря на пиано, но уви, не съм велик музикант, а това не стига. И така, оказа се, че нямам много възможности, освен да се отдам на духовното поприще. В нашата общност от всяко семейство, от всяко едно поколение по някой става проповедник. Та това остана за мен, нямах друг избор, приех участва на пътуващия проповедник с всички съпътстващи го несгоди. Но не се оплаквам, гледам съвестно да служа на призванието си и на хората в света. Бог е моят пастир, закрилник и упование, така че няма защо да се притеснявам. Всичко, което ме сполита, е по негово опущение, за да изпита вярата ми и за да бъда достоен за милостта му — каза отец Джозеф и въздъхна — Как попаднах в България ли? Тук си напълно прав, че съм един скапан загубеняк и пълен нещастник, истински foolish stupid, това си е самата истина. Дори не знаех, че има такава страна като България. Когато попълвах въпросника в нашата централа отвъд океана за това къде искам да замина като мисионер и защо, аз съм задраскал BUL вместо BOL, зачеркнал съм грешно квадратче. Всъщност се надявах да ме изпратят в Латинска Америка, по-близо до Щатите и мислех, че съм

отбелязал Боливия, а се оказа, че било България. Старейшините много се зарадваха на моята решителност тогава, но все пак бяха някак резервирани. Приветстваха ентузиазма ми и желанието ми да проповядвам, вярно, нямало наша мисия в тази част на света, а времето било подходящо да основем такава. След падането на Берлинската стена много неща се промениха, света стана друг и бе удачно да изпратим свои хора да прозелитстват в страните на новите демокрации. Нивата там била плодотворна за семето на спасителната истина. Въпреки това, все пак тези земи не били съвсем безопасни, ако и да минавали вече за американски сателити, там имало редица проблеми с правата на човека, престъпност, бедност, неизживени още тоталитарни рефлексии, корумпирана полиция и неработещи институции, отвличане на хора за откуп, наркотици, проституция и, разбира се, езиковата бариера също беше проблем. Но как, не говорят ли испански, аз прилично се оправям с него. Какво? Говорели език от славянската езикова група, близък до руския, поради исторически връзки. Не може да бъде! Страната се намирала не в Южна Америка, а в Югоизточна Европа на Балканите, бивша соц страна в преддверието на Азия, основен път на контрабанда, наркотици, хора и оръжие. България не била Боливия, оказа се, ха-ха или поне формално май са нещо различно, както се убедих сам по-късно. И този път нямах полезен ход в създалата се ситуация, сам се бях натресъл и не можех сега да се оттегля, да избягам, за какъв щяха да ме вземат. Веднага сигурно щяха да си помислят след първоначалното добро впечатление, че вероятно съм някой неудачник, който не заслужава доверие, ако бях показал страх или разколебаност. А аз най-малко имах желание някой да ме подцени и отхвърли тогава в моето положение. За мен това беше голям шанс. Ако успеех да се справя, да установя и основа мисия в тази част на света, след това със сигурност ме чакаше кариера. Можех навярно по-късно да запиша университет и да направя нещо от живота си. Тези хора можеха да ми помогнат много, да платят един ден образованието ми, не трябваше да ги разочаровам. Трябваше на всяка цена да успея, да се справя някак си. Та така се озовах тук да съсипвам нервите ти всяка вечер, да те дразня и постоянно да те изкушавам да разбиеш чаша в главата ми и между другото да се боря за спасението на душата ти, ако това не те притеснява или обижда по някакъв начин, но да, опитвам се и това да правя. Моля те, да ми простиш за това, че

така те дразня понякога, оценявам твоята помощ и това, което правиш за мен. Моля те, бъди по-снизходителен и великодушен към един окаян пътуващ проповедник, който не ти желае злото!

— Ех, сега вече съвсем ме съсипа с тази семейна драма! Барман, сипи ми едно двойно и дай кутия цигари от моите! Ох, на теб нищо не ти е наред, как да не те пожали човек, жив да те оплаче направо, оффф! Сега вече не смея и да ти се карам. Всъщност аз не те мразя, ако и да ме ядосваш и винаги съм искал да ти помогна, но ти казвам, цар си да се навираш между шамарите, сам се прецакваш. А аз понякога може и да изглеждам груб и суров, но това е само външно, един вид като коруба, защитна мярка, щото животът е гаден и нямаш право да се отпускат. Отвътре обаче и аз съм едно сантиментално момче, което също се нуждае от любов — All we need is love! — Ей, барман, Жоре, дай жегга! Тая ми е любима! И музиката гръмна, нищо че минаваше полунощ.

На другата сутрин продължително звънене и силни удари по вратата изтръгнаха отец Джозеф от съня му. Звучите отекваха враждебно в главата му и се забиваха като рев на бензинов трион, примесен с непоносим тътен от набиването на клинове. Това бяха напълно нови усещания за младия пастор, доколкото той ги осъзнаваше. Мъчителна болка в мозъка и проблеми с вестибуларния апарат показваха, че нещо не е наред. Когато с мъка, залитайки, стигна до вратата и накрая успя да я отвори. Усети ослепителната плесница на ярката слънчева светлина. Навън новият ден сияеше с цялата тържественост на прекрасното лятно време, преливащо от жизнерадост и красота, но не и за тези, които са затиснати от тежък махмурлук. Особено в случаите, когато това се случва на някого в живота за първи път. Тогава светът за всички онези злоупотребили несретници, закъснели среднощни пияници и всякакви почерпени личности, захапали джама изглежда изопачен, обърнат с краката нагоре. Или още по-лошо — с главата надолу, последното само привидно изглежда, че е едно и също, но не е. Който знае, ще ме разбере. Та така наопаки изглежда света през очния окуляр на алкохолноинтоксикация. Изкривен и деформиран е той, отразен в натрошеното огледало на дявола (справка Андерсен) все едно, като че ли някой го е повърнал.

— О, Кени Роджър, как сме тази сутрин, ха-ха? — и звънкият смях на Митко-о се посипа отгоре му, от което още повече го заболя главата и му се зави свят. — На! — каза новодошлият и опря студена бутилка бира в челото на отец Джозеф. — Ще имаш нужда от това. Така е, като не знаете да пиете, ама това е сигурно, защото сте имали сух режим и сте отвикнали, ха-ха. Все пак добре се справи като за първи път. И не си бил чак такъв киселяк, като пийнеш, ставаш голям веселяк. Не знам, братко Джозеф, един ден дали от теб ще излезе добър поп, но със сигурност имаш всички данни да станеш славен пияница. Между другото, у нас едното не пречи на другото, често вървят ръка за ръка. Поп, който не близва да му нямаш вяра на такъв. А бе ти си бил голяма работа, само колко кънтри песни знаеш и какви ирландски танци праскаш, да ти се ненадява човек. Като пийнеш, нямаш нищо общо с оня мухльо, за който се представяш обикновено. Трябва по-често да си отпускаш душата, ама с мярка, снощи как им събра очите на ония като преполви бутилката. И добре пееш, имаш глас, полицията ни спря за проверка, а ти хич и не млъкна, добре, че ги познавам куките. После повърна пред входа, трябваше да се очаква, като пиеш на гладно, а и трябва повече да се храниш. Обаче едва те качих, като се отпусна и си смени панталона, щото го опика. А и днес не стой много на слънце, че ще ти стане още по-зле, пий повече течности и вземи аспирин. И само да подпишеш онези работи, че бързам, чакат ме, трябва да тичам цял ден нагоре — надолу в тая жега. Нямам време да се глезя като теб и да лежа с махмурлук. Ама и ти ще се научиш, трябва ти повече тренировки. Казано е повече пот в учението, по-малко кръв в боя. Следващия път ти ще черпиш, хайде подписвай!

— Ама, какво трябва... и защо да подписвам, малко си спомням от снощи, извинявай, всичко ми се върти, трябва да седна, затвори вратата, ох, тази светлина...

— Нали ти обясних подробно, ама вярно не трябваше да пиеш толкова. Но те разбирам, след тази сърцераздирателна история за горкото сираче, ограбено от роднините си и останало без дом и покрив над главата, озовало се после в чужбина, в чужда и негостоприемна страна на другия край на света, трябваше да му отпуснеш нервата, много ти се е насъбрало. Случват се такива работи, нали сме мъже, ще ти мине като на куче, хич да не ти пука! Слушай, сега загубихме много

пари в Благоевград заради онези бандити, но имам план как бързо да си ги върнем. Разказах ти за един мой вуйчо, който има бизнес във фармацевтиката. Продава лекарства, внос от Индия, Турция, Китай, но неговите струват много по-евтино, защото са генерици. Тук у нас стана така, че всички грабят населението. Едно време се гордеехме, че произвеждаме едни от най-евтините лекарства, изнасяхме и в чужбина, а днес са непосилно скъпи. Много хора не могат въобще да си ги позволят или да ги приемат редовно и заплащат с живота си. Често трябва да избират храна или илачи. Ти нали имаш социално мислене, ако подпишеш ще помогнеш на много хора, ще спасиш човешки животи!

— Нищо не разбирам... — въздъхна уморено пасторът.

— У нас държавата, спекулантите въртят далавера с човешкото здраве, а хората умират, имаме най-ниска продължителност на живот в Европа. Всички печелят от нещастията на хората. Знаеш ли, че от лекарства в световен мащаб се печели годишно повече отколкото от оръжие и наркотици, взети заедно. Бизнесът с човешкото здраве е най-голямата далавера! Та този мой вуйчо внася много по-евтини заместители, отколкото струват марковите скъпи лекарства, от които концерните и посредниците вадят нечовешки печалби. Слушай ме внимателно, тези неговите по-евтини лекарства, представи си, могат да достигнат на съвсем достъпни цени до хиляди болни и стари хора, които ще променят живота им, ще облекчат страданията и болките им.

— И къде съм аз в цялата тази благородна мисия, та аз нищо не разбирам от химия, фармацевтика, медицина... — продължаваше да тъне в неведение американецът.

— С твоя подпис можеш да помогнеш всичко това да се случи, при това няма да влагаш никакви пари, само даваш съгласие и ще спечелим, за нула време ще си върнем загубеното. Моят вуйчо има стока, но трябва някъде да я препакетира, без това да бие много на очи, щото конкуренцията не прощава такива добрини. Ако наеме от теб трафопоста, където се помещава църквата ти, без много да се разчува, а и така отвън нищо няма да личи, той ще направи някои подобрения за негова сметка и ще ти плаща наем, добри пари, повярвай ми, и само за няколко месеца. Един подпис само, тоест три и без да си мръднеш повече пръста, само си траеш и изкарваме няколко бинки за нула време. Хайде, ти си свестен човек, няма какво да те убеждавам,

добротата е твоето кредо. С изкараните пари ще си завършиш после ремонта и ще си устроиш църквата, както си искаш, само няколко месеца.

— Добре, добре, дай да подпиша, щом си преценил всичко и щом всичко е законно и е за хората... ох, много ме боли главата, как можеш да пиеш всеки ден. Казано е, че виното весели душата на човека, но който прекалява с него после жили като жило, но за уискито нищо не пише в светото писание, ох, горкият грешник аз, пак се изложих, прости Господи... и отец Джозеф подписа. И това бе най-голямата му грешка след това, че въобще дойде в България и се запозна със сина на милиционера.

Няколко седмици по-късно Митко-о и Криси бяха заминали на морето да поработят малко по тамошните барове, да видят каква е хавата и може ли да се прави добър бизнес там. Рано сутринта на зазоряване продължително звънене и удари по вратата отново изтръгнаха от съня му младия проповедник. Този път това не беше добър мил приятел, който носи студена бира. Бяха едни други приятели, приятелите на народа, на обществото или по-точно на неговата безопасност, бяха служителите на службата за борба с организираната престъпност.

В момента, в който бе отключено, неканените гости нахлуха и отнасяйки вратата, проснаха на земята домакина. Така, затиснат на пода с извити отзад ръце и щракнати белезници, слияният американец чу, че има издадена прокурорска заповед, която нареждаше да бъде извършен обиск на жилището му. И мероприятиято започна. Погромът, който последва не бе по-различен от това, което бяха сътворили скинарите година по-рано. Липсваше само пожар. След известно време органите намериха това, което им трябваше и чак тогава динамиката на разкъртващото претърсване понамаля. Договор за съвместна дейност между пастор Джозеф Уинстън Харпър, чужд гражданин и някой си Боне Зарков, стар познайник на прокуратурата. Последният впоследствие не бе намерен, явно бе успял навреме да се покрие или да напусне страната. Така единственият, на когото бе предявено обвинение, бе отец Джозеф за незаконно производство и разпространение на забранени субстанции. Службите бяха разкрили в трафопоста, църквата на американеца, цех за производство на метамфетамин и машина за таблетирание на пико и каптагон, готова

продукция и суровини. Нямаше и помен от лекарства за възрастните хора и социално слабите. Мнимият вуйчо, както се оказа, въпросният Зарков се бе изпарил, а Миткови, разбира се, нищо не знаеха. Не познавали въпросния, а американския поп съвсем бегло. Вярно, бил познат на сина им, неговата фирма извършила ремонт на жилището му след някакъв инцидент. Синът им бил на море. Разбирай Митко-о също се покри. Попът не бил лош човек, малко смахнат, даже за известно време го били приютили като наемател, докато течал ремонта, но не подозирали, че е способен да се замеси в престъпления. Нямам такъв вид, ама то знае ли човек в тия времена вече и тия чужденци, дето се мъкнат напоследък отвсякъде... Те, Миткови нямали нищо общо, ако по-късно нещо се е случило. Пък и дъртият милиционер веднага се себеизтъкна, че и той като колега, макар и вече пенсионер, ако е бил надушил нещо нередно, то пръв би уведомил службите. — Така де, нали всички пърдим в един казан, едни фуражки носим, ядем все хляба на държавата, можем да си имаме доверие!

Отец Джозеф бе окован и като в американски филм му прочетоха правата и му казаха, че може да мълчи и да говори само в присъствието на адвокат и че всичко, което каже, може да се използва срещу него. Взеха му паспорта, сега нямаше как да напусне страната и за по-сигурно го заключиха в следствения арест. Като го извеждаха, бе с качулка на главата, както си му е редът в такива случаи, но докато го качваха го подпряха с ритник отзад и блъснаха главата му във вратата на камионетката, да се сеца какво го чака. Старшият инспектор просъска през зъби: — Мръсник! Да се прави на свещеник, а всъщност да произвежда дрога и да я разпространява, да трови децата, какво прикритие си измислил само! Кой да подозира? Всякакви боклуци съм арестувал, ама такъв негодник досега не бях, американец! Карай те го, всичко ще си каже и Буш няма да може да му помогне!

Десет дни по-късно, когато Митко-о плати гаранцията на отец Джозеф, от килията на Следствието излезе нещо, което само приличаше на него. Някакво привидение, сянка, останала от някога жив човек, нещо, което сякаш се носеше над земята, без да вижда и чува наоколо. Какво бе преживял пасторът, така и никой не узна. Това, което се появи отново на бял свят, сред хората, бе същество, преминало отвъд психическия срив, някак плах, отдалечен, загадъчен и прозрачен, недействителен и олекотен от всичко земно, досущ като

призрак изглеждаше отец Джозеф. Така и премина покрай паркираната кола на Митко-о, който бе дошъл да го посрещне, и нищо не отвърна, не се и обърна, само някак тайнствено се усмихваше като на себе си и отмина. Синът на милиционера му махаше и подвикваше. Наду клаксона — нищо. Помисли си, американският поп се е смахнал окончателно, кой знае какво е преживял, какво ще го правя сега...!?

Отец Джозеф продължаваше да върви, без да знае накъде и без да съзнава каквото и да е. До него по улицата Митко-о караше BMW-то си, следвайки го и не спираше да крещи през смъкнатия прозорец. Американецът стигна така до автобусна спирка, в този момент там спря някакъв автобус, той се качи и изчезна.

Късно вечерта Митко-о го намери седнал на пейката пред трафопоста. Проповедникът се бе завърнал при своята църква, осквернена и превърната в нарколаборатория и после погромена от спецполицаяте. Той седеше безмълвен и някак одухотворен и успокоен след страданията под облещената луна, бос, само по риза и панталон.

— Какво се е случило, къде са ти обувките?

— Едни цигани ме хванаха, искаха да ме ограбят, но понеже нямаше какво да ми вземат, за да не ги разочаровам, явно бяха в нужда, им подарих обувките си... отвърна отец Джозеф, тайнствено се усмихна и потъна отново някъде, гледайки пред себе си в нещо, което само той вижда и остана така...

Митко-о постоя, повъртя се наоколо и нервно запали цигара. Всичко беше толкова неловко до немай-къде. Мълча, мълча и накрая изтърси: — Виж, аз наистина съжалявам, че се получи така, честно казано не смятах, че може да стане провал, всичко беше подсигурено, бях платил предварително на когото трябва, не вярвах да стане издънка... Наистина адски много съжалявам. Ти не си виновен, разбира се, и не заслужаваш всичко това. Мислех само бързо да изкараме едни пари и после всичко да се потули, затова се хванах с тая гадна работа. Аз също мразя наркотиците, знаеш спортист съм, а още повече боклуците, дето ги разпространяват. Подведоха ме, явно на тия, дето бях платил, им се видя малко и са изпортили нещата. Полакомили са се и са ни накиснали, за да ме притиснат за още. Обаче ти излезе мъжко копеле, не си ме предал, не ме натопи, а можеше, затова те уважавам! Иначе ще се оправиш, няма да посмеят да те тикнат зад решетките. Та ти си американец! Няма да посмеят! Днес лижем гъза на

вашият повече, отколкото го правехме навремето с руснаците. А бе, ще се отървеш, нищо не могат да докажат, говорих с един мой човек много печен адвокат. Ще те мотат още известно време, ще платим тук — там и после всичко ще се забатачи. Толкова много дела висят нерешени с години у нас, няма страшно. Само аз имам три. Не се ли радваш? На свобода си! Не ми излезе хич евтино да ти платя гаранцията, но ти се оказа мъжко момче, не се разплямпа, не ме предаде, за което съм ти длъжник, истински приятел! Мога ли сега да направя нещо за теб, имаш ли нужда от нещо? Много съм ти задължен. Гадно ли беше там? Сигурно е било, прощавай, чувствам се адски шибано, ако ме разбираш? Ще можеш ли да ми простиш някога, чувствам се като пълен боклук, повярвай ми, съжалявам, много съжалявам, че те накиснах по този начин, ти не заслужаваш това... Дааа мълчиш, стоиш бос като Христос тук и безмълвно ме обвиняваш, прав си, какво да кажа, провалих се... навредих и на теб.

— Няма нищо, нищо значимо не се е случило, отдавна съм ти простил, какво са понесените страдания, като от тях няма полза и не водят до извисяване, какво изобщо са страданията... въздъхна някак отнесено злочестият проповедник, притихна и се замисли. Постоя така и след малко продължи: — На себе си не мога да простя. Аз напълно се провалих! Вярвах, че мога да направя света по-добър. Вярвах, че ако сме истински добри приятели, понеже нали сме на едни години и през един и същи месец сме родени, ако и да сме от различни континенти, култури, общества, вярвах, че между нас има нещо общо, че някак е било предопределено да се преплетат житейските ни пътища, че съдбите ни са някак свързани. Гордеех се, че съм твой приятел, ти си авторитетен, силен и никога не се предаваш и не се огъваш, борбена натура си! Винаги съм мечтал Бог да ми даде такава решителност и кураж. Възхищавах ти се за тая твоя непоколебимост, особено ако тя можеше да бъде обърната в друга посока. В служба на доброто, в подкрепа на божията воля. Ти си всичко това, което се очаква да бъде аз като божи пастир, но уви, оказа се, че аз съм много малък и много слаб за възложеното ми дело и се провалих... Мислех, че ще имам достатъчно сили да бъда близо до теб като приятел, да подкрепя добрината, която открих у теб, да успея да се преборя с тъмната ти половина и да успея да извадя човека от престъпника така, както се вади бисерът от мидата. Но уви, провалих се напълно! Вместо да те

обърна към пътя на доброто и истината, аз самият бях набеден за престъпник. Ти си моят голям провал и пълно разочарование, разочарование въобще от хората и смисъла на битието, на такова битие. Ти се оказа за жалост един откровен и напълно завършен, и безскрупулен престъпник, без всякакви задръжки, в което се убедих напълно. През цялото време гледах как ме грабиш, прибираш чековете, които ми изпращат, уж по-добре да се грижиш за моите интереси, баламосваш ме, мислиш ме за луд. Може и да съм, но не съм сляп, нито глупак, всичко виждах. Наивно вярвах, че един ден ще преодолееш своята заблуда, глупавото и празно увлечение по суетата на този свят, че със силата на доброто би могъл да се преобразиш и все прощавах. Днес повече не мога да прощавам и то на себе си. Превърнах се в по-голям бандит и от теб самия. Съдят ме за производство и разпространение на наркотици. Какъв ли не ме нарекоха, в какво ли не ме обвиниха. В заговор срещу вашия народ, международен, преструвал съм се на поп, за да разпространявам дрога сред децата, нравствен изрод, чудовище, изчадие, убиец! Докъде стигнах в желанието си да ти покажа пътя на спасението, да бъда добър пример — примерът възпитавал. Погубих себе си, провалих мисията си и се орезих. Сега не мога да си тръгна дори, отнет ми е паспортът, а и не смея да се прибера в родината си от срам, а ти си се разтревожил, след всичко това пропадлек като мен дали може да ти прости, ха-ха, защо не! Ти не носиш отговорност. Ти не съзнаваш разликата между добро и зло дори. Защо да не ти се прости, но аз не заслужавам прошка, защото се издъних. Не успях да ти помогна, сега не мога да помогна и на себе си. Ти провали и мен, не успях да се справя, оказах се слаб пред изпитанията, неподготвен, не достатъчно убедителен, много грешен явно съм бил... дойде времето за горчивата чаша. Времето да понеса истината за своя провал, истината за собствената ми несъстоятелност да защитя това, в което вярвам и сега светът ми се надсмива. Сигурно с право, всеки провал е присмех. Та кой съм аз да изисквам добрина от себеподобните ми, с какво съм я заслужил, бедният аз... погубих най-скъпото си. Изгубих вярата си! С мен е свършено, какъв проповедник бих могъл да бъда аз без своята вяра...

— Добре, какво искаш? — не издържа Митко-о.

— Искам, като питаш, да ми намериш пистолет, но не някакъв съветски боклук, искам револвер да не засича!

— Ти луд ли си, за какво ти е? Само ще направиш някоя беля. Ти нали си поп за какво ти е притрябвало оръжие? Та вие се борите с вяра, с думи, книги, какво още беше там... това не е за теб, само като те знам!

— Нали все още работиш за мен, плащам ти, това ще бъде последната ти поръчка, револвер — зареден!

— Ама що за щуротии са те прихванали, ти наистина май окончателно се смахна. Ще вземеш да направиш някоя глупост. Кой знае ония в Следствието какво са ти направили, да не са ти пускали ток? Не беше чак такъв, човече, осъзнай се...

— Или ти ще ми изпълниш поръчката, плащам си, имам още малко скрити пари, или това ще свършат онези бандити, дето пият всяка вечер при братовчед ти Кольо и тогава наистина може и да стане беля. Щото ония съвсем не са стока, решавай!

— Човече божи, за какво ти е притрябвало всичко това, та ти пипал ли си въобще оръжие някога и какво ще правиш с него, по дяволите?! Ще изправяш световните недъзи, ще спасяваш вярата си ли, или искаш да ме гръмнеш мене, не че не го заслужавам, но защо ще си слагаш грях на душата. Това не е за теб! Бъди малко разумен, недей откача съвсем! Нещата могат да се оправят, нищо не е загубено, търпение му е майката!

— Казах ти, чакам си поръчката, ще ти се плати. Доставка утре вечер. За човек с твоята репутация няма да е проблем да намери незаконно оръжие, а и не вярвам чак толкова да имаш скрупули. Също така няма да стрелям по теб, аз не съм убиец. Искаш лесно да се отървеш. Няма аз да те съдя, оставям те на твоята съвест и дано Бог ти прости! Сега ме остави, уморен съм! Имам и други някои неща, които остана да свърша. Разчитам на теб, след това повече няма да имаш никакви други ангажименти спрямо мен. Поне това за последно ми го дължиш! Лека нощ. Пасторът стана и се прибра в трафопоста, своята църква. После, останал сам до сутринта дълго писа нещо и когато го завърши вече се бе съмнало. Сгъна внимателно листите, постави ги в плик, който по-късно отнесе и предаде в пощенската станция.

Настъпваше привечер. Времето бе неспокойно. Поривист вятър гонеше алени облаци към хоризонта, където небесният жътвар ги

трупаше на клади върху залеза. Задаваше се буря. Отец Джозеф седеше сам насред своята църква, така и не състояла се, превърната в погромена нарколаборатория и сред хаоса на нищото съзерцаваше. Застинал в дрезгавината на вечерния здрач, той гледаше пред себе си в нещо, което само той виждаше. В последно време това му бе станало навик.

Мъчителен спазъм го изтръгна от ступора, преминавайки като нервен гърч по цялото му тяло и го запрати обратно в действителността. Треперещ, още с конвулсии, той я съгледа. Беше изплувала като фантом от мрака и стоеше пред него. Тя, жената, бе дошла. Кристина беше влязла в порутения трафопост, неговата обител и сега седеше там от кръв и плът с целия си магнетизъм и сексапил, които разпръскваше наоколо, като истинско живо същество, преливащо от женски ухания и аромати. Едно реално органично присъствие се изправяше пред него, символ на живота и неговите енергии, не недостижим блян, изтъляващ призрак, както бе свикнал да я среща в мислите си и да я преследва във виденията си.

— Разбрах какво си преживял, какво те е сполетяло — каза Кристина, след като помълча малко-много съжалявам за теб — гласът ѝ бе изтръпнал от драматизъм с метални нотки — мога ли да запаля — извади цигарите си и приседна на пейката до него. — Съжалявам, че такива гадости се случват именно на хора като теб...

— Такива са изпитанията, на които понякога Бог подлага вярата ни, колкото са по-страшни, толкова по-голяма е наградата...

— Сигурно е така, няма да споря с теб, щом това ти носи утеха — и въздъхна — но, отвориха ли се очите ти, отче, най-сетне за земните неща? Осъзна ли в какво си се натресъл и кой ти го причини? Съзнаваш ли сега вече сред какви хора си попаднал, които и пет пари не дават за теб и твоите страдания, само те използваха и утре ще те пратят в затвора, без да им мигне окото, само и само да спечелят. Твоят приятел Митко и братовчед му Кольо, и оня дъртия милиционер, за които работя, са абсолютни престъпници, готови на всичко. Дано си го проумял вече! Много неща не знаеш за тях, много неща само си чувал, но и това, което си чул е, съвсем вярно, за жалост. Държат целия квартал, хората се страхуват от тях, занимават се с лихварство, държат заведения, занимават се с охрана и рекет, наркотици, много народ работи за тях. Изнасят и момичета в чужбина. Преди две години

искаха да работя за тях в тоя бизнес, елитна компаньонка, да ме направят бяла робиня. Дължах им много пари, отказах, пребиха ме и ме изнасилиха. Тогава бях много изпаднала, бях затънала в наркотици, безпътица, унижения. Баща ми умираше, трябваша ми пари за скъпоструващи лекарства, доктори — така попаднах в лапите им. Започнах да пея вечер в онази дупка, кръчмата на Кольо, сега заминавам да работя на морето в някакъв бар пак на техни хора. Ще гледам да се отскубна, с каквото изкарам, и после чао, хващам самолета за Швеция. Тука няма живот. Цялата страна се държи от подобни престъпни типове и корумпираните им покровители по етажите на властта и на тях им е много гот, уверявам те. Това е техният свят, а ние, останалите сме само стока, обслужващ персонал, служим им за забавление и могат да си правят с нас, каквото си поискат. Могат и да те убият и никой никога няма да чуе за теб, просто изчезваш един ден и никой няма и да посмее да разпитва много-много, камо ли да те оплаче. Разбра ли къде си попаднал сега? Митко, баща му и братовчед му са ужасни хора. Такива, същите ни управляваха през социализма и сега пак властват над нас, но с други средства. Едно време бе диктатура на пролетариата, налагана от комунистите и политическата им полиция, днес същите тези ни налагат криминална диктатура. Няма спасение от тях — само в чужбина, за това толкова млади емигрират. И аз ще се махна. Тук е глад, зависимост, експлоатация и смърт. Абсолютно обезсмислен живот, доведен до пълен абсурд и изчистен от всякаква почтеност и морал. Битие, превърнато в кошмар за стотици хиляди, но кошмар, забавен за тези нискочели канибали и повярвай ми, на тях наистина им е гот. Този ужас ги забавлява, те властват напред него. Тук е Джурасик парк, а те са тиранозаврите. Иначе е красиво и зелено, та много-много не се виждат оглозганите кости и на чужденците им е приятно да идват. Тази държава всъщност е като концентрационен лагер. Само който може да си плати, може да напусне този ад, за да се спаси. Другите нямат шанс и бавно тлеят, жертва на своите мъчители и техните копои, обслужващ персонал и момичета за удоволствия — това сме ние останалите. Цялата държава, освен на лагер, прилича и на огромна денонощна дискотека, която работи само за тях non stop, безкраен празник, а ние се трудим да им осигурим забавлението, ние сме шоу програмата, вариетето — the show must go on! Сега схващаш ли нещата? Тук няма нормално

правосъдие, институциите не работят, всичко тъне в корупция и това гарантира безнаказаността и спокойствието на криминалната камарила, която се е оплела и с политиката и властва повсеместно. При първа възможност незабавно напусни страната, разбрах, че са ти взели паспорта, измисли нещо, нелегално премини границата, ако щещ, или пък се укрий във вашето посолство, но повече тук не оставай! В голяма опасност си. Ако Миткови не успеят да платят достатъчно, ако ги притиснат други хиени и започнат да ги изнудват за още, тогава ще трябва да пропееш и да свидетелстваш срещу тях. Онези от Следствието, знаеш, има как да те принудят, ако отново им попаднеш в ръцете, нали не си чак такъв смелчага или глупак да стоиш и да чакаш това да се случи. Могат още утре пак да те приберат по някакво друго скалъпено обвинение. Защото, случили се, то Бог да ти е на помощ! Тогава най-лесно ще бъде за тях — Миткови, ти да изчезнеш и повярвай, няма да се спрат, познавам ги! Ти си добро момче, мъчно ми е за теб, не е трябвало въобще да идваш в тая гадна страна и да срещаш тия хора. На нас и сам господ не може да ни помогне, камо ли проповедници като теб. Някога сме били велик и храбър народ, дедите ни са били свободни и горди хора, достойни и могъщи. Цели империи са треперили от нас, но после са се появили в недрата на тоя народ бастарди като Миткови, дребни зли душици, които разбрали, че по пътя на безчестието и предателството могат и те да забогатееят като заграбят чуждото, което не им принадлежи и с помощта на чужденците, нашественици в тяхна угода да властват над честните и достойни свои събрата, единоверци и сънародници. Това е тъжната и жалка история на нашия народ, повтаряла се неведнъж, история за това как безчестието и користта подчиняват благородството и достойнството и ги погубват. Това е най-тежкото иго, когато си поробен от своите. Кристина въздъхна дълбоко и смачка догорялата цигара на пода. — Жалко, че не успяхме да посвирим заедно. Вярвам, че можехме да забием готини парчета, адски си падам по госпъл и спиричуел. Надявам се някога пак да се срещнем на по-добро място в по-добри времена някъде в свободния бял свят. Примерно след години, когато направя концерт в Медисън Скуеър Гардън в Ню Йорк, ще ти пратя покана, може тогава да посвирим заедно. Сбогом малък, изчезвай и Бог да те пази! God bless you! Кристина помълча, прокара пръсти през огнените си коси, сякаш искаше да каже още нещо, но

стана и тръгна да си върви. Стигна почти до входа и чу зад гърба си немощния и плах, разтреперан глас на проповедника: — Кристина, моля те... моля те, остани още малко, много объркан се чувствам точно сега, много съм сам, страх ме е, чувствам се безпомощен. Бог както ни изпраща изпитания, така и ни дава сили да се справим с изпитанията и трудностите, които ни връхлитат, но на мен ми се случиха в ареста ужасни неща, които нормален човек, ако ги преживее, после не би искал да продължи да бъде жив. Страх ме е, че тези изпитания не бяха за мен или поне аз не бях подготвен за тях. Дали някой мъченик, някога въобще е бил подготвен за своите страдания, или, понасяйки ги, това е била неговата подготовка? Опасявам се, че не издържах и в миг на голяма болка и отчаяние, в един миг макар, изгубих вярата си, разколебах се, изпитах страх и съмнения... обвиних и заклеих Господ за това, че допуска това да се случва. Поставих гордостта си и милостта към себе си по-високо от Бога, а това вече е страшно, много страшно... изгубих вярата си и останах съвсем сам, лишен от божията благодат и подкрепа. Превърнах се в един провалил се неверник, слаб нищожен човек, лишен от своите достойнства пастир. Прокълнат грешник съм аз, о, тежко ми!

— Разбирам и чувствам болката ти, имала съм подобни мигове, но ако искаш да продължиш трябва да се абстрахираш от страданията, през които си преминал, престани и ти да се самосъжаляваш, за нищо не си виновен, намери сили в себе си да потърсиш отново Бог. Той те очаква всеопрощаващ и любящ наш баща. Вярвам, че ти си един добър проповедник и добър божи служител и ще успееш да се справиш, ще намериш сили да се издигнеш над страданията и горестта на унижението! Вярвам в теб! Без такива като теб този свят отдавна да се е превърнал в скотобойна и тогава нищо не би ни попречило да оскотеем докрай. Трябва да намериш сили, трябва да успееш заради нас, милионите като нас в този свят, които също като теб търпим страдания и унижения постоянно, но нямаме вярата. Някой трябва да сочи пътя, истината и живота!

— Благодаря ти, Криси, твоите думи ме трогват и значат много за мен и то в такъв момент, извинявай, че те товаря с моите драми, вместо да се стегна. Ти си една смела и благородна жена, Бог ще те възнагради за добротата ти. Виж, имам тук едни пари, бях ги заделил — бели пари за черни дни, трябваше да платя с тях нещо на Митко-о, но то вече не

ми трябва, няма да ми послужи. Виж, моля те, приеми тези пари, не искам да те обидя с този подарък, разбери ме правилно, на мен те не ми трябва вече, няма да ми помогнат, наясно съм с нещата, ако и окончателно да ме смятат за луд. Моля те, приеми ги и замини още утре за Швеция, ще ти стигнат за самолетен билет и още малко близо 1000\$ са. Моля те да ги приемеш, ще ми направиш голямо добро и на себе си, и на мен, махни се час по-скоро от онези злодеи, използвай ги да получиш свободата си, замини далеч оттук. Аз не бих могъл да понеса след това, което ми разказа повече и ден да бъдеш във властта на такива чудовища. Прекрасна дама като теб, самото съвършенство от доброта и талант да бъде заложница на подобни долни хора! Моля те, приеми ги, това е единственото, което мога да направя за теб, не го отхвърляй, моля те, така помагаш и на мен самия! Замини надалеч, някъде в свободния свят и разкажи какво се случва тук. Там медиите са свободни, така ще можеш да помогнеш и на твоя народ, ако разкажеш истината за посткомунизма. Една зловеща тоталитарна диктатура, мутирала в криминална, както ми обясняваш, жалка пародия на демокрация, служеща за параван на безчовечността и държава, подчинена изцяло на котерия престъпници, свързани с бившата политическа полиция. И че не е имало никаква нежна революция, а трансформация на онзи режим в нещо производно, но също толкова опасно и антихуманно, с нови икономически механизми, контролирани от същите хора.

Кристина нищо не каза, взе плика, сложи го в чантата си, постоя миг, два, понечи да тръгне, но се спря, протегна се, целуна бързо младия свещеник по бузата и избяга навън.

Останал сам, отец Джозеф се разплака. Той се отпусна тежко върху пейката и се разрида неудържимо. Дълго сдържани и преглъщани, сълзите му сега рукоуха на воля, за да измият душата му.

По-късно, поуспокоил се вече, протегна ръка и сякаш някак несъзнателно развинти крана на газовата бутилка, останала от лабораторията, забравена и неизнесена при обиска тук. Започна тихо свистене и отец Джозеф скоро отново изпадна в неговото си прехласнато състояние да съзерцава другите светове.

Отсреща на паркинга, през градинката до блока, отсам трафопоста, Митко-о бе паркирал BMW-то си, стоеше вътре и чакаше. Вече се бе смрачило, бурята щеше да се разрази всеки момент.

Кристина отвори вратата, влезе в колата, отвори чантата си, извади плика с парите и каза:

— На, това е, няма повече пари, горкото момче, това е всичко, което имаше, доволен ли си сега?! По-голяма гадост не си ме карал да върша. Да си играя с отчаянието на един болен и нещастен човек и да се подиграя с добротата му. Замисляш ли се понякога докъде си стигнал? В какво си се превърнал? Какво ме принуждаваш да върша? Е, поне се надявам да си е струвало и повече да не ти дължа нищо. Надявам се и да не се срещаме повече!

— Недей така, натъжаваш ме! Жалко, не успя да ме оцениш при всичко, което направих за теб, а можехме да бъдем страхотен тандем. Ще го преживея мъчително, но няма как. Наистина ме нарани, знаеш, че не обичам да ми отказват. Прощавам ти, ти си ми слабост все пак. Ще си направя татуировка с името ти до сърцето си и всеки път, когато чукам курвите, ще ги карам да я лижат, за да ми напомнят за теб. Ето ти билета за Швеция и визата ти е уредена. Ще ми липсваш! Няма да мога повече никога да обичам след тази раздяла, виж какво направи с мен! Мога да си купя ново BMW, но любов не! „За какво са ни всичките тези пари, щом приятели нямаме, от бедняци по-жалко живеем...“ запя Митко-о, „когато ти ще си далеч от мен“, елитна проститутка в Стокхолм.

— Гадняр! — отвърна Криси и си прибра билета.

— Недей да страдаш толкова, всъщност му направи услуга, предпази го от поредната грандиозна глупост в неговия и без това сериозно объркан живот. Знаеш ли, че искаше да му продам пистолет, представяш ли си?! Той и пистолет! Клинт Истууд от Младост, ще ме скъса от смях! Така поне няма да може да забърка поредната невъобразима каша, щото и без пистолет е затънал достатъчно. Съвсем ли се е побъркал?

— Съвсем! И то не без твоята помощ, поредната ти жертва, докъде мислиш да стигнеш?

— Айде, айде не са чак толкова страшни нещата, той и без това си беше хахо, сега таман малко ще се стресне, ще слезе на земята, може да му е от полза да влезе в реалността.

— Б-ъ-ъ-ъ-ф, ега ти ползата, да го потапяш в реалността, направо си го удавил, вече едва диша... Та той е болен човек, има нужда от

грижи. А замислял ли си се, че този пистолет може да му трябва за друго, не да се защитава, сещаш се... не да възстановява правдата.

— Да бе, стига, да не искаш да кажеш, че би си посегнал. Та той е такъв мухльо, че докато си бели ябълката и се порязва и после тича в поликлиниката, сериозно, къде у него такава смелост. Второ, той е идеалист, жалък идеалист, добре го познавам, а идеалистите са фанатици. Един фанатик никога, ама никога няма да си признае, че е победен, затова не очаквай от него това. Вярно, че е ку — ку, но пък чак толкова, че да си посегне, не вярвам! Самоубийците са или велики хора или пълни нищожества. Той все пак не е нито едното нито другото, преценил съм го, не се вписва, не става! Ще има още много да се пържи, светът е пълен с такива нещастници, но той все пак е чешит, признал съм му го. Вчера например подарил обувките си на някакви цигани, щото нямало какво да му откраднат и за да не ги разочарова, им ги дал сам, съжалил ги, а бе идиот!

— Да, определено не е от този свят и не е за тук, но ти нямаше нищо против да го използваш, добре се напечели покрай него и за негова сметка.

— Е, все някой трябваше да му помага, все пак и не малко съм направил за него. Ако нещо му се случи, ще ми липсва, развличаше ме с неговите глупости, ще ми липсва, честно. Въпреки че ако вземе да изчезне, ще бъде по-добре за него, а и за всички ни. Така е загазил, че ако го осъдят минимум след двацет години ще излезе. Май наистина е по-добре да изчезне.

— Да, да, лудите са неудобни, като децата са, непредсказуеми и казват много истини, често не на място. Поставят и много въпроси също като Хамлет, върху които ние, нормалните не искаме да се замисляме. Сигурно, защото ни е срам, та те такива са будната съвест на обществото. Общество, в което истината може да бъде извикана само от устата на нефелен идиот, докато всички останали оглушително мълчим. Мунчо, който се люлее под вратата на касапницата, където колят собствения му народ! Знаеш ли какво ми каза веднъж пасторът: — По-добре било тук у нас да си луд, той си бил говорил с много такива, били непринудени и някои забележително интелигентни, за разлика от повечето нормални, и че било наистина, по-добре да си луд у нас, отколкото идиот, защото тук само един идиот не би полудял при цялата тази идиотщина, в която живеем и търпим. Понякога лудостта е

спасение, доброволен отказ от това да участваш в безумието на нормалността. Един вид отшелничество от този луд, луд свят.

— Брей, той не бил толкова улав, даже философ го раздавал. За жалост не е за тук и не знам какво изобщо прави сред нас, честно, питал съм го и той не знае. Случайно бил попаднал тук, дори не знаел за съществуването на тази страна, такава била божията воля ми вика, представяш ли си?

— Уви, мисля, че вече знае, много добре е разбрал, че тук място за него няма. Че никой и пет пари не дава за неговите страдания и на никого не му пука за неговите проповеди, да се отвърнем от пътя на злото и да потърсим вечно животворящата светлина на Премъдростта божия. А ние постъпихме свински, адски подло спрямо него. Какво искаше той от нас, само да сподели радостта си от възкресението и спасението и да ни помогне да се осъзнаем. Дано ни прости някога... забравила съм си цигарите там...

— Хайде, да не вземеш да хукнеш сега?

Отец Джозеф седеше в сумрака вече много замаян, газта го унасяше и очите му се мержелееха в мътна полудрямка. Усещаше, че потъва някъде и няма сили вече да се върне назад, когато съгледа забравените от Кристина цигари. Протегна машинално ръка, взе кутията и се вгледа в нея. Не беше пушач, просто това бе единственото нещо, останало му от нея и сякаш, за да може да я усети още само веднъж за последно, макар и опосредствено, той притисна кутията до гърдите си. Постоя така известно време, после извади цигара и я ухапа. След това щракна запалката.

Мощна експлозия разтърси трафопоста, стъклата се посипаха чак на паркинга върху BMW — то на Митко-о. От отец Джозеф останаха само кървави парцали и парчета месо по стените, а табелката с името му, която носеше окачена на джоба на ризата си я намериха после на детската площадка при пързалката. И тогава се разрази истинска буря.

Духът му, волен и свободен, сега напусна този свят като буен петнист мустанг, който препуска през бурята към залеза в необятната пустош. Носен от шеметен галоп към звездите той изчезна в заревото на другите онези светове, сред безкрая на вечността с надежда там някъде най-последно да успее да срещне едни по-добри същества, които да споделят неговата лудост. Това е и краят на баладата за Клинт

Истууд от столичния квартал „Младост“, така си отиде бледият ездач от високите плата, дошъл чак от отвъд океана, за да разбере, че сагата за Дивия запад се разиграва днес далеч на изток. Защото за човешката алчност и престъпна арогантност няма граници нито епохи, особено в един свят, където все още пистолетът тежи повече от Светото евангелие и където оловото поваля словото. Там наистина продължават да бродят първобитни диваци и да играят танца на смъртта около кола на мъченията.

От тази развръзка много хора си отдъхнаха. Всички замесени бяха заинтересовани нещата да се потулят. Изчезването на главния заподозрян прекрати следствието и това замече много следи. Смъртта на младия свещеник бе описана като нещастен случай, битов инцидент, предизвикан вследствие от неправилно боравене с газ. Така накрая всичко приключи и се сложи край на неуспешната мисия на странния млад проповедник, пристигнал чак от Америка, за да сподели с нашия народ съкровенията дарове на своята вяра. Малко след това полуразрушения трафопост го събориха, а на мястото, където бяха капали сълзите на отец Джозеф поникнаха бели маргарити. Не, лъжа ви, измислям си, всъщност поникнаха най-обикновени жълтурчета — глухарчета, с каквито е пълен и без това целият квартал в зелените площи на междублоковото пространство. По-вероятно е, си мисля, че сълзите на пастора попиха в земята, попиха толкова надълбоко, цели дванайсет години се просмукваха навътре все по-надълбоко, докато накрая достигнаха центъра на земята и там никому ненужните сълзи на отец Джозеф най-сетне получиха утеха. Адската температура и налягане ги превърнаха в прекрасни самородни диаманти и това още предизвика голямо земетресение в Китай.

* * *

Няколко вечери след трагедията Митко-о се прибира в дома си.

— Ела, ела да видиш нещо — вика го от хола дъртият милиционер, баща му. Бай Вълчо се е настанил на дивана, сипал си е домашняк от бутилка уиски, с лед и до него в големия кристален пепелник има купчина пепел от доста изгорени листове. Пенсионираният служител на Народната милиция е negliже — по

организъм, както се изразяват в тези среди, по-точно е по джапанки, шорти и косми — лято е. Гъст цигарен дим се стели из хола, примесен с пушека от изгорялата хартия. Изпушил е близо кутия тази вечер, докато е чакал синът му да се прибере. От дека нежно жужи музика, чувственият глас на Мирослав Илич се опитва да разрежи спарената атмосфера в затъмнения вечерен хол на Миткови.

— Ела, ела да видиш как ни е изтипосал оня смахнатият американец, твоят приятел, дето се взриви. Не само, че остави цял квартал без ток и унищожил общинска, народна собственост, ами как ни е оплюл, ако знаеш, негодник, а е ял от хляба ми, спал е в къщата ми. Казвах ти да не се занимаваш с тоя нефелен идиот, нищо добро не излиза от такива! Изписал сума ти страници и ги изпратил до техните в Щатите, неговата си там секта. Какви сквернословия, направо ни окачва на въжето, пише, че сме престъпници и тирани, представяш ли си, и съветва неговите никога повече да не стъпват в тези земи и също така да не допускат такива като нас да ходим отвъд океана, за да не разнасяме и там покварата и злите си нрави. Че сме били див и опасен народ, тъмни балкански субекти и малокултурни примитиви със силно изразен криминален нагон. Ето тук съм си го отбелязал това. Добре че леля ти Сийка, пощаджийката, дето уредих навремето сина ѝ в милиционерското училище, съм ѝ казал да ми заделя пощата на тоя американски мюзевир, попа, за да го следя аз. И ето на, колко съм бил прозорлив, това момче още от самото начало нещо не ми харесваше. Какви каши забърка и с наркотици накрая се замеси, боклукът му с боклук, казвах ти да стоиш настрана. Та написал грозни махзари срещу нас, на всичкото отгоре, жали се, че сме го били провалили, ограбили и озлочестили. Невинен бил накиснат в престъпни афери, за които нищо не подозирал, бил използван и натопен от нечестиви люде, сиреч това пак сме ние, и така провалил тукашната мисия на тяхната църква, станал бил заложник на користни интереси и машинации, на които не бил в състояние да се противопостави. Моли техните да го простят за това, което щял да извърши, защото нямал друг изход, за да спаси честта и достойнството си. Дословно ти го чета. Значи, той сериозно е замислял самоубийство, а не е било инцидент. Вероятно може да е искал да посегне и на други хора, тръгвайки си от този свят, нали ги знаеш религиозните манияци. Виж ги какво правят в Близкия изток, взривяват се по площади, пазари, автобуси. Такива не са у ред!

Племенницата ѝ на леля ти Сийка, учи в английската гимназия и всичко ми преведе момичето, квото бе писал попа. Дадох и после петдесет лева да си трае и да забрави за случая, а листите ги изгорих. Тоя бил голяма фукара, неговата мама! Добре че го улових на време това писмо, ако беше заминало, не ми се мисли тогава... и обърна до дъно чашата с отлежала сливовица от тетевенския балкан. — Я, дай жегата тая ми е любима! И музиката гръмна в хола. Мекият глас на Славко Баняц бе като мехлем за тези наранени души. Защо толкова ги мразеха хората? Е такива сме си зли и завистливи и никак по-различни, оф, уви!

Какво стана с останалите ли? Криси замина наскоро след това за Швеция, където сбъдна мечтата си да пробие като джаз певица. Успя дори да издаде малка плоча, взе участие в още две-три сборки и по различни фестивали. Името ѝ се завъртя, очакваше я вероятно шеметна кариера, но не беше щастлива, което личеше и в песните ѝ, пропити все от онази сладка нега. Умря ненадейно в Париж, по-точно в едно негово предградие, в евтин хотел от свръх доза. Жълтата преса раздуха случая, но сбъркаха и писаха, че била полякиня. Между другото се прокрадна и това, намерили на шкафчето до леглото в стаята ѝ смъртоносната спринцовка, оставена върху малък молитвеник, принадлежал на някой си отец Джозеф.

А какво стана с Митко-о ли? Мълвата известно време разправяше, че след смъртта на американския поп неговият приятел и благодетел, Митко-о Милиционер се смахнал и тръгнал да обикаля по софийските улици и да проповядва словото божие, като призовавал хората да се покаят, защото приближавал Срашният съд и Царството божие. Ходел скъсан, рошав и брадясал, абсолютно запуснат. Изглеждал страшно със зачервени и изблещени от фанатизъм очи и докато заклеявявал човешката греховност, хвърчали лиги от устата му, защото бил започнал и да заеква от получаваните начесто нервни гърчове. Така поради угризенията на съвестта, казват, той се изменил, от лекомислен бонвиван станал търсач на истината и решил да продължи делото на своя мъртъв приятел, за чиято кончина чувствал вина и не можел да намери утеха. По-късно се разбра, че това било грозен каламбур, пуснат от някого. Всъщност, оказа се ставало въпрос не за Митко Мутрата, нашия познайник, мошеник и тарикат, а за Митко Ула-вото, малко гърбаво момченце — юродиво, дето по-рано

наистина се мъкнеше с отец Джозеф, докато той още беше жив и му помагаше, когато изнасяше проповедите си, като му носеше статива с картините и брошурите. Та впоследствие стана ясно, изясни се, че този Митко се бил решил да продължи делото на американския поп и почнал на свой ред и той да проповядва словото божие по улиците. После някъде и той изчезна. Май бил в Курило.

Какво се случи в действителност с Митко-о Мутрата — това е съвсем друга история, която, за разлика от фалшивата и нелепата само малцина узнаха. Няколко години по-късно Митко-о Митков пристигна в САЩ като специален гост на Х1Х Зимни Олимпийски игри, организирани в Солт Лейк сити през 2002 година. Там той пристигна и в качеството си на представител, водач старейшина на българския клон на мормонството. На летището лично го посрещна мистър Рой Питърсън, станал междуременно член на Олимпийския комитет и сърдечно го разцелува. Двамата се зарадваха един на друг като стари добри приятели. Имаше защо да бъдат така радостни и доволни, предстоеше им да подпишат договор за голяма американска инвестиция в България за изграждане на модерен завод със скъпоструващо, високотехнологично производство. За отец Джозеф никой вече не си спомняше и не искаше да си спомни. Как се стигна дотук ли? Много просто, след нелепата смърт на иностранния проповедник оцелялата документация на църквата я прибра Митко-о. После се видя няколко пъти с мистър Питърсън и в края на краищата се разбраха като двама делови мъже и си стиснаха ръцете. Църквата продължи да съществува пък макар и фиктивно, само на документи, като същевременно се капитализираха печалби, без да има реални разходи. Така и двете страни останаха доволни от споделените ползи на новосъздалата се ситуация. Никой не обича неприятности и съпътстващите ги отговорности, обяснения, оставки, разследвания. Всичко бе потулено като нещастен случай и никой повече не се върна назад. Бедният отец Джозеф, така изтля споменът за него. В света на успешните делови хора никой не обича да си спомня за неудачниците. Там няма място за такива. Само споменаването на имената им създава тягостно чувство и неприятен вкус в устата, не е приятно. Бог да се смили над душите им, да почиват в мир! Този свят принадлежи на деятелните, не на съзерцателните. Очите на хищниците, както и при човека, са разположени отпред, за да могат да дебнат плячката, а при

преживните те са отстрани, за да се пазят, ако могат. Така че изберете през какви очи ще гледате на света, ако още не сте го направили, и все пак се оглеждайте! Винаги се намират по-страшни чудовища от вас, просто така е устроен света. *Vita activa vs vita contemplativa*.

P.S. Често пъти зад всяко едно богатство се крие по някое ужасно престъпление. Не помня кой го беше казал, но явно не е бил богат.

[1] Отец Джозеф говори развален български, по понятни причини, въпреки старанието му да навлезе в езика. На места обаче предаваме изказа му в нормален, правилен български, защото придържайки се към неговия лош говор в моменти, когато става въпрос за сериозни теми, само бихме пародирали казаното от него с неправилния му говор. Затова разминаване на места, молим читателят да ни извини и да прояви разбиране! Б.а. ↑

КАК ПЕДРО ХОСЕ СТАНА ГРАЖДАНИН НА СВЕТА

Топката излетя високо, много високо нагоре и после в един миг, летейки обратно надолу, закри за част от секундата залязващото слънце. Тупна в края на нивата и отскочи сред храстите, където и изчезна. Педро Хосе Антонио се хвана с две ръце за главата, невярващ на случилото се и после се хвърли театрално на тревата в изблик на безсилие и се заокайва — какъв малшанс при такъв блестящ пас! Можеше да се получи страхотен гол след точния пас на Себастиан, беше го намерил в точния момент на точното място. Двамата бяха все едно същи Пеле и Гаринча, страхотен тандем! Въпреки че Педро си мечтаеше да е по-скоро като Диего Марадона, да стане велик и богат футболист и един ден да успее да се махне завинаги от това омразно скапано място. Скапаното място бе малко рибарско селище на брега на океана, някъде в Латинска Америка.

Тази вечер, събота, Педро, Себастиан и приятелите им от „Дивите кучета“ тренираха настървено за шампионата на окръга, финалът на който щеше да се играе след седмица. „Кучетата“ щяха да излязат срещу „Хиените“. Нищо че онези бяха по-големи и по-здрави от тях, вече почти мъже, а и подсичаха гадно. „Кучетата“ бяха по-бързи и по-технични. Ако имат късмет може и да бият и след това заминаваха за столицата, продължаваха напред, оле!

Ех, само да имаха хубава топка, истинска топка. С това китайско менте на Adidas, купено за 20 песос, подарено на Педро от дядо му, не можеха да се изпълняват и разучават никакви готини финтове. Всеки път тази топка летеше на различна страна, по някаква странна нейна си логика, против законите на аеродинамиката. Така пък понякога се случваха и невероятни, направо гениални комбинации, развиващи потенциала на спортното въображение. Често падаше и голяма веселба покрай нелепите ситуации, които възникваха непредсказуемо в играта с такава топка.

Слънцето се бе спуснало далеч над водите на океана и всеки момент се очакваше да потопи величието на пламтящите си отблясъци в синьо-зелената омая на вълнистата безбрежност, покрита с фосфоресциращ планктон и петролни петна. Вечерта настъпваше и мрачината ѝ изпълваше всички междупредметни пространства, сякаш изтичаща от сенките им.

Педро Хосе изтича през храстите надолу, топката сигурно пак се бе търколила чак там до пътя. Момчетата тренираха горе на хълма на една незасята, оставена за угар нива. А какъв гол само, можеше да стане. Обаче скапаната топка излетя нагоре, право нагоре, вместо плавно да се плъзне с обратен фалц. Скапан китайски боклук, къде се дяна сега? Вече съвсем се стъмва и нищо не се вижда из гъсталаците. Момчето припряно и запъхтяно заразгръща крайпътните храсти, там някъде се е свряла. Обикновено излиза на самата канавка.

Отсреща, от другата страна на шосето, в сянката на голям чинар бе паркиран да не се вижда открит зелен джип. В него се спотайваше човек с военна маскировъчна риза и корков шлем и внимателно следеше с бинокъл шаренето на младежа из храстите. Под светлорусия му мустак с червени отблясъци догаряше малка пурета. Когато в следващия момент свали бинокъла в тъмното просветнаха студените му светлосини очи, бе нордически тип. Въпросният от няколко дена се скатаваше наоколо и наблюдаваше изпитателно групата момчета, играещи на хълма. Сега небрежно захвърли угарката от пуретата и надигна кен *cervesa*, местна марка. И тогава се видя, въпреки лепкавия здрач, че потайният човек има сложна и специална татуировка върху предмишницата си, точно под навития ръкав на ризата му. Такава татуировка предупреждава, че притежателят ѝ не е случаен човек и че такива типове обикновено са опасни. А познавачите виждайки подобно изображение върху такова лице, знаейки за какво става въпрос, или веднага биха се омели или биха застинали съвършено спокойни с надежда всичко да се размине тихо и да успеят да се измъкнат някак невредими от мястото. Тези татуировки обикновено са притежание на мъже, чието основно занятие е войната, а Смъртта тяхна постоянна спътница, сиреч професионални наемници. Тайнственият наблюдател се казваше Хорст Волф — германец и наистина бе опасен човек. Бивша барета, преминала през ужаса и кланетата на не една гражданска война, в различни точки по света. В

професионалната му биография фигурираха както „Чуждестранният легион“ и „Годениците на смъртта“, така и частните армии на редица разни диктатори и сатрапи от Африка, Близкия изток и Латинска Америка. Бе участвал като наемник в най-различни тайни операции, държавни преврати, военни пучове и метежи от Сиера Леоне до Куала Лумпур и от Кот д’Ивоар до Буркина Фасо, Самоа, Бенин и Борнео, Индонезия, Тринидад и Тобаго, все прекрасни кътчета от света, белязани с огъня на войната и мизерията. Бе пробвал късмета си и по места като бивша Югославия, Чечня, Ирак. Сомалия и Судан също не липсваха, а още Гватемала, Никарагуа, Коста Рика и т.н. Навсякъде бе оставял кървава диря и трупове след себе си, ама много трупове. Все на хора, изгубили живота си в ужасна смърт, често без лична вина и срещу много пари. За нечии интереси, геополитика, търговия, петрол, наркотици и диаманти, оръжие... С две думи всичко, което можеше да кърви и да бъде заплатено добре. Към настоящата ситуация хер Волф е навлязъл в години и вече се е пооттеглил от опасните авантюри, така колоритно украсили някога младостта му и сега заработваше по нещо като ловец на глави или по-точно на органи. Снабдяваше един частен, международен, нелегален медицински картел с органи, който работеше в най-различни точки по света като организираше клиники за подбрана клиента, която се ползваше от този вид услуги срещу добри суми и дискретност. Един свят на здравето само за богати хора. Хорст, казахме, бе човек на възраст и вече не му се занимаваше с преврати, наказателни акции, погроми над бунтовнически села или просто етнически прочиствания. Колкото и да плащаха, това вече не бе за него, всичките тези безумни граждански войни, устройвани между различни племена, изгаряне на живи хора в колибите им с огнепръскачка или сечене на ръце с мачете, цели камари... кой за каквото е платил. След подобни изпълнения обикновено Хорст, за да излезе от шока на преживяното, пиеше по баровете нонстоп в продължение на цели месеци. Това вече не бе за него. При тези запои често също ставаха страшни неща, веднъж дори попадна в затвора. Плати твърде много подкупи, за да бъде пуснат и да се омете. Този живот на тези обороти не му бе по вкуса на тая възраст. Сега заработваше нелоши пари като ловец на органи. След някоя и друга година хер Волф смяташе окончателно да се оттегли от бизнеса. Да си купи имение в някоя централноамериканска държава на брега на

океана с малко заливче и кей за спортната му яхта. Да се установи там и спокойно и тихо да дочака старините си, пиейки дайкири или текила, докато лови риба. Сам на спокойствие да може да си говори със сенките на безбройните си жертви, докато неусетно пада вечерта...

Чу се звук като от изпукването на счупен сух клон, флоберов изстрел и Педро Хосе се строполи подсечен сред храстите. Най-накрая таман бе зърнал изгубената топка. Изстрелът бе преминал малко над лявото му ухо, мигновена смърт, чиста работа, работа на професионалист. Хорст Волф остави димящата карабина със снайпера на седалката до него, спокойно си допи кена с бирата, смачка го бавно и също така, без да бърза, подкара джипа. Спря до канавката отсреща, малко по-нагоре, там, където от храстите стърчаха разперени краката на изпруженото момче. Какви крака, би въздъхнал всеки кондиционен треньор, познавач! Какъв футболист би могло да излезе от човек с такива крака, но уви!

Някогашният наемник слезе чевръсто от джипа. Движенията му излъчваха маниерите и походката на едър хищник, натежала изтънченост и арогантна отпуснатост, демонстриращи превъзходството и жестокостта на респектиращата агресивност, така характерна за тези видове. Хорст ловко се наведе и изтегли тялото на мъртвеца. На ръцете си бе поставил кожени ръкавици, ако и да се препитаваше от трупове, не обичаше да ги докосва. Тялото бе добре физически развито, атлетичен юноша, вярно малко набит и къс бе торсът му както при повечето от местните селяни метиси, но иначе пращящо от здраве до преди малко. Добър екземпляр бе отстрелял! Хер Волф бе видимо доволен и си подсвиркваше някакъв закачлив рефрен. От дни следеше момчетата на хълма и си избираше жертвата. Този бе най-надарен сред останалите, водачът на стадото.

Когато го вдигна, за да го хвърли отзад в каросерията, главата на мъртвото момче увисна от шията като на някой бекас и тънка струя кръв протече по бузата и през лицето му. Покри тялото с брезент и отново, без да бърза, стъпвайки тежко и заплашително се метна отпред. Точно тогава и слънцето се скри окончателно. Хорст натисна газта и се понесе плавно по криволичещия горски път. Горе на хълма, вече далеч зад него, се чуваха откъслечно възгласите на момчетата, които напразно в мрака викаха изчезналия свой другар.

Няколко километра по-надолу в планината в една ферма бившият наемник остави тялото на едни хора, които бързо го прекачиха в хладилен, специално оборудван медицински фургон. Малко след това, докато наблизо в една хасиенда с кръчма, в която имаше организирана фиеста тази вечер, хер Волф поръчваше поредната кактусова ракия и запалваше нова пурета, във фургона опитен хирург чевръсто извади още топлите органи на Педро Хосе и ги разпредели в специално приготвени замразени контейнери.

До сутринта бедният и злочест Педро Хосе Антонио Сан-чес, така нелепо и без време изгубил младия си живот, успя все пак да сбъдне една друга своя съкровена мечта. Вярно, не можа да стане велика футболна звезда, любимец на хиляди фенове — тифози, които, прегракнали до премала, да реват името му по трибуните, но винаги напусна това гадно място. Малкото рибарско селце, на брега на океана, където се бе родил и израснал и където от изнемощение, бедност и непосилен, неблагоприятен труд бяха измрели всичките му родственици преди него и вероятно него го грозеше същата участ. Безсмислен, угнетителен живот, в който почти няма радости и определено няма нищо велико и славно. Само мизерия, нищета, безкрайна мъка сред изнемога и кишаса...

Така, макар и по безчовечен начин Педро Хосе Антонио сбъдна мечтата си да бъде гражданин на света, да може да пътува навсякъде и да може да посети най-различни кътчета на земята. Още преди зазоряване различни чартърни полети от местното летище на малката бананова република разнесоха органите на бедното момче, неосъществен футболен талант. И така започна околосветското пътешествие на злочестия карибски мучачос. Макар и на части, той пътуваше по света към различни дестинации, към разни престижни клиники за трансплантации, където щеше да се срещне с новите си обитатели или да намери ново обиталище, въпрос на тълкование и гледна точка, и да заживее нов живот занапред. Останалото от внука на рибаря бе изхвърлено на кайманите в един заблатен залив.

Няколко седмици по-късно джиесемът на мистър Джаксън звъни продължително, неспирно дори докато той невъзмутимо и спокойно избира подходящия стик за следващия си, заключаващ удар на новото игрище за голф в Санта Моника. Там той е дългогодишен член на клуба и съакционер. Това днес е първото му спортно начинание след

претърпяната операция. Бяха го посъветвали известно време да се въздържа от претоварвания и да спазва режим, но сега вече се справяше завидно добре. Джиесемът продължаваше да звъни. Беше сенаторът Дейвис. Въпросният можеше да почака и без това му беше достатъчно задължен, а и знаеше защо онзи припряно го търси. Спокойно отпи от „маргаритата“, вече можеше да си позволява, и лениво вдигна на сенатора. Много добре знаеше за какво става въпрос, но се направи на забравил, за да унизи другия и за да изтъкне още повече собствената си значимост. Последно време откак се бил върнал към активния начин на живот след операцията, бил претрупан с работа, така става... Сенаторът го увещаваше кандидатурата му отново да бъде издигната и търсеше подкрепа. По този случай м-р Дейвис организираше прием за по-видните индустриалци, консерватори от щата, които да застанат зад него. М-р Джаксън е могъщ и влиятелен бизнесмен от петролния бранш и предния път именно той бе предложил кандидатурата на своя довереник. И сега от проведения разговор става ясно, че Джаксън продължава да подкрепя Дейвис при някои незначителни изменения и добавки, както те се изразиха, към техните споразумения в интерес и на двете страни. Нямало да допуснат по никакъв начин демократите отново да доминират и т.н. Коментираха малко борсовия индекс, световните котировки и с това разговорът приключи след дежурните куртоазни пожелания и служебни уверения в искрена съпричастност помежду им.

Предстоеше още една скучна вечер с разточителен коктейл и събиране на чекове от приятелите привърженици сред нашепвани обещания, примесени с плямпането на празни приказки и хвалби. Още сервилничене, угодничество, лакомия и арогантна пресметливост, ох, каква досада излъчват всички тези празни хора с техните ненаситни амбиции. Заниманията на деловите хора, които карат този свят да се върти в желаната от тях посока! Но нямаше как да се избяга, сигурно щеше да има хора от финансовите среди, акули от Уолстрийт и служители от Белия дом. Може би щеше да намине вторият или третият секретар. Добре е да си в час с промените. От уж незначителни неща на пръв поглед, изникват после нови зависимости, от които ловкият човек може умело да се възползва. Новите хоризонти и възможности са за наблюдателните и предусетливите. Пък можеше да има и млади готини репортерки. Винаги и от всичко може да се

извлече полза, както и да си доставиш удоволствие, стига да знаеш как и да можеш да си го позволиш. Така разсъждаваше м-р Джаксън и докато довършваше „маргаритата“, усети потръпване в слабините. Без да се замисли машинално някак прокара ръка отзад по кръста си, под развятата в този момент от вятъра спортна риза. Пръстите му едва усетиха шева върху присадения му бъбрек. — Бива си го този д-р Голдберг, помисли си петролният магнат — разбира си от работата, наистина копринен шев, точно както бе и обещал. След време нищо нямало да си личи. М-р Джаксън въздъхна и замечтано се загледа с ведро чувство в душата към безкрайната зеленина, която някъде ей там чак зад хоризонта се преливаше в млечнобялото на облаците, надвиснали отвъд хълмовете на далечните планини.

Другият бъбрек на неизгрялата футболна звезда Педро Хосе Антонио също попадна на хубаво място. Днес той тихо и спокойно прецежда телесните течности вътре в утробата на японски мултимиллиардер г-н Ташакура, на когото тази вечер също предстоеше парти. Беше краят на работната седмица и се събираха в клуба колеги от бранша. Щяха да обсъдят курса на йената към долара, йоанът и еврото и някои бъдещи икономически стратегии, свързани с инвестиции в бързоликвидни книжа. Сега бе моментът за търгуването им, докато борсата още не се е размърдала. Можеха да се превъртят така няколко милиарда свежи пари. Както обикновено щяха да попушат пури и да попият уиски и да се оплачат от болезките си или да се похвалят с докторите си, пластичните си хирурзи, новите си яхти, кучета и любовници. След което следваше вечеря с особено приближени нему лица и някакви чуждестранни гости, потенциални инвеститори. По-късно щеше да се отбие и през любимия си публичен дом. Оттам отдавна го канят, имало ново попълнение от очарователни малайски проститутки, още почти деца, но владеещи фантастични тайни на любовното изкуство. Като се замисли за предстоящата вечер и за възлите, които предстоеше да преодолява върху специално оплетеното за него шибари и по порцелановата физиономия на г-н Ташакура пробягна лека сянка от нещо като загатната полуусмивка. Може би в този момент и той се бе предал на мечтание, вгледан в зенита на магическия слънчев диск, увиснал могъщо сред небостъргачите на Осака.

Черният дроб на бедния латинос имаше участва да укрепи здравето на впиянчен руски олигарх — милионерът Степан Трофимович Бернщайн и да замени успешно цирозиралата каша в долната част на стомаха му.

Двете пък очи на Педро Хосе, когато отново бяха върнати към живот на света, имаха още по уникална съдба. Едното съгледа Лондонския мост от лоба на известен ядрен физик, който благодарение на него успя да зърне онези вещества, още неописани в Менделеевата таблица, които просъществуват реално в нашия свят само миг. Но когато се провали, защото не сполучи да улови веществата и да ги затвори в ново секретно оръжие, се отчая и се хвърли от моста, но не умря. После от друго си замина. Така от този научен провал спечелиха милионите хора този път, а не военнопромишленият комплекс и хората не изплатиха печалбата му с кръвта си. Но само този път! Науката постоянно се развива.

А лявото, ха-ха, съгледа, когато отново прогледна, колелото на Таймскуеър в Ню Йорк, градът, който никога не спи, ха-ха, точно така Голямата ябълка. Само колко много Педро си бе мечтал за щатите. Един ден да успее да зърне статуята на свободата и небостъргачите на Манхатън, истински! Имаше братовчед, избягал там преди години. В семейството се пазеха негови картички пратени от САЩ. Малкият Педро колко ги бе гледал и показвал с гордост на приятелите си. Та щастливото око, зърнало свободата, попадна в черепа на вечно пияния и много надрусан бог на сакса Сами Плашилото, който бе изгубил своето още преди години. Това бе станало при пиянско сбиване нейде из бордеите на Ню Орлиънс далеч в младостта му. Сега можеше да си позволи такава екстра, най-после бе събрал някви пари. Затова още му викаха и Едноокият дявол. Той бе известен джазмен, казахме, мулат, свирил бе с кого ли не, къде ли не. С една дума бе голяма работа, един вид легенда! Как бе живял само и какво ли не бе видял, а и новото му око какво видя още, мале, не е за разправяне! Дето има една приказка, на човек да му се уплаши окото. Такива ти ми работи, да-а-а, любезни читателю!

В края на краищата по този начин се сбъдна детската мечта на младия карибски рибар, който успя да стане гражданин на света. Напускаяки завинаги малкото си селце, Педро заживя или по-точно това, което бе останало от него, нови животи в различни точки по

земята, в най-различни същности, без преди това въобще да е подозирал за тях.

По същото това време в далечна България циганинът Митко Борисов се мотае някъде из селата в Русенско, из къра и все гледа да върви покрай гората, да не се набива на очи. Води две откраднати кози, мъртва кокошка от обяд тежи в торбата му. Той също мечтае да смени живота си на полски крадец и да се чупи някога оттук и да стане гражданин на света, без да е много сигурен какво точно означава това. Зад ниското му чело смътно проблясва идеята, че там някъде другаде биха могли да се гепят някакви повече и по-готини неща. Уф, тука нема вече нищо, нищо не остана, а и бабичките измряха. Няма нищо, глад и мизерия, за една кокошка трябва да обикаля цял ден, няколко села. Седи, пуши скъсана цигара, плюе и озадачено гледа странния фургон — микробус, който наскоро се появи и от няколко дни плавно лъкатуши между селата. Возилото е със затъмнени прозорци и със сателит. Не е виждал досега такова нещо циганинът. Не след дълго спира да го следи, изморява се, не може дълго време да се съсредоточава, напруга го. Хвърля фасата и си продължава пътя към своята си махала, отвъд баира. По-късно пламва горски пожар от незагасения фас. Дават пожара и по телевизията, сниман от хеликоптер, отново хиляди декари. И кво от тва! Непрекъснато предупреждават внимавайте! Пазете горите! Всичко е сухо като барут, но на кого му пука, пък ще има и дървесина след това...

Митко Борисов е вече оттатък баира в махалата и му дреме. Пие гордо домашна ракия, около него щъкат чаветата, а от тенджерата върху кюмбето стърчат краката на гептисаната кокошка. Долу между селата продължава да лъкатуши странният санитарен бус. Да, това е точно санитарен микробус, оборудван, в него могат да бъдат правени операции, закупен втора ръка от Германия. Вътре някой си д-р Абдула бин Несим, емигрант от Алепо, внимателно подрежда скалпелите си, проверява електрическия трион, трапанатора и наглежда хладилните контейнери, лакомо очакващи топлите човешки органи. Така се сбъдват мечтите на нищо неподозиращи „пътешественици“ или надеждите на копнеещи за живот бледи изпити болестници, дълго очаквали шанс за трансплантация. Допреди време д-р Абдула е работил за ИДИЛ в Сирия като разфасовчик в търговията с човешки

органи, но нещо бизнесът му с тях се разтурил и сега работи същото у нас за уж други хора.

А, пропуснах досега да ви кажа нещо много важно, определящо за развоя на нашата история, а именно че Педро Хосе Антонио страдеше от рядко генетично заболяване, въпреки привидното му цъфтящо здраве. То бе получено вследствие на системно поемане на химикали от токсичните отпадъци, които империалистите от САЩ закопаха преди години в джунглата близо до неговото село. Цели контейнери и всичко това се просмука в почвата и отрови водите, както и всичко наоколо. Местните оттогава страдат от различни неизяснени заболявания и мутации. За това безобразие хунтата в столицата бе прибрала солидна сума от чичо Сам и си затваряше очите, все едно проблемът не съществува. Случи се така, че бедното момче, без да има вина, навреди на други хора чрез отровените си органи, като ги зарази необратимо и фатално. На различни места по света неговите приемници изгаснаха в жестоки мъки, въпреки богатствата и положението си.

Така по един, макар и извратен начин възтържествува нещо като световната правда. Бе въздадено всекиму според делата му. Изключение направи само Сами Плашилото, на когото по принцип нищо не му действаше. Нямахме такава химия на света, която да му повлияе пагубно след толкова много злоупотреби, които бе понесъл. Самият той бе като ядрен отпадък и хората, които по-дълго време се задържаха около него неминуемо се случваше така, че пострадваха лошо. А иначе с новото си око Сам стана още по-добър и още по-див в изцепките си, все едно караше втора младост. Въобще луда глава бе той, славен тип! Започна обаче да вижда сенките на отшествали в отвъдното свои колеги, разни джаз величия от неговите си там и да си говори с тях. Шантава работа, казвам ви. Дали това се дължеше на новата му придобивка или на крека, така и никой не узна със сигурност, не се разбра до последно. Една нощ просто изчезна и никога повече не се появи. Вероятно е останал завинаги на купона при безплътните си приятели и сега здраво забива с тях един безспирен джемсешън, безспирен като самия живот, амин!

Целия свят днес приличал на едно голямо село, глобализация, и всичките му обитатели по някакъв начин са нещо ката роднини. Никога не сме били така близо едни с други. Това е ужасно, ужасно

непоносимо! Колкото повече опознаваме ближните си, поради възможностите на тази натрапена близост, толкова повече се отвращаваме от себе си и ненавиждаме тях, оглеждайки се взаимно. О, колко неприятен е топлият дъх на ближния в лицето ни, направо изстиваме! Искам да бродя сам в пустошта на предисторическата савана, като единствено божие подобие, уловен за ръка от Създателя и двамата да наблюдаваме парада на съзвездията в нощното небе над нас. Прав е Сартр — „Адът, това са другите!“ Може би това е краят на цивилизацията, изчезването на индивидуалността като върховна ценност и обезличаването, когато безотговорно можеш да бъдеш всичко и всеки и всеки да се представя за теб, щом сме станали толкова и така близки. Направо непоносимо, човешко, прекалено човешко... „Я ненавижу человечество, я бегу от него спеша. Мое единое отечество моя пустынная душа.“ К. Бальмонд.

Междувременно да се върнем в ВГ, там Митко Борисов продължава да си мечтае един ден и на него да му се озъби щастието и той на свой ред да сполучи да стане гражданин на света. И докато чака срещата си с д-р Абдула и хората, за които работи въпросният, нашенският индианец все така се прехранва с крадени кокошки, гледа еврофутбол и се напива с шльокавица. Последната не се дестилира от кактуси, а от подивели бодливи сливи. Смуче мангалът и „чака своя знак все още, средновековно невъзможен“. Бе чул тая песен по вефа, също краден. Взел го бе от къщата на едни стари хора, нямаха друго и той затова и не ги би много. Немотия, несрета, мъка и шльокавица... това е животът! „Колко много мъка има по този свят, боже!“ — бе въздъхнал някога Петър Моканина пак там някъде по същите тези пътища и сега пак няма и следа в тая жега от бяла лястовица.

— А какво стана със сърцето на момчето? — нетърпеливо ще попиташ, любезни читателю. И ще бъдеш напълно прав да искаш да узнаеш. Та нали именно сърцето е най-важният орган, та нали там са скрити най-светите ни тайни и съкровени желания. Та нали именно там, това място се обитава и от онази малка божествена частица, душата ни, която е безсмъртна и вечна по милостта на Създателя и която ни доближава до Него. Да, какво наистина стана с това чисто още детско, юношеско сърце? Изпълнено с чисти помисли все и лишено още от корист, пагубни амбиции, егоизъм, похот, суета и злоба. Едно чисто сърце, още недосегнато от живота, останало завинаги

непокуварено. То не бе присадено никому. Не, не го изхвърлиха в никакъв случай! Него го купи един странен, много странен господин, май бе холандец. Да, някой си ван Михел с порцеланова лула. Да, сега си спомням добре, мрачен, суров, зъл човек със студено, отблъскващо излъчване. Бе облечен малко театрално в старомодни дрехи, носени през XVII век, с токи на обувките и ръкавели. Цялата тази комичност бързо се разсейваше, щом човек се вгледаше по-внимателно във въпросния господин. Той имаше каменно лице и такова мрачно присъствие, все едно гледаш жив покойник, възкресник някакъв, направо те побиват тръпки. Добре, че днес такива рядко се срещат сред нас. И наистина, както подочух по-късно, странният господин и не живеел сред нормалните хора, а сред дивите зверове някъде много, много на север във вековна непроходима гора, наред която имал издигнат каменен дом. Там, в този дом, подобен на гробница, в избата му той от векове събирал различни човешки сърца. Държал ги в стъкленици и чрез разни зловещи и гнусни заклинания и ритуали ги поддържал живи. По този начин властвал и над душите на нещастниците, негови вечни пленници и роби. Разправяха също, че чрез черното си изкуство можел като притиска стъклениците със сърцата до истиналата си гръд да се поддържа вечно жив. Живеейки по странен начин живота на жертвите си. Самият той нямал сърце, живо туптящо сърце, наместо него дяволът му бил поставил каменно, обковано с черен мелхиор, а човешкото му сърце прибрал при себе си в Преизподнята. Такава била сделката между двамата, когато преди векове младият холандски капитан продал душата си на дявола, за да си отмъсти на някакъв испански херцог, отнел любимата му. Ван Михел станал прочут и безмилостен пиратски главатар, предводител на безбройни шайки главорези, превзели и разграбили десетки градове в Новия свят. Обаче въпреки славата и богатствата холандецът никога не намерил покой. Той добре знаел, че един ден, когато времето му изтече на тази земя, истинският господар на сърцето му ще прибере и него в пъкъла. Така, надлъгвайки се със Смъртта и Дявола, холандският капитан само отлагал неизбежното. Успявал да се поддържа жив през вековете чрез чистите сърца на младенците, над които властвал сред необятната пустош на своята прокълната гора. Там, отдаден на доброволно отшелничество, далеч от света тъмният

чародей изстисквал последни искрици и мигове живот от зловещото си притежание, заключено в избата му.

Понякога обаче, мисля си, на свечеряване, тъкмо преди слънцето всеки момент да се скрие зад черната корона на гигантските борове, ван Михел притиска под кожуха си стъкленницата със сърцето на Педро Хосе Антонио, въздъхва дълбоко и може би нещо като усмивка се свлича по базалтовото му изражение. Прилича на почернял надгробен паметник, който се движи, нещо наистина зловещо! И тогава престарелият холандски капитан, някогашно страшилище на моретата, кървав корсар и слуга на Сатана се вижда себе си като малко момче, някога преди много време, навярно векове, как тича през росата бос и по риза край канала и рита топка, съшита от корабни въжета. Топката прелита високо нагоре, изравнява се със слънцето в един момент, и в следващия миг полита пак надолу и цопва в дълбоките води на канала... в Ротердам, родният му град. Колко отдавна бе това!

— *Padre Diabolo, dominus et deus noster, kyrie eleison in inferno agnes!* — въздъхва проскърцвайки старият злодей и заспива унесен. Чудното видение продължава и в съня му. Той се вижда отново как тича и се смее като малко момче с мокри крака по тревата и е истински щастлив, макар и само в съня си. Там не се вее черен флаг, няма предсмъртни стенания, вой на бури, оръдеен грохот и проскърцване на реи, натежали от обесени, полюлявани от вятъра — тъжната песен на Дявола.

Тихо е, лазурно е, свежо като лятна утрин и безметежно като... при Бог.

ОЛЕ! ОЛЕ! ОЛЕ!
ЕДНА ИСТОРИЯ, В КОЯТО ИМА МНОГО
SKIN И МАЛКО HEAD, КЛАСОВ СБЛЪСЪК
И НАКРАЯ СЪВСЕМ МАЛКО НЕЩО КАТО
СПОРТ, АКО ВЪОБЩЕ СТАВА ВЪПРОС ЗА
ТАКЪВ...

Дебелият гнусен бабишкерник се бе изправил и сега мъчително измъкваше туловището си от седалките. След тази борба, пуфтейки и сумтейки, тромаво се отправи към вратите на автобуса, отнасяйки с въздишки кисело-сладникавата си воня на превтасала попара. И точно тогава се случи момчето, седящо отзад зад бабата, с бръснатата глава да получи нервен спазъм, който премина в нещо като гърч и завърши с тъпо опулване, когато размътеният му поглед успя накрая да се фиксира в една точка.

При случващото се разместване, в същия този момент, той бе зърнал нещо, което дотогава оставаше закрито от старицата и направо го втрещи. Ефектът от видяното премина все едно като някаква волтова дъга през замаяното му съзнание, защото освен че бе снощен младежът току-що бе успял да обърне и един патрон водка на спирката, преди да се качи. Сега направо изтрезня на секундата от прилива на адреналин в кръвта, силата на гнева. Смъкна вдигнатите си, свити в коленете крака и се издърпа като пружина напред и вторачен застина. Направо не можеше да повярва на очите си. Няколко мига се взираше напрегнато, ошеметен. На гърба на седалката пред него се бе разкрил голям разкривен надпис, оставен от видимо неособено грамотен човек, надраскан набързо с дебел син маркер и гласеше: „Армеецо, на колене, целуни синия пестник и плачи! Само Л-С, 7:2. Оле!“ УЖАС! Още миг-два вцепенение.

— Ах, мамка им, това са пак ония копелета говеята! — просъска с натреперваща брадичка Коко Кретена от Младост 4, ултрас от агитката на ЦСКА и зловец футболен хулиган. Защото, да, това бе самият той, описваният досега нестандартен млад човек с характерна прическа, пътуващ в рейса.

„Трябваше да смачкат докрай тези копелета, когато онзи път ги бяха сгасчили горе зад даскалото. Яко трябваше да го отнесът, боклуци нещастни! Не че не ги разбиха, но няколко сини педерастчета, все пак успяха да се откопчат в мелето и да възират и сега продължават да се правят на отворени, вместо да си траят и да драскат из квартала. Мама им, говея мръсни, смърт за тях! Червена Младост ще бъде тука навред! ЦСКА или умри!“ — злобно си мислеше Коко. В същото това време пръстите на едната му ръка инстинктивно сграбчват бокса вътре в джоба на бомбъра му, а с другата нервно опипва „пеперудата“ в дънките си.

След преминаването на пика на първоначалното раздразнение, като се поосефери, дръпна ципа на якето си, пооправи прикрития отдолу червено-бял шал, пак го вдигна и се озърна. Такива типове, когато са сами, не обичат много-много да се афишират и все се оглеждат, щото и тях са ги драли яко. Сърцето му вътре в гърдите бие като ковашки мях, така стегнато. Изчаква още малко и когато и това не може да го успокои напълно, забива изведнъж зверска тупаница в седалката пред него. Слава богу, че там в този момент не седи никой, всичко се разтриса, кокалчетата на ръката му изпукват. Няколко пътници стреснато се извързват да разберат какво става, но като срещат погледа на младежа, който гледа лошо и изглежда видимо неадекватен, бързо си се обърнаха. Никой нищо не каза и всички се престориха уж нищо не се случва. Всеки си гледа напред и не иска да си създава проблеми, така е по-добре. Мислят си: „Знаеш ли го такъв, дали не е пиян или дрогиран? Хулигани и ненормалници се навъдиха всякакви!“

Автобусът пъхти и той старешки и приближава светофарите на кръстовището. Пътниците са се поизтеглили по-напред, за безопасност, за всеки случай. Отзад, останал сам в твърде широк периметър, Коко периодично канализира гнева си в юмручни удари, които немилостиво стоварва върху избушената седалка. Както вече стана ясно, Кретена е типичен ултрас от червената агитка. Лице с

девиантно поведение, безброй пъти задържано и също почти толкова измъквало се от погроми, побоища и вандализми от всякакъв характер. Криминални прояви, като грабежи, разбира се, също не липсват в този изпълнен с прекеждия, но от рано провален живот. Въпросният привърженик на армейците иначе е горе — долу около двайсет годишен с типичния изглед, характерен за хората от челото на агитките. Така си го и припомняха по-късно някои от свидетелите в показанията си пред полицията. Висок младеж с кубинки, черни, също черен бомбър и обут в тесни ластични дънки със смъкнати тиранти, разбира се закичен с клубния шал. Обръснатият череп на лицето, придава още по-респектиращ изглед на примитивната му морда, която и без това те кара да си дистанциран. Всичко в него излъчва агресия, примесена с малоумие и жестокост. Темето на Коко прилича на изгладен ръпоноид и е осеяно с белези, някои от които по-стари, други съвсем прясно зараснали и те преминават като ципове по цялата дължина на главата му. Кретена така, мяза досущ на бойно куче, от тия породи, дето се бият до смърт за много пари на собствениците си. Този прекрасен ломброзянски тип, освен всичко това, още бе увенчал и с внушителна татуировка задната част на забележителния си лоб. Изображението представляваше тевтонски орел, сграбчил в ноктите си свастика. Бе особено горд с него! Иначе относно качеството на рисунъка, то представляваше повече посредствен наивизъм, отколкото величествен монументализъм с гротексния гигантизъм на пропорциите си. Типичен образец на тоталитарното изкуство, прилежно избоден с мастило. Хората как ли не изтърпяват идеалите си, подлагайки се на какво ли не!

Към изложеното дотук мислим за излишно да обясняваме, че въпросният Коко Кретена е nazi и освен това живо въплъщение на идеята „ЦСКА или умри“, смърт на говеата, циганите на Сатурн и други такива все от категорията много skin, малко head. Ей такива хубавци избуяха през Прехода от миазмите на големите градове, от крайните квартали. Асоциални маргинали, лумпени и криминали, които си мечтаят за чиста раса и как да бъде профилактирано обществото от вредни елементи, според техните разбирания през някой KZL. Най-подходящо място, където подобни типове на воля могат да се отдават с достойнство на долните си страсти и да се изживяват като висши същества, храбри арийци от SS waffen. Също

така, трябва да отбележим, че в морален план Кретена и подобните му нямат никакви задръжки относно смесването на човешки мазнини и сода каустик в името на расовата хигиена. За производството на нещо като, да го наречем HUMANPALMOLIVE, все за нуждите на бялата супремация. Иначе в личен план самият Коко не обича много-много да използва качествени козметични изделия, както си му и личеше. Освен към мургавите, види се, той има непоносимост и към онова най-обикновено и неизбежно за цивилизованите хора нещо от всекидневието им като сапуна, който обаче мечтае да произвежда. Но стига толкова отклонения, реклама и идеологически мърчандайзинг, време е да се завърнем в картината.

Отново сме в рейса. Сега Коко бърка някъде навътре из бомбъра си и вади голям флакон с боя. Червена то се знае! Разклаща флакона, явно решен да заличи сините сквернословия и изпръсква отгоре едно грамадно, кървящо ЦСКА, което веднага се разтича по пластмасата на седалката. Разнася се остра смрад на боя и разтворител. Пресният надпис след известно време позасъхва и заприличва досущ на гаден, гноен съсирек, смесвайки се отдолу със синьото на предишния.

Автобусът тъкмо е спрял на светофара преди спирката, вътре футболният тифоз разбутва хората, скупчени пред вратите, бърза, междувременно се е сетил, че тука трябва да слиза. На тая спирка има среща с авери, също хора от агитката. Там се сбират да пият преди мач, днес предстоеше важно дерби. Оглежда внимателно дали случайно няма куки, да са завардили отсега.

Светофарът не премигва още и шофьорът и пътниците търпеливо изчакват. Коко с разбутване се добира до затворената врата и оттам започва вече жадно да търси своите, да ги зърне, много ли са, веят ли шаловете, ехтят ли резове и песни. Ноздрите му чак се разширяват от вълнение, влиза във фаза. Вади шала си да се вижда. В този момент в бутаницата той случайно се оказва озовал се рамо до рамо с някакъв възрастен човек. Посивял и побелял гражданин с очила и мустачки, с каскет и извехтяло шлиферче от външния джоб, на което стърчи прегънат брой на вестник „ДУМА“. Възрастният човек, както по-късно се разбра, бе не някой друг, а известният столичен сатирик, сценарист и журналист от близкото минало бай Христо Темелков — Слънчо, истински по душа и сърце социалист. Име през 70-те и 80-те години, познат от страниците на „Поглед“, „Вечерни новини“,

„Отечествен фронт“, а и от „Славейче“, „Дружинка“ и „Щурче“, защото въпросният също така някога е бил и обичан детски поет, а днес вече е отдавна забравен.

Та, бай Христо в тази ситуация, силно и решително изблъскан и почти премазан се усмихна мило, така, както това отива само на един детски поет и с кротък благ глас се обърна към това натресло се до него човешко недоразумение — Коко Кретена.

— Извинявайте младежо. Вие очевидно, уважаеми, сте, както изглежда, неофашист? Няма да Ви питам защо хубав млад човек, здрав и прав като Вас се е заразил от кафявата чума и защо проявявате безсмислена агресия и вандализъм спрямо обществената собственост. Навярно вашето недоволство от сегашната социална система има своето основание, няма да Ви се меся. Но не това е пътят! Ние навремето, през нашата младост, имахме по-други идеали. Ние също не харесвахме капитализма, отхвърлихме го и строяхме Новия живот. Един по-справедлив строй бе нашето верую, образование и работа за всеки! Това Димитровград, Копринка, Прохода на републиката, Хаимбоаз, линията Перник — Волюяк днес нищо не ви говорят на вас, младите! Не сте научени на съзидателен труд, всичко наготово чакате в тоя живот. Искам аз обаче да ви запитам Вас следното, очевидно се кланяте на този грозен, изкривен кръст, знака на Хитлерова Германия, та знаете ли, любезни, случайно колко милиона души са изгубили живота си през Втората световна война? Каква цена платиха съветските хора и другите народи от антифашистката коалиция, за да бъде смазан нацисткия тигър? А случайно да сте чували нещо за Холокоста, за лагерите на смъртта? За Бухенвалд, Дахау, Аушвиц, Треблинка чували ли сте? За зловещите експерименти, провеждани там, за сапун и абажури, направени от хора...? Затова, преди да се закичите с този грозен и зловещ символ, защо не вземете да се пообразовате, да прочетете малко книжки? И преди да пропагандирате нещо така решително, което очевидно не познавате и не разбирате, поне си направете труда да се запознаете с него предварително малко от малко! Ако успеете случайно да прочетете нещо, няма от това да ви се изправят мозъчните гънки, няма страшно, уверявам Ви!

Оттук насетне събитията се разиграха съвсем естествено, според създалата се ситуация между такива антагонисти. Опасявам се обаче, че това, което се случува, не бе никак естествено за възрастния

социалист, добродушния и незлоблив, но винаги прям и готов да спори бай Христо. Всъщност реакцията, която логично трябваше да последва от страна на непокорния млад човек, странно, но значително се забави, както и сами забелязват, противно на очакваното, при този висок градус на напрежение. Това произлезе от една страна както поради хроничната мудност на градския транспорт и липсата на оперативно пространство в него за бързи действия, така и поради, разбира се, затруднения мисловен процес при хора като Коко, който едва успя да асимилира такава сложна и висока апелация. Освен това трябва да признаем, че тифозът също така бе и сериозно същисан от храбростта на стария човек, от безумното му поведение — „Тоя дъртак за какъв се взима!? Позволява си да го провокира така открито и то именно такъв като него, дето нормалните хора обикновено гледат да избягват и още от далеч го заобикалят, за по сигурно. Тоя не е уред!“ Зачуди се Коко, даже по едно време се и заслуша в екзалтацията на връхлитащата го гневна тирада. На моменти усети, че дори го досмешава малко от демонстрираното от страна на стареца налудничаво безстрашие. Но в края на краищата гневът надделя. „Кво иска тоя вреден дразнител, кво си позволява въобще тоя, по дяволите! Мисли си, че ще му се размине заради белите коси или напредналия тумор и ще предизвиква ей така него страшилището на червената агитка, побойникът, на когото всички викат Кретена, със суматий висящи дела, бааа! Тоя мишок си въобразява, че наистина може да му се размине и да си тръгне ей така невредим. Да си слезе и горд, и напет да си замине, удържал поредната морална победа през жалкия си живот, а Коко да си остане в рейса посрамен, станал за смях от един пенсионер, като някъв тъп гъз. А, няма да стане тая!“

Последва фрааас и аххх! И цялата физиономия на бай Христо се изкриви, когато Коко Кретена сграбчи лицето му сякаш искаше да го изцеди и го изви на една страна. „Кво си мислеше тоя, че ще му се размине, щото има много хора наоколо, ама на!“ и с пресипнал от злоба глас изкрещя:

— Sieg Heil, комунистическа свиньо, кво искаш ти бе, твойта мама? Шибан боклук, гъз ръчкан! Боя ли си търсиш или парцела в Бакърена фабрика, чифут неден! Кво искаш ти бе, газова камера или месарска кука под брадата, дърт педал нещастен, айде мърдай, слизай

да се разберем, щом си толкова отворен! Айде бързо, че, те чакат в крематориума, боклук такъв!

Тези отровни думи изтрещяха като изстрели от упор връз беззащитния някогашен детски поет. Освен това в същия този миг Коко навря и изпънат среден пръст с изгрисан нокът направо в очилата на възрастния човек. Последният нямаше време да се уплаши дори, толкова бе стреснат от изблика на опонента си, че само безпомощно се отпусна назад. Изтърва мрежата си с бутилки минерална вода, наточена отнякъде си и се свлече безжизнен в краката на другите пътници около него. Сърдечната клапа, да, бай Христо бе получил удар и издъхна на място. На мръсния под на автобус № 76 на столичния градски транспорт. Така фашизмът този ден взе още една жертва, а един ръкопис с детски приказки в дома на бюрото на стария социалист остана недовършен. От това загубиха децата и прогресивното човечество...

Вратите на рейса най-после се отвориха и скинарът Коко излетя на спирката, като преди това успя да смачка колкото можа от разпилените бутилки с минерална вода от търкулналата се мрежа. Вече вън, псувайки и крещейки грозни закани към всеки, който се изпречеше пред него, той разблъска хората и проправяйки си път така се скри в подлеза.

Вътре в рейса е настанала суматоха, граждани се притичат на помощ, опитват се да спасят нещастния пенсионер. Пръскат го със собствената му минерална вода, каквото е останало от нея, но уви всичко е напразно.

„Хора, бдете!“ бе казал навремето Юлиус Фучик и уви оказа се прав! След толкова десетилетия Чудовището се бе отново надигнало от пепелищата на войната. Вероятно у нас това се случи поради цинизма на социализма и бездушието на родната демокрация, затова се нароиха и всякакви крайности, изразявани от всякакви крайни елементи. Превърнахме се в обиталище на злото. Нация от ултраси и манияци, рушители и дебили. А сме били някога чеда на юначно племе! Сякаш не Паисий, а Толкин е писал историята ни, какъв кошмар, аман от орки, връхлитащи отвред! Ненаучените уроци на историята надвисват днес отново със страшна сила. И ний сме дали нещо на света... ама!?

А какво дерби се състоя в тоя ден — паметно! И какво произлезе от всичко това...?! То не бяха картони, дузпи, засади, преигравания, отменени голове, прекъсвания на играта, изгонени играчи. Агитките, провокирани от случващото се на терена, изтрещяха тотално и станаха масови сбивания и излизания на игрището. Накрая се стигна дотам, че изпотрошиха стадиона, запалиха изкъртените седалки и нападнаха полицията, която се опитваше да наложи някакъв ред. В такива моменти властва колективната личност на т.нар. тълпа, съставена от хиляди коковци, влели се в едно и тя действа като единен организъм, състоящ се от множество ръце и крака, водени от една воля, нещо като гигантска човешка стоножка. Ако във всичко това въобще има нещо човешко. В тези случаи отделните елементи на една такава взривоопасна смес са като осколци на касетъчна бомба. Всеки изгубва своята си индивидуалност или по-точно доброволно излиза от нея в името на каузата. Идеята е по-важна и значима от индивида, тя може да бъде носена само от масата! Идея и маса са едно и газят всичко наред, особено ако са и освободени от химерата съвест... Sieg Heil, der Furer! За Родину, за Сталину! Напред о, парии и презрени, напред о, роби на труда! Die erste Kolonne marschier, die zweite Kolonne marschier, die dritte Kolonne marschier... Heil! Някой май спомена нещо за маршируващи чукове, да се разстреля незабавно! Ваше слово товарищ Маузер. Hande hoch! An die Wand! К стенку, руки вверх, сволочь!

Вечерта след мача пурпурните реки на омразата и гнева заляха града, улици, площади. Станаха погроми, побоища, изстъпления. Тълпата властваше! Някаква вакханалия на примитивизма безчинстваше навред. Пламъците от пожара на стадиона и от множеството хвърлени бомби и факли достигнаха до надвисналите със залеза над града кървавочервени небеса. О, Вотан, предводителю на вълците от хилядите беззвездни нощи, умиращите за теб те поздравяват...

Докато всичко наоколо вреше и кипеше сред писъка на линейки, полицейски сирени, пожарни, трясъци на самоделни бомби, крясъци и резове някъде долу в подземията на градската морга, под паважа на този обезумял град, охладен и отделен от всичко, случващо се навън, отдаден на вечен покой, отлежаваше самотно трупът на отдавна забравения детски поет Слънчо, добродушният някога бай Христо.

Далеч оттам, някъде навън по улиците в този момент, в разгара на вечерта и сред бушуващите безредици футболният ултрас, скинар Коко Кретена реве като звяр, размахва навития на едната си ръка шал, а с другата запраща горящ коктейл „Молотов“ към настъпващия с щитове полицейски кордон. Вихри се като истински гренадир от SS в атака и крещи с изцъклен поглед:

— Мрете! Мрете! Мрете!

Той не е той сега, а е само един от хилядите летящи болтове на взривената социална бомба.

— Нека да гори града! Оле, оле, оле!

КРАЙ!

P. S. Уважаеми читателю, ако настоящото, по-горе изложено съчинение по някакъв начин е засегнало спортните ти чувства или пък е оскърбило фенското ти достойнство, авторът ти се извинява предварително и моли щото поради такова докачение да не вземеш сега да почнеш да биеш невинни хора по улиците, да си го изкарваш на тях. Не че ти предлагам себе си за разплата, а по-скоро да се възползваш, любезни, от модерните високи технологии. Сиреч, пак казвам ако неволно съм провокирал у вас, приятели мои, някаква форма на раздразнение, чрез волнодумство или невежество и съм досегнал най-святи за вас чувства в душите ви, то покорно моля за прошка и ви предлагам за утоляване на вероятно справедливия ви гняв да използвате направеното тук приложение. Влезте в него и натиснете опцията — смяна на тима и цвета и прекройте производението по свой си тертип. Примерно: Коко Кретена пак е ултрас от Младост 4, пак се бие и безчинства, но сега примерно е от Синята лавина. Дано предложеното решение да ви поуспокои малко и да намали спортната ви злоба и още веднъж, моля ви, не бийте поетите, без тях този свят е само гадна смес от черно и бяло, демек сиво, или червено и синьо. Те, поетите, носят светлината, те рисуват света, придават му багри и най-вече учат ни как да различаваме доброто от злото, пощадете ги! А и още, не палете и града, моля ви!

КОЛЕДНИ ИСКРИ, ШАМПАНСКО И СЪЛЗИ

На Михаил Булгаков (Всяка прилика с действителни лица и събития е случайна)

Ако предпочитате може и бърбън или пък текила и джин, също става, домашна ракия с царска туршия, пиратки, искри от бенгалски огън и пак сълзи. Последните вървят с всичко, особено по празници. Знаменателят остава същият, т.е. слюзестата солено-лигава очна секреция, продукт на разочарованията и оскърбленията ни. Горещите сменяте само марката на високооктановото питие според предпочитанията, моля!

Така можете и сами да си забъркате заглавието на тази история, която е посветена на Камелия от Люлин и нейните житейски несгоди. Тя е чалга певачка, която в действителност се казва май Кичка, или Краси, различни хора я знаят по различен начин и няма нищо общо с онай нейна известна съименница, ако и да пее и нейните песни. Та за това ѝ викат Камелия от Люлин, за да я различават от другата. Тя се подвизава из разни не особено качествени кръчми из крайните квартали на столицата и пее пред не твърде отбрана публика и така бе до онази нощ. Най-дългата в годината, когато настъпва астрономическата зима — 21-ви декември. Тогава внезапно всичко се преобърна и нощната пеперуда, жрицата на кафанската музика Камелия Кичка изчезна завинаги. Повече никой нищо не чу за нея. След време чак плъзнаха всякакви слухове, че отишла да пее из Македония и Сърбия, били я виждали и в Солун, пристанала била на някакъв баровец и какви ли не още, но истината бе съвсем друга... уви!

— Живо, живо, размърдайте се мърди такива! — викаше няколко часа по-рано същата тази вечер с пресипнал от фарингит и много цигари глас Цури Въцов, някогашен треньор по академично гребане и вече бивш застраховател от вече несъществуваща групировка.

Понастоящем горд собственик на механа „Мечкадарите“ в покрайнините на Студентски град.

— Живо, по-живо, мама му, аре, че хората почват да пристигат, пак сме наникъде и тая вечер закъснявате, ще режа от парите, ей!

Това бе една от онези предколедни вечери, когато както обикновено в тази част на годината има много работа. Банкетите се низят един след друг, коледните партита на най-различни фирми. В такива вечери оборотите хвърчат до небето, но и работата си е къртовска, защото ден година храни. Обилието се излива по масите, но всичко трябва да бъде предварително подготвено. То не са салати, туршии, ордьоври, студени предястия, аламинути, саханчета, нарязани мезельци, специалитети, мешана скара. Баници, торти, баклави, саралии, соленки, милинки, локумки и всякакви такива само допълват угощенията. Всичко това е обилно полето с отлежали ракии, водки, уискита, вина сухи, пелинови, пенливи и десертни, плюс всякакви видове маркова бира. Празненството е съчетано с шоу програма и буйни танци до зори. Народецът му е отпуснал края. Скандали и сбивания също не липсват, когато алкохолът дойде в повече. След това в малките часове на нощта следват клетви, заричания, пиянски сълзи и обещания. Просташки изстъпления от всякакъв характер неизбежно съпътстват такива вечеринки. Оповръщани и задръстени тоалетни. Лайна и смрад се разливат отвред. Въобще има всякакво особено когато едни хора са решили да се насерат, често дават всичко от себе си. Кеф цена няма! Както и гъз дъно.

Буйни хора се вият, ключеци върху масите — веселбата е пълна! Поздрави и кариоки, празнична томбола с късмети и изненади — също не липсват. По-нататък лепенето на банкноти върху челото и йониката на Евстати, циганина, бе нещо съвсем в реда на нещата за такива увеселения. Споменатият маестро има песнопойка и репертоар с над петстотин парчета — каквито ти душа сака: от соцестрада, през италиански шлагери, евъргрийни, то не са АВВА, Том Джонс, Фил Колинс, Scorpions — блусове, та до кеф ти сръбски, гръцки, македонски, цигански, руски романски и, разбира се, няма как да се мине и без родна наша чалга, ретро и модерна. Тук се изявява Камелия и прави фурор сред подпийналите мъжаги, разкършвайки се между масите, наметната с боа от пера. Настава тотално мазало!

Веселбата е в разгара си. Хора пияни се търкалят в несвяст, други пеят или реват с цяло гърло, трети, оживени, нещо спорят или откровено се псуват, а има и такива, които просто кротко спят по масите с накиснати в чиниите физиономии. На другия край на заведението в това време върху маса е покачена някоя доста фиркана и поосвободена колежка. Примерно така Цеца, диспечерката или Нушето от счетоводството. Прекалилата с водките или бадемовия аперитив колежка се съблича бавно пред изцъклените погледи на позачервените гости, които сега я насърчават с провиквания под съпровода на тежка балканска музика. Какви ли не работи се случват на подобни места при такива събирания. После участниците дълго се срамуват и се чудят и дивят на неподозирани у тях възможности, наклонности и настроения. Понякога изумленията са впечатляващи според манталитета, произхода, занятията, ситуацията и степента на деградация на лицето или способността му да се владее. Често пъти падат маски и задръжки и отдолу се показват грозни пороци. Например скромният и невзрачен деловодител Ананиев, мижитурка, се оказва звяр и изверг след шестата мастика. С възторг разказва вкъщи какъв е Цербер, как бие жена си и строява децата с каиша. Или властната и строга домакинка леля Владка, груба и рязка в делника, се оказва нежна и чувствителна жена, която в момента се развеждала, изпива бутилка водка, разплаква се и разкрива душата си пред смаяните колеги.

У нас колективните събирания са любимо преживяване за трудещите се още от соца, да се изпусне малко въздуха и да се сплотяват масите. Всички са заедно и в делник, и в празник, и в труда, и във веселието, и във ведомствената почивна станция, и в работническото общежитие. Колективистичното начало ни е останало от славянските ни прадеди, които, сплотени, с общи усилия дружно са грабели Империята. И днес хората затова взаимно се проникват и просмукват в един единен и цялостен социален организъм, с аморфна структура от заличени индивидуалности. Простите хора се стремят едни към други да са си заедно, да си станат близки и за да се следят едни други по-лесно. На екзистенциализма у нас се гледа като на някакъв вид изкривяване. Самотният и горд интелегент винаги е съмнителен може би дори опасен!

В столицата легенди се разказват за разни банкети, вдигани през годините от служители на разни ведомства и предприятия: колко души са били, какво се е изяло и изпило и колко било платено. Като се почне със забавите и гуляите на служителите на Машинстрой, Енергопроект, Инжстрой — тунели и каскади, КОЦЕМЕТО, ТЕЦ Дружба, гараж Земяне, Бетонен възел Илиянци, слаботоковия завод и асансьорностроителния, ЗММ-то, и ИЧКА-то и т.н. и се свърши, с подвизите на разни бригади — строителни, заводски и миньорски с две думи всякакъв отруден народ. Все са такива люде дето като седнат като хора на маса, и в един момент губят всичко човешко. Демек стават себе си. Нищо свинско не ни е чуждо.

Та, както дотук вече казахме, тази вечер се заформяше организирана веселба и в механа „Мечкадарите“, където споменатата Камелия — Кичка е звездата на заведението. Има дори неин плакат, на който тя е изтипосана със златист бански, тежък грим и топирана яркочервена коса а ла Пеги Бънди, наметната с боа от пера и стиснала предизвикателно огромен бич — мъжеукротителката!

Това е Камелия от Люлин, кралицата на треторазрядната ресторантска музика и е съвсем различна от онази известната, ако и да пее и нейните хитове. Особено тоя, новият, от лятото „Гепя ли те с чуждо, свършен си!“. Така се препитава, като пее хитовете на известните, но винаги ще си остане най-обикновена кафанска певачка — Камелия от Люлин!

— Къде по дяволите е тая Кутка непоръбена? — ругае гневен вече споменатият горд собственик на механата г-н Въцов.

— Пак закъснява тая мърла, нейната мама. Ако пак се довлече пияна, ще я изхвърля, така съм й набрал. Направо я уволнявам още тая вечер. Всички ви ще уволня, за нищо не ставате! Направо ме съсипвате, сили не ми останаха да тичам подире ви. К'во ме гледаш, лельо Марийке, хвърляй тая цигара и почвай руската салата, тя няма сама да се направи. Трябва после да се насипе по ордъоврите. Докога ще ви уча, човек постоянно трябва да ви ръчка и да следи да не засерете всичко, мърлячи! Така сте се разжлямбили само за кръшкане мислите, мърди такива! Да се обърна и всеки път се изсулвате да пушите отзад, вашата мама, и служебната водка е намаляла, все гледате да смучете на аванта. Ще правя ревизия и глави ще падат,

много сте се разхайтили. Не ме гледай, ами по-чевръсто — масите още не са заредени.

Така всяка вечер Цури Въцов с ругатни и заплахи въдворява ред сред малкия, но сплотен колектив на механата.

— А бе, шефе, тая руска салата пак ще я поднасяме, вече за трета вечер. Да не стане някоя беля, щото това са яйца, майонеза, да не натровим гостите...? — пита леля Марийка, на която всички викат леля Яхнийка, главния готвач на ресторанта.

— Марийке, тебе ли трябва да уча, ще пльокнеш две — три кофички с майонеза, ще нарежеш кисели краставички, да има отгоре по-свеж вид и след това ще го объркате с това, което е останало. Тия след три часа ще са така фиркани, че нищо няма да усетят и да е мръднала малко, на сутринта ще си я драйфат у тях си. Претоплете и снощната скара, квото е останало, ама по-чевръсто! Марийке, трябва ли на теб точно да ти обяснявам, ти, дете цял живот си работила в заводски стол. Там банкети нали сте правили, демек знаеш как е, аз ли да ти обяснявам на тебе? За да стигне трябва и нещо да остане и никога нищо не се хвърля. Всяко нещо тук си има двойно и тройно предназначение. Няма излишество и нищо не се хвърля! Щото откъде да избием бонусите, нали всички на мен чакате и само повтаряте дай, дай...

— Шефе, Кичка се обади, щяла малко да позакъсне. Детето й вдигнало температура, Калинка горкото, но каза, че щяла да вземе такси и ще бърза — вика миячката Димитричка и изглежда видимо наквасена още отсега, леко заваля.

Така в тази предпразнична вечер персоналът на механа „Мечкадарите“ се подготвяше да среща гости, гуляйджии. Въпросната механа всъщност е някогашен пункт за вторични суровини, сега преустроен на ресторант с ламаринена ограда, вътре с двор. На места още личаха надписи — предавайте хартия, стъклен амбалаж, метали и пластмаса, държавно обединение „Вторични суровини и преработка“. Тия, дете бяха пребойдисали последно оградата, си бяха оставили ръцете и под постната разредена боя соцът яко прозираше.

Бившият спортен деятел Цветан Въцов, треторазрядна мутра, в момента възпълен пооплешивял трътлек на средна възраст, чичага с щръкнали шофьорски мустачки, с ланец, в мазен анцуг, бе успял навремето през мътилката на Прехода евтино да се сдобие с пункта на

някогашните Вторични суровини. На предварително подготвен от общината търг, подкупен чиновник му съдействал да купи тънко мястото. И оттогава все се ослушва отнякъде да намери пари, за да го бутне и на негово място да построи дискотека с боулинг, но към настоящето се задоволяваше да се подвизава като ресторантьор.

Отвън вече се събираха и прииждаха тазвечерните гости, служителите на кабелна фирма „Теле. нет. кабел. ком“ ООД. Офисът им също се намира в Студентски град и тази година също бяха наели заведението за празничния си банкет. За да доизядат руската салата и претоплената скара, останали още от банкетите на „Автосервиз и гумаджийница — ЕВРОГРАЙФЕР — 2000“, на Околовръстното и от куриерска фирма „Стрела ВГ“, купонясвали предните вечери. Да му мислят следващите в четвъртък и петък „Бетони Киров“ и „Повдигащи устройства и асансьори — СИРИУС“ ООД. Това е положението! Важното е да има веселба и купонът да тече. Щракай с пръсти, вдигай чаши! Опа — опа! Хайде, дай, Цветко Петко. Кой не види дънце, да не види слънце, много на душманите, на момченце по шишенце, и по-нататък кога сме най-зле, тъй да сме!

Айде до дъно, пак! Щото зян кяр не става. Давай, шефе, давай, ти черпиш... дай, дай, дай!

Всичко това с много песни и шеги, с добро настроение и усмивки от Камелия и оркестър „Евстати“ на синтезатора. Хайде последни поръчки, че ще метем. Лампите гаснат. Айде, че и ние сме хора и ние имаме семейства и нас чакат!

И така всяка вечер до празниците. То не е врява, то не са пиратки, конфети, викове, то не са „Ако зажалиш някой ден“, „Охридското езеро“, „Белокаменна чешма“, „Белите манастири, ох аман, аман“, „Шуми, шуми яворе“, „Сърце, само ти си ми приятел“, „Кой уши байрака“, „Лиляно моме“, „Бяла роза“, „Камъните падат“ и все от тоя дух до потайна доба с ракия и шопска салата, щото така се живее и сто години. „Опса, опса, само да те гепна“! Важното е да ваят кинти. Повече кинти му е майката и да му майката на всичко друго!

След празниците Цури Въцов ще ходи на ски. По-точно ще води новата си млада любовница на зимен курорт, определено трябва кинти. Последно време и Audi — то нещо трака, сигурно са семерингите, ох и тук ще има изваждане. Така е то, жега, работа, пари, работа. Това са празниците, ден година храни. Лее се вино и хоро се

вие, като има кой да троши пари има и кой да ги прибира. Ха честита Коледа и Нова година, бум — тряс, шампанско и искри!

— Хайде, последни поръчки, ама наистина последни?! Две таксита през Центъра за „Надежда“, кой е за „Сухата река“, кола за „Банишора“ и т.н.

Весела и щастлива да е, друг път пак сте добре дошли. Забравен чадър на кого е? Тук нищо не се губи, сал споменът остава, моля пак заповядайте! — последни поздрави от Камелия и оркестър „Евстати“ — лека нощ на всички!

— Кухнята е приключила, не, не, нищо повече, съжالياваме, метем. Бяло десертно за из път, ето две шишенца, още 27,60 моля. Нямам и да върна, съжالياвам. Пардон, мерси, весело посрещане.

— Ало, а тоя заспалият там, кой ще го прибира?

— Ей, верно, аре бе Жоре, ставай! Казах ти да не почваш от обяд още. Леле как си се натряскал, какво ще разправяме пак на жена ти? Нали беше спрел. А, не, стига вече, хората затварят, само нас чакат. К’ва голяма водка още, а, не! Аре, да си ходим, така си се оцветил, що така бе човек, казахме ти по-полека. Мърдай, че таксито нас чака. К’во? Къде са ти цигарите, еба ли го?

— Тръгвай, леко, опа, с лявото рамо напред! Ти казарма не си ли ходил? И така всяка вечер, всяка нощ!

О, тиха нощ, свята нощ!

Вечерта по нищо не предполагаше да бъде по-различна от останалите, описани досега, вечер уж като всяка друга. Всичко течеше нормално, както обикновено, но в края на краищата нещата се развиха по съвсем друг начин. Необичайно и някак неочаквано се подреди съвкупност от странни ситуации, които завъртяха абсурдно героите, сякаш бяха орисани от някой зъл магьосник.

Вън времето си беше гадно както обикновено през този сезон. Нямахме сняг, то кога ли е имало сняг по Коледа през последните години. Всичко се обърка. На Банско няма, к’во остава за Студентски град. Задушлива мъгла, смесена със смог, е надвиснала между блоковете и полето към Витоша. Смрад, сух студ и бял мрак, се стелят наоколо и сред тях развлячено се разтварят светлините от преминаващите коли и стоповете им. Някъде в далечината отчаяно мига развален светофар.

Огънчетата от цигарите на първите подранили гости, които търпеливо изчакваха отвън, пристъпвайки от крак на крак, присветваха на групички. Спря такси, след малко се чу кратка разправия, трясък на врата и бакшишът с мръсна газ се изнесе нанякъде.

В механата влетя жена, запъхтяна и видимо бясна с разкопчано късо кожено палто, ловка имитация, купено вероятно от Турция. Запъти се направо към бара и се тръсна на високите столове отпред. Сядайки, отвори голяма и раздърпана чанта, някога била скъпа и маркова. Оттам изсипа камара червила, гримове, спирали, пудри, фон дьо тен, кремове, запали цигара и започна нервно и припряно да се тъкми.

— Сипи, едно бързо на кака! — обърна се жената към барманчето Маринчо, докато преглаждаше с четка в това време боядисаните си кичури, правеше ги на букли.

— К'во става тук тая вечер, Цецо-борецо лая ли много, че пак съм закъсняла, обяснихте ли му? — продължи да пита Камелия — Кичка, защото това бе самата тя, тигрицата, поп фолк фурията на механата.

— Тъхъ — отвърна Маринчо, изтърсвайки ледарката. Маринчо е хитро селянче, балканджийче, дошло от малко градче някъде от Централен Балкан. Учил известно време нещо, след това прекъснал следването си и сега се препитава из механите на Щутгарт, ту като сервитьор, ту като барман, квото дойде.

— Тъхъ, нали си го знаеш, како! Не му обръщай внимание много-много. Знаеш къв кисел гъз става Цецо, когато замирише на пари, става направо отврат. Няма такъв дзифтар, гледа стотинката да не изтърве. Казахме му, че детето ти се е разболяло, вдигнало е температура и са го откарали в спешното и затова ще се забавиш малко. Хвърчала си до „Пирогов“, и че ще направиш всичко възможно да дойдеш за шоуто, ама знаеш си го...

— Да бе, знаем се, няма такъв цървул като него, тъпкан гъз със зеле. Ще видя аз кога накрая ще ми прекипи и ще взема да си вдигна багажите оттук, нещастник, и без това нищо не плаща. През деня ходя на друга работа, за наема едва изкарвам. После пей цяла нощ, весели тия пияни свини, а той прибира. Втора братовчедка отваря заведение, механа с жива музика до фришопа на Калотина, на митницата. Търси певачка и ме вика. Тираджии, сърби, турци, албанци, наши хора — яко

бакшиши! Не като тука. Казва мястото там се било утепало, имало мотел и две бензиностанции и чейндж, ще ваят пари! Скоро ще се махна от тая дупка и от тоя пор. — И Кичка пое поднесената от Маринчо чаша, пълна с водка и портокалов сок.

— Как е детенце? — полюбопитства любезно барманът — Ще се оправи скоро, нещо сериозно?

— Да чукна на дърво, надявам се, нали е яка като майка си, ще се оправи! Стабилизирали са я, на системи е — двойна бронхопневмония. Ама ще я спасят, казаха докторите и на тях трябваше да шаря. Така стоят нещата! А как само ме ядоса оня бакшиш, дето ме докара отдеве. Вижда ме притеснена, качва ме пред болницата и после вика нямал да ми върне, сега бил излязъл и там двацетачка. Купих си цигари и сега съм с четири лева, квото изкарах снощи, всичко отиде. А Калинка ще се оправи иначе, тя да ми е жива и здрава, да се оправи! Вчера нали не учиха и цял ден се скитала нагоре — надолу с приятели и днес 40₀.

— Като нямам пари да взема жена да я гледа или за занималня, цял ден кръстосва улиците и не я знам ходи ли въобще на училище, то днес и днешните ученици са едни. Знаеш ли едно време имаше униформи, караха ни да носим престилки. К'во знаете вие сега?

Заведението започва вече да се пълни и новодошлите да се настаняват около празничните маси. Където шопските салати стройно подредени около шишетите, грееха като малки елхички, сякаш са направени от натрошени коледни играчки и нарязани борови клонки, посипани със сняг от настъргано сирене.

Следват блюдата с руска салата и снежанка, които намазват на мазен бъркоч, смесен с опикана киша — прелест! Царската туршия и киселото зеле, полято с оливия и наръсено с червен пипереч, извикваха възторг и сито доволство, а розовите езици на филетата и червеникавата веселост на луканката и пастърмата направо умиляват, ако не се вглеждаш твърде много в синкавия нюанс на тленността. Проточилите се възвишения от нарязани меса и мезелъци обхождаха протежението на масите като гранична полоса и се овенчаваха в краищата с грамади от портокали, мандарини, банани, ябълки и киви. Искряща веселост струи и от изпотените бузи на каните с пелин, грейт швепсове и коли, бляскат соди, фанти и миринди!

Чуват се няколко акорда, монотонно повтаряни. Евстати настройва синтезатора и продухва за проба микрофоните. Глъчката от

развеселени хора, дошли да си прекарат добре, се усилва — хихот, одобрителни възгласи, изпровиквания. Атмосферата на вечерта сама се създаваше от обстановката и приготовленията за празника. Хората се черпеха, искаха да разпуснат.

— Я, каке, ела да помогнеш малко! — обърна се Камелия към Маринчо — че виж оная свиня снощи, дето ми се нахвърли, как ми е скъсал отстрани роклята. Хвани тук отзад с тая безопасна игла, че не стигам. Утре на светло ще я шия. Мръсникът му неден! Колкото да изкара тая нощ, може и да я хвърля, ще си взема направо нова, ще трябва да изкарам така някак нощта. Нямах хич време да я сменя. Така се случиха нещата. Не съм се прибирала от снощи, нали денем работя в една бакалия, реда стелажи, подреждам, мия. Там съм с престилка и като се обади, че детето не е добре, вдигнало температура, веднага хукнах за болницата и въобще не съм имала време да се прибера и да се преоблека за вечерта. Криво-ляво ще трябва да пея с тая рокля, дано не личи много, придърпай я още малко и там забоди пак. Дано не се свлече по някое време. Ама оная пияна свиня снощи, видя какво направи. Директорът на спедиторската фирма, тръгна да ми налива шампанско в пазвата, искаше и на ушенце да му пея, представяш ли си? Аз такива много ги мразя. Простак с пари. Изкарал 50–100000 и кой съм аз, дрисльо! До вчера бил шушумига с три лева в джоба и като всички нас си е налягал парцалите и е мръзнал по спирките, а днес има Audi! Баровец го раздава. Видя го колко му е акъла. Искаше по едно време гола да му пея на масата, когато вече съвсем се нафирка и ми разкъса роклята, свинята! После щеше нова рокля да ми купува, зарече се, щяла да бъде Гучи, Версаче, не Долче и Габана, да бе, вярвай! Къде е роклята? Да не би да са я пратили, докато ме е нямало, докато съм тичала днес по болниците. Добре, че Цецо се намеси снощи, та го усмири тоя и го отпрати да си ходи, щото нещата вече в един момент излизаха от контрол, казвам ти! Току-виж беше станало както онази по-миналата Коледа. Тогава пак такъв един навлек, също много си беше паднал по мен и накрая го вкарах в изтрезвителя. Строших му бутилка SMIRNOFF в главата и не мръдна повече, дотам се бе стигнало. Мръсникът, му с мръсник много ме издразни, завря се под полата ми, а и аз бях бая мотана, след полунощ беше. Тогава пеехме заедно със Снежето. То, момичето, се уплаши много тогава и напусна след това, не издържа. Аз все на такива попадам. Тоя занаят не е за

всеки, трябва да имаш дебели нерви, яка гъзьяга и да не ти пука особено, иначе си out! Трябва да можеш да търпиш всякакви, барабар с гнусотиите им, ама до време. Оттогава съм соло само с Евстати, ама и той е едно канче кокали и като стане напечено, се свива зад йониката и си трае, трябва сама да се оправям. К'во да прави човекът, на възраст е, и виж го само — артист! А така! Май не личи, не се вижда много-много, ако някой не я дръпне пак. Е, тогава ща, не ща, ще трябва да пея гола, ха-ха! Маринчо, Маринчо сипи на кака още едно от нейното, коктейл Ками, да ми дойде гласа, че след малко трябва да се стягам. От тия инструментали, дето ги къдри Маестрото, на гостите скоро ще им доскучее и Цецо пак ще се размрънка, че нищо не правим, бадева му ядем хляба и увеличение сме чакали. Който иска бакшиш трябва да си го заслужи! А шефът къде е сега?

— Отзад в склада е. Докараха му месо, братя Чапкънови от нелегална кланица, та се пазари за цената с тях. Гледа да смъкне, колкото може кучето, имало сега голямо предлагане. Нали на Теменужка е обещал кожено палто за Коледа. Всичко това трябва да се избие някак. После и на курорт ще ходят, май на Банско.

По-късно същата тази вечер, след като бе изпяла вече няколко сръбски песни и захващаше „Кукавица“ на Драгана, започна сбиването. Първоначално стана просто ей така като на шега и изведнъж се преля в масов побой. Хореографията на мелето много напомня на тази на ансамбловите съчетания в художествената гимнастика. В случая изпълнителите бяха пияни, зачервени и разпасани мъжаги, които се търкаляха по пода едни други в различни посоки и формати, правейки фигури в комбинация 3 на 1, 5 на 2 или 7 на 3, като междуременно си помагаха със столове, посуда и летящи прибори и шишета. Хвърчаха яки от ризи, ръкави и крачоли, заедно с по-големи части от дрехи, панталони и обувки дори. Грозно, но ефектно изпълнение, което унищожи и съсипа уюта и традиционната битова обстановка на механа „Мечкадарите“, собственост на треньора по академично гребане г-н Цветан Въцов, същият е МОЛ и главен инвеститор на обекта.

До голяма степен за случилото се произшествие, което сложи и край на това му бизнес начинание си бе виновен и самият собственик. След побоя от заведението нищо не ставаше, не остана нищо читаво. Спря дори токът. Таблото изгоря. В мелето дали случайно или нарочно

някой го бастиса. Бирена бутилка, пълна се разби в бушоните и предизвика късо съединение. Дотам се стигна поради лакомията на Цецо-борецо, който, за да не изтърве случайно някой клиент и да се налага, направи фатална грешка.

Няколко маси, останали незаети първоначално от фирмата, наела заведението за вечерното си парти, той да вземе да ги шитне на друга компания, пък после да пристигнат повече хора и стана мазалото. Така още от самото начало се поопънаха малко нервите, но скоро всичко се умири и се кротна. Някак си се сместиха. Проблемът, от друга страна бе, и в характера на хората от допълнително дошлата друга компания, заела останалите свободни маси. Да не се мине случайно Цецо гледаше да запълни всичко, та ако ще да се пръсне по шевовете механата. Квито ще да са гостите, важното е да плащат, но придошлите, оная другата компания не бяха кои да е. Те бяха известни като бандата на „сивите вълци“. Така ги зовяха, това всъщност бе шофьорска бригада на шофьори на тежки камиони, които отсреща имаха база с гаражи и работилница. Мрачната им слава на въпросните идваше от масовите сбивания и погромите над заведения, които те устройваха. Не една и две кръчми по Околовръстното бяха попилели тези бабаити в изблик на пиянските си изстъпления. Като че нарочно тези мъжаги ходеха, за да предизвикват конфликти и после погрома. Говореха за тях, че като нямало вече какво да потрошат, качвали се на мощните си свръхтежки камиони и доразрушавали разсипаното заведение, минавайки през него, като за капак на всичко.

Стана интересно, боят прерасна в масови сцени — всеки срещу всеки, и точно тогава, както се случва в TV форматите блокбастърите, действието прекъсна в най-сюблимния момент. Едновременно нахлуха и полицаи, и сотаджии и сложиха край на развилнялата се баталия. Тогава спря и токът. Някой май нарочно запрати бирата по бушоните. Защото ситуацията ловко бе използвана от главните виновници, които на часа се ометоха през задната врата на склада и се разпиляха в нощта. Малцината, задържани от органите на реда сиви вълци се правеха на умрели лисици, много пияни, ошеметени, нищо не си спомняли, някой ги нападнал отзад, както кротко си празнували и ги фраснал с нещо. Нямали никаква вина за случилото се. Както и да, е отведоха ги в районното. А горките служители на кабелната фирма, които не бяха успели да избягат още в самото начало, ги откараха, кой

с такси, кой с линейка, дойдоха няколко, от полесражението. Някои дори се наложи да посрещнат празниците на екстензии в „Пирогов“ и „Св. Ана“. През това време сивите вълци успяха да потрошат още две кръчми, добре се повеселиха! Като цяло и те бяха виновни и за провала и на тазвечерното празненство на кабелджиите. Първоначално започнаха да задирят жените им, да подмятат откровени мръсотии, докато накрая се стигна и до директно словесно спречкване, съпроводено с изливане на питиета върху главите на опонентите... и боят сам си се почна от този момент нататък.

Трябва тук да отбележим още нещо важно, което се случи през тази вечер. Половин час някъде преди да се разрази описаната баталия в кръчмата, пристигна и една друга малка групичка лица, лични гости на Цури Въцов, негови познайници, които той чевръсто настани в собственото си сепаре, служебното, и се зае лично да ги обслужва. Въпросните от групичката, пет-шест души още от пръв поглед си личаха да са от крими контингента. На влизане последен вървеше едър мъж, възмургав, на средна възраст, носеше черна, кожена шуба и дънков каскет върху бръснатата си глава, захапал бе дебела пура. На този последният от новодошлите Цецо особено много му се слагаше, чак губеше мярка. Веднага примъкна чинии с мезета, донесе бутилка Chivas, поднесе огънче на авторитетния си гост, когато пурата му загасна, въобще шеташе като за много специални хора. Когато посочените влизаха, Камелия таман извисяваше глас в трелите на любимо кафанско парче на известен юго изпълнител, докато отзад ѝ пригласяше Евстати и само дето не си глътна езика и не млъкна наред песента.

Пристигналият авторитетен господин не бе някой друг, а небезизвестният на времето Емо Шмекера от Връбница, самият той. Някога преди доста време Кичка бе работила за него. Преди десетина години изчезна. Занимаваше се с измами, сутенъорство, забърка се с наркотици и други гадни неща. Чу се, че го прибрали на топло и сега след толкова време вече бе излязъл, явно съвсем наскоро. Май са го пуснали преди празниците за добро поведение. От него направо вонеше на пандиз, така се бе просмукал.

Когато се разрази сбиването, групичката от VIP гости на Цецо въобще не се намеси, сякаш подобни изпълнения бяха далеч под класата им и те предпочетоха само да се забавляват като странични

наблюдатели, заливайки се от смях, удобно разположени в сепарето като в театрална ложа. Само от време на време някой от тях се протягаше, за да забие по някой ритник в главата на някой повален, пълзящ в непосредствена близост до тях. Голяма веселба, беше им много гот, видимо се забавляваха със случващото се.

После пред полицията г-н Въцов гарантира, че въпросните лица са негови лични гости и че не са имали нищо общо със случилото се, нито самите те имали желаниа да повдигат оплаквания срещу някого. Самият собственик на механата бе отведен да даде показания в районното.

Малко да върнем кадъра назад. Непосредствено преди побоят да се разрази, Цецовите гости са наседали удобно в сепарето, попийват скъпо уиски, замезват с царска туршия, пастърма и домашен суджук и си шушукат нещо, хилейки се. Емо Шмекера се е навел над ухото на Коце Валяка, негов стар авер, който е избил на хора повече зъби, отколкото е извадил главният ортодонт на Първа стоматологична поликлиника, мъж вече на години, пред пенсия, и му шепти:

— Коце, я виж това пиленце дето грачи зад микрофона? Помниш ли я? Краса червената, бе! Сещаш ли се? Заработваше на Околовръстното на Люлин, аз ѝ бях сводник по онова време. После я взе Глигана, оня бе, Гошо Глигана, дето всичко хвърляше по ротативките и дето щеше да ги вади заедно с Пепа Джедията да работят чак у Испания. Ама го застреляха. Той беше голям боклук и свърши като такъв. А я, я виж нашта сега, преквалифицирала се е и се подвизава като Камелия, прави се на певачка, видя ли отвън какъв плакат си е барнала, курва мръсна! Тя ме натопи на куките, та ме тикнаха след един хубав бой. Бях ѝ теглил як мариз, щото се опитваше да ме работи, да крие кинти и да настройва другите момичета срещу мен. Синдикат щяха да си правят, представяш ли си, с осигуровки социални и здравни, да умреш от смях, добре ги подредих!

Та Краса и оная Пепа ме топнаха и свидетелстваха срещу мен. На Пепа се бях зарекъл да ѝ изтръгна сърцето с голи ръце, ама била скъсала конца преди години още. Сгазил я ТИР на Дунав мост. Типична курвенска смърт. Била е пияна, дрогирана или просто местните апапи са се отървали от нея заради нещо. Знае ли човек. Много ѝ знаеше и на нея мръсната уста, мама ѝ! Получила си го е! Я внимателно, като се поразотидат хората, иди и ми доведи това пиленце

да ми попее тук на масата, че и с нея имам да оправям сметки, майка ѝ мръсна да еба!

Как се случи така? Тоя боклук точно тук да цъфне тая вечер. От цяла София баш тук да се домъкне, зер няма други кръчми, точно тук. След толкова години отново се сблъсква с тоя изверг. Не знаеше, че е излязъл, мислеше тоя ще изгние вътре — мислеше си Камелия и вече се чудеше как по-бързо да се омете, само да успее да се измъкне някак си. Тоя, ако я докопа, беше свършено с нея и тя го знаеше. Как се беше домъкнал точно тук? Като гледам как му се мазни Цецо, сигурно се знаеха отдавна от подземния свят, още от навремето. Емо като е излязъл, явно е почнал да разпитва насам-натам и сега е влязъл в дирите ѝ или е тръгнал да си прибира вересиите от тоя и оня, за да си стъпи отново на краката, и случайно е цъфнал тук. Нелепа история, малшанс. Точно в тая забита дупка да я открие изродът, направо ужас! Помнеше добре, че гадината имаше навика живата стока, която му се противеше, освен да я пребива, но и да разрязва лицата им с нож. Така ги бележеше за цял живот и ги държеше в покорство. Голяма гад! А и тия, дето са се домъкнали с него, бяха и те една стока — измет! Познаваше някои.

Щом почна мелето, и Кичка на часа си грабна палтото и се опита да се изсули в патакламата, ловко заобикаляйки развилнелите се побойници. Добра се до врата и миг, преди да се озове навън, някой я сграбчи. Изви ръката ѝ, само дето не се напика от болка, и изсъска в ухото ѝ:

— Мърдай, кучко, и без глупости, усещаш ли ножето? Ако не си послушна, разпарям те като агне и червата ти ще изтекат направо на пода!

Коце Валяка бе уловил Камелия, извил ръката ѝ отзад на гърба и я тикаше пред себе си, все едно я придържа, а с другата бе опрял широко острие под ребрата ѝ, като ловко го бе прикрил с кърпа за сервиране. Така розата на механа „Мечкадарите“ се озова похитена и бе замъкната във VIP сепарето против волята си да се срещне очи в очи със свои стари познайници. По празниците стават чудеса, казват. Някого, когото мислиш за мъртъв отдавна, взема, че възкръсва, кофти работа!

Заставиха клетата Кичка да седне между тях и я обградиха изцяло с внимание.

— Как си, писе, помниш ли ме? Щото аз не съм те забравял. Всяка нощ през последните десет години съм си мислил за теб. Как те режа къс по къс и храня с теб бойните си кучета — нареждаше през зъби Емо Шмекера. Същевременно се стараяше да бъде галантен и наля уиски на новата си гостенка, предложи ѝ цигара, поднесе огънче.

— Искаш ли содичка, писе, или го лочиш чисто — дори се насили да се усмихва някогашният сводник.

— Но тези неща с рязането вече са ми скучни, наситих им се, пък и питбулите ми са преяли сега. Загубих съвсем наскоро скъпи някогашни приятели. Бог да ги прости, аз не можах! Та както казах, имах да оправям едни работи със стари приятели и виж сега животът след толкова време пак ни събра. Имам чувството, че след тези празници май няма да остане много народ, дето ме е познавал отпреди. За теб обаче имам нещо специално, нали винаги си била специална за мен. Смятам тая нощ да те запозная с най-добрия ми приятел и той е много специален, даже екзотичен. Генчо се казва, по-точно крокодила Генчо, като крокодила Гена, негов московски братовчед, сещаш се приятеля на Чибурашка. Само, че Генчо-Генади не е точно крокодил, а алигатор. Донесоха ми го от чужбина, от топлите страни, беше съвсем малък, когато ме прибраха на топло, но добри хора се грижеха за него, не го оставяли да гладува и сега вече е пораснал, в разцвета на силите си е. Голяма скица е, само усмивката му е малко щърба и грозна особено когато от нея виси човешка ръка, но е симпатяга, ти казвам. Мисля, много ще си паснете, направо ще те изпапка, тръпне да се запознае с теб. Определено си пада по красиви жени. Жалко, че след това те са свършено неузнаваеми или поне това, което остава, след като ги храносмели. Ти по-добре всъщност знаеш колко преходна е хубостта и всичко въобще в този лъжовен свят, сама ще се убедиш съвсем скоро. Малко ще се поразходим до вилата ми — там го държа Генчо, в мазата, направил съм му басейн, там му е леговището. Страшен сладур е, със завиден апетит, всичко си изяжда и е много хигиеничен. Елегантно и удобно се работи с него, чисто и практично е. Не после да се чудиш какво да правиш с трупа. Всичко е много просто, обикновено бутаме човека в басейна и от него остава след време само нещо голямо колкото кокосов орех. Демек толкова голямо е акото му на Генчо. Тая гад какъв стомах има, стапя вътре дори черепът на човек, еба си киселините има тоя звяр, представяш ли си? Видът им на тия

бил на над 100 милиона години. Все едно те е погълнала праисторията, а? Какъв ли е бил тогава света...? Виждаш ли какво съм ти приготвил, за теб, миличко, и ако това не е уважение, каквото си дължат само стари познати, препатили много заедно, каквито сме ние с теб! А, има една деликатна подробност, Генеди жълтото не го разтваря и да не го мъчим, ние предварително сваляме златото. Така, че ще ме прощаваш, но тези обички и ланчето ще ги свалим още сега. Имаш ли обици или пиърсинги някъде другаде по тялото да проверявам ли...? Мародерството е грозно деяние, а и на никой не му се рови после в „ореха“ на Генчо.

— Коце, я й резни ушичките на тая и ми ги сложи тук в чинийка до бахура!

В този момент се чу трясък от изгърмялото табло и настана мрак и суматоха, боят спря. Нахлуха полицаите и сотаджиите и това спаси за момента нашата певачка от това сериозно да пострада още сега. В тъмното тя бясно впи зъби в ръката на Валяка, който я бе сграбчил. Това го изненада, но не го впечатли особено. Той мигновено й фрасна такъв шамар, че Кичка се свлече в безсъзнание под масата, където остана кратко да си лежи, докато се развиваха по-сетнешните събития — арестите и обуздаването на побойниците и оказване на първа помощ на пострадалите.

Няколко вечери по-рано се бе случило нещо интересно. Нашата злочеста героиня Камелия или Кичка преживя нещо необикновено, за което тогава не си даде сметка в достатъчна степен, но което преобърна живота ѝ като цяло. Беше привечер и Камелия помагаше в склада на леля Марийка както обикновено, когато имаше повече време, пък готвачката все нещо ѝ заделяше. Беше излязла отзад зад кръчмата да изхвърля някакви боклуци и се стресна, когато от здрача иззад един от контейнерите изникна едно противно същество, от появата на което първоначално те побиват тръпки и после като го огледаш повнимателно те догнусява. Това бе баба Зулфие. По-точно баба Зулфие Селямсъзова, както би трябвало да се води по паспорт, ако някога въобще е имала такъв. Беше толкова дърта, че и тя самата не си спомняше кога се е родила, може би още по турско да е било.

Та въпросната бабичка имаше твърде необичаен и отблъскващ изглед. Беше превита на две като скоба, с изхвъркнала гърбица и увиснала от шията глава. Имаше вид на пребита мисирка. Лицето ѝ бе изключително грозно и противно, цялото увито в шал. От него стърчаха остра брадичка и голям гърбав нос, покрити с брадавици, както и самото ѝ чело. Имаше перде върху едното си око, то бе бяло и непрекъснато сълзеше, а другото ѝ бе студено синьо и гледаше хищно като на влечуго, направо те хипнотизира. От свитите ѝ като кокошо дупе виолетови устни стърчеше пожълтял, дори кафяв зъб, сигурно единственият, останал. Баба Зулфие е облечена, по-скоро е омотана изцяло в парцали и е поела връз себе си цялата световна мръсотия от горе до долу. Държи в едната си ръка торба, а с другата стиска метла, направена от дебела сопа и навързани на нея брезови клони. Тя никога и нищо не мете с нея, но я държи изправена нагоре и само се подпира на нея, някак ритуално, като с жезъл.

Бе толкова гадна, че пред нея баба Яга може спокойно да мине за Снежанка. Баба Зулфие е противна, долна твар, мяза на същинска вещица и тя действително е точно такава. Цял живот е правила само злини, заклинания за смърт, чародейства за болести, нещастия и уроки, проклетия за несгоди и невървеж. Владее знахарство и билкарство и безспорно е на „ти“ с тъмните сили. Можеш да я зърнеш все на прокълнати места, обикновено в потайна доба. Запуснати селски гробища, затънтени гори тилилейски или из градските буница и боклуци и отходни места. Торбата ѝ е пълна с какво ли не змии, гущери, жаби, изсъхнали, билки, крила на прилеп, сова и бухал, въже от обесен и какви ли не детски и животински кости, вълча челюст, нокът от чакал, лапа на черна котка, клон на гарван — все дяволски работи.

— Сполайти, парясана сестро! — поздрави злата бабичка.

Кичка също поздрави и чак си плю в пазвата, така се стресна. От известно време двете се засичаха вечер край контейнерите. Баба Зулфие изпросваше по нещо.

— Да ти се намира хлебец и малко тютюнец, а?

— Ох, бе, бабке, изкара ми акъла, все така се прокрадваш, като някакво привидение си, човек в тоя мрак не знае жива ли си или що си? Чакай, заделила съм ти нещо! — и влиза в склада. След малко ѝ

подава плик с някакви остатъци, които все още стават за нещо и 4–5 цигари.

— Дай баба да ти върже конче, момците да лудуват по теб — благодареше просякинята и протягаше костеливата си ръка с изпочупени нокти, наподобяваща изсъхнало коренище, а бе същинска вещица. Освен всичко бабичката непрекъснато пушеше и си говореше сама някакви неясни неща и сама се кикотеше също толкова неразбираемо, като кискането ѝ често се удавяше в хриптенето на задушлива кашлица. От това съвсем нищо не ѝ се разбираше и хъхренето ѝ звучеше като стенание на запушена стара клозетна тръба, нежели като човешки глас.

— Дъще, сполайти, Този, който вижда, ще те възнагради за помощта към една бедна старица! Послушай, да ти река нещо, щото баба скоро ще си ходи. Ще дойдат мътните да ме вземат и караконджоли да понесат душата ми към тартара. Там в пъклото, при Шейтана, ми е мястото, при джиновете му, на които цял живот съм служила. Да си почина най-сетне и света да си почине от мен. Щото баба много зло е видяла и много е сторила. Светът няма да се поправи, всичко си е заслужил. Скоро, тия нощи, по пълнолуние моите сестри, дружки ще се сбират горе в планината и там ти ще ме наследяш, когато му дойде времето. Ти още не знаеш, че си една от нас, аз трябваше да те откроя, от кога те диря... Ти си предопределената да станеш кралицата на Шабаша и да приемеш милостта му. Като наближи времето, всичко ще научиш, нещата сами ще ти се разкрият. Ето, вземи този пръстен и много го пази — като очите си! Той ще те води, с него можеш да летиш през различните светове, да ставаш невидима и да излизаш от тялото си, когато пожелаеш и да скитаеш в други измерения. Постепенно всичко ще научиш! Пръстенът ще те води, той е много стар, още от преди векове е донесен от Арабия и служи за призоваване на дявола, нашия баща. Пази го много, хорски очи да не го зърват и денем не го слагай! И ѝ подаде зеления салпиринчен пръстен с някакви странни знаци по него и изображение на човек от кръста надолу увит като змия.

Камелия не разбра много от казаното, пък и не обърна кой знае колко внимание на неясните бабешки брътвежи на старицата, удавяни често в спастичните хрипове на кашлицата ѝ, но от учтивост, за да не я

обиди или не дай боже разгневи нещо, прие пръстена и го прибра в джоба на палтото си, където и го забрави.

Само ѝ трябваше да се разправя с луди бабички, които да я кълнат и пустосват, достатъчно грижи си имаше, а и бабката очевидно не бе с всички си.

Да се върнем обратно в празничната, по-точно в съсипаната празнична вечер. Докато полицията обуздаваше биещите се, Цецо услужливо домъкна отнякъде петромаксова лампа и тя като месечина огря полесражението и хаоса от разрушението. Злосторниците, които не бяха успели да избягат навреме, ги натовариха по патрулките. Цецо също беше събран да дава показания какво се бе случило и защо е допуснато това. Всички бяха отведени в районното. В погромената кръчма останаха само Емо Шмекера и шайката му, явно полицаите не искаха да си имат работа с тях и само формално провериха документите им и ги оставиха, особено след като и собственикът категорично гарантира за тях. Сега те се чувстваха като у дома си и разполагаха с цялата кръчма. Кичка продължаваше да лежи в несвяст на пода под масата. Там никой не я бе и забелязал. Емо се разстъпи, крачейки тежко сред изпочупените чинии, посипаните манджи, салати, стъкла, прибори, локви разлят алкохол, кръв и повръщия. Отиде до бара, избра си най-приличната бутилка уиски, взе си чаша и се върна при останалите също толкова тържествено, ходейки над нещата. Той бе сега пълен господар на положението. Разпали отново угасналата си пура и с лека небрежност посочи към проснатата Камелия:

— Я, събудете пиленцето, че взе да става скучно, всички се разотидоха и сега няма кой да ни весели! Все пак иде Коледа, нали? Дед Мороз всегда придъот нам подарки раздаот! И ние сме хора, по дяволите, дошли сме да прекараме приятно няколко часа. Пък тя стана каквато стана и собственикът и целият персонал офейкаха. Няма кой да налее по едно, на самообслужване сме. Каква, ей, стана тя! Ей, хората много са се изнервили навън, лош е станал животът, всички подивяха, мама му! Я, бъзикни си телефончето, момче, и ми пусни някаква музика, ама да е силна от нашта! Искам веселба, настроение, фойерверки, песни и танци до зори!

— А, така! — и Емо започна да щрака с пръсти и да пляска с ръце в ритъма на разнеслата се чалга от джиесема на единия от лейтенантите му.

— Мамка му, искам купон — празник за душата, я вдигнете певачката!

След бързи два шамара и шише минерална вода върху главата ѝ Кичка дойде на себе си. Освести се, първоначално запримига объркано, без да може да осъзнае ситуацията. В следващия миг се изписа див ужас в очите ѝ, когато разпозна физиономиите на заобиколилите я. Вдигнаха я и я сложиха да седне. Емо се облегна на масата до нея, бръкна в джоба си и извади малка кутийка, от която изсипа три хапа и ги постави внимателно пред Кичка.

— На, да опиташ заради какво изгубих десет години зад решетките. Нали ти ме топна, кучко! На, пробвай!

Камелия само поклати глава, без да смее да каже нещо.

— Слушай, курво, лапай „бонбоните“ бързо, щото аз ще те накарам — изръмжа Коце като разтриваше ухапаното на ръката си. — Има три начина: или сама ей с тая количка ги преглъщаш внимателно и леко и ще видиш към кеф те чака, или аз ти разбивам физиономията и ще гълташ хаповете заедно със зъбите си, или пък да не ти развалям фейса, може лекичко само да ти резна трахеята и с пръст там ще ти го набутам в гърлото, проклетото екстази, кучко, лапай, че се изнервих!

И Камелия механично се подчини и глътна веднага хапчетата ей така, направо, без нищо. Извергът я сграбчи, стисна брадичката ѝ и навря в зиналата ѝ уста гърлото на бутилка водка. Изля половината, докато жертвата не почна да се дави, и чак тогава я пусна. Кичка лошо се бе задавила и докато още се бореше за глътка въздух, усети такова замайване и изтръпване, сякаш ѝ бе направен електрошок. Мозъкът ѝ моментално се превърна в малиново желе, а през тялото ѝ премина на вълни огнен вятър, който буквално разтопи костите ѝ. Последва гърч и изопване назад, след което настъпи пълна безчувственост и тя отлетя нанякъде. Повече всичко, което се случваше около нея и с нея нямаше никакво значение. Всичко избледня и угасна. Някъде отдалеч идваха провлачени и неясни звуци. Тук трябва да уточним само, че при спазмът, предходил припадъка, едната ѝ ръка случайно попадна в джоба на палтото ѝ и зеленясалият вещерски пръстен на баба Зулфие сам се наниза на безимения пръст на Камелия. Все едно за нея специално бе направен, веднага така ѝ лепна. Оттогава се задейства и една друга сила в нея, по-древна и по-могъща от човешките инстинкти.

След известно време съзнанието ѝ се избистри, остана само пълната безчувственост и усещане за безкрайна отдалеченост и отсъствие от този свят. Все едно наблюдаваше собствения си живот от страни, през изпотена витрина, абсолютно дистанцирана от случващото се в действителността.

Носеше се във въздуха, горе, високо под свода на самия таван на заведението, осмисляше, че лети свободно в пространството, лека като перце. Прокобата на дъртата циганка действаше, бе успяла да ѝ предаде вещерството си. Камелия се рееше отгоре и оттам наблюдаваше грозната сцена, осветявана от петромаксовата лампа и мятащите се по стените наоколо сенки. Долу тялото ѝ лежеше проснато върху масата на сепарето със смъкната и разкъсана рокля, а върху него се мятаха диво голи космати мъжки задници. Мъжагите се сменяха запъхтени един след друг... и това продължаваше така все едно цяла вечност, но тя не чуваше и не усещаше съвършено нищо.

По-късно дойде на себе си, душата ѝ се бе прибрала обратно в тялото ѝ, когато усети, че Цецо я свестява. Бе се свлякла от масата или я бяха изритали, лежеше на пода и всичко я болеше. Цецо се бе върнал междувременно от районното, след като там щателно бе описал случилия се инцидент тази вечер и виновните лица. Бе разбрал какво е станало в негово отсъствие, тия негодници как гнусно са се възползвали от Камелия, виждайки я в какво състояние е. Гола, в шок и цяла трепереца. Стана му обидно и гадно и съвсем се скофти, оглеждайки пораженията от погрома. Не че му пукаше кой знае колко за Кичка, знаеше що за стока е, но все пак тя работи за него, един вид е негов човек, под негово попечителство е. Такова посегателство, остави, че е мерзост, долното групово изнасилване, но бе арогантност, която целеше малко или много да му подсказе нещо.

Емо Шмекера, прясно излязъл, неслучайно се бе присетил за него и бе довтасал в механата заедно с копоите си, сигурно щеше да му иска голяма сума. Навремето, в началото, когато започна бизнеса, той му помогна вярно, но днес е дошъл да си търси лихвите. Трябват му кинти, за да влезе отново в играта, да си стъпи на краката. Дълго бе отсъствал и сега искаше да си върне уважението и да покаже кой е босът, ясно!

Опита се да утеши и успокои клетата Камелия, доколкото можа, привдигна я и я сложи да легне внимателно върху няколко стола, като я

покри с палтото ѝ.

В това време групичката мъжаги, среднощните гости, се бяха разпалили здраво. Играеха комар и сумите хвърчаха зашеметяващо. Уискито се лееше и онези ревяха наквасени, остървени от залозите и динамиката на играта.

Цецо седеше отстрани до масата, върху която растеше парсата замайващо, пиеше водка направо от бутилката и бе изпаднал в тъпо безразличие. Около него крещяха, надвикваха се, спореха, увеличаваха все повече и повече камарата от кинти, а на него му бе вече все тая. Всичко бе изгубил само в една нощ. Трябваше да почва отначало, пак дългове, ипотеки, разправи, а тия идиоти тук се забавляваха за негова сметка и не си мръднаха пръста докато траеше погрома.

Бяха изпили всичкото налично уиски и продължаваха да се наливат с каквото има, но на него, казахме, му бе все тая. Да върви всичко по дяволите! И това точно преди празниците, егати късмета! Застрахователите сигурно нямаше да платят нищо. Оправяй се сам. Ще вземе да запали всичко и да си тегли куршума, но бе толкова смазан, че и за това нямаше сили даже. Майната му!

— Ей, Цветане, стига спа, вземи се размърдай и донеси някакво мезе, че изгоряхме с това голо пиене. Айде, че ми е тръгнала една ръка, аре бе човек, живни и за теб ще оставим нещо. Виждаме, че те чака здрав ремонт... — викаше Коце Валяка и тикна в пазвата на унилия съдържател шепа намачкани като шума доларови банкноти.

— Цветане, мързелив селянин си беше и такъв си остана. От къде беше, от Обнова ли? Да те еба и селянина прост!

— Ама, човече, не виждаш ли, че всичко е размазано на пода, какво мезе да намеря по това време и след всичко това. Фъстъци дори няма. Имам само кило, две сурова кайма в хладилника, ако леля Марийка не е откраднала и нея, когато се е омела, заедно с оборота. Утре щях да зареждам, нищо няма, гол съм като пушка! Принцеси ли да ви пека, то и троха хляб не е останала и токът спря, виждаш — обясняваше се разореният кръчмар.

— А бе, стига си мрънкал, не може да нямаш газов котлон, я! Направи една тенджерка кафе и вдигни тая повлекана, и я прати в кухнята, да свърши нещо и тя, едни кюфтета да изпържи, стига тука е хлипала. Къса ми сърцето, като я слушам, ще я накарам да млъкне, ама сега така ми е тръгнало... Действай и ти ще намажеш! Пиши го

първоначална инвестиция, ново начало и ти ставам съдружник. Никой няма да те пипне тогава! Аз ще се разправам, а на тия ербапи сивите чакали, помияри ли са, утре аз ръчичките им ще отрежа. Те на тебе да посягат, т.е. на нас де, нали вече сме ортаци. Ще се справиш, ти си мъжко момче, с малко помощ пак ще си стъпиш на краката. Ще стане дори по-хубаво отпреди, ех майка му! Кент флеш!

С много уговорки и молби Цецо успя някак си да вдигне разстроената и съсипана Камелия. Не толкова за да му работи горката жена, по-скоро да я поотдалечи малко оттатък, за да не дразни извергите с подсмърчането си. Щото тия са такива, че без много да се замислят, можеха да ѝ затворят устата завинаги. За Коце бе чувал, че глави е рязал.

Цецо пусна газовия котлон, сложи тигана да се загрее. Запали друга преносима лампа. Извади каймата, оцеляла е, събра разни продукти, яйца, галета, намери кашу и бадеми, останали, и побърза да ги занесе на разпалените гости, комарджии.

Камелия никога не е обичала да готви и никога не е била домакиня, особено в такова състояние. Стегна се вътрешно и безропотно се захвана с кюфтетата, колкото да спре да мисли за преживяното и за това какво друго може да ѝ се случи още. Разбърка старателно каймата с яйцата и нарязания лук, останал в една купа от снощи. Посегна да добави вегета за доовкусяване и ръката ѝ неволно сама бутна друга кутия, която по принцип въобще не трябваше да е там. Да, кутията сякаш сама падна в каймата и се изсипа цяла. Мишеморката на леля Марийка.

Нечии невидими ръце шетаха и помагаха на Кичка. Тя въобще не се развълнува, ни най-малко дори, само доизтръска съдържанието и хвърли празната опаковка небрежно зад гърба си. Опаковката бе мукавяна, мръсно зелена на цвят и надпис, изписан с черен шрифт, „плъхомор“ върху стилизиран гризач с обърнати нагоре крачета, предал богу дух!

Малко по-късно, когато кюфтетата започнаха да се пържат със зелена пяна в сгрятата мазнина, Камелия също не се впечатли. Скоро се разнесе сладостен аромат на домашно приготвена храна, уют и спокойствие. Извади от тигана готовите кюфтета и ги остави за малко мазнината да се оттече и сега вече бяха готови за сервиране. Цецо дотича, грабна купата, още димяща, и я понесе при изгладнелите

негодници, пак бе влязъл в ролята си на гостилничар, пак бе почнал да угодничи, само така можеше да оцелява. Спря се, даде 20 лева на Камелия и ѝ каза шептейки:

— Измитай се и ти отзад през склада, ето ти за такси, нямам повече. Аз ще ги забаламосам и се покрий, пък след празниците ще видим! Не знаех, честно, че си си имала вземане-даване с тия навремето. Съжалявам, дето се получи така, но ме разбери и аз съм им в ръцете на тия, няма мърдане. И моля те, не ходи в полицията по-лошо ще стане — тия и ония работят заедно, сега го разбрах. Аз ще гледам някак да оправя работите... айде, съжалявам...

Камелия се измъкна и вън, на открито, се втурна в нощта. Минавайки покрай контейнерите, нещо се оплете в краката ѝ. Нещото сякаш я дръпна и тя се плъосна, като в същото време здраво прасна главата си в една от кофите. В този миг отново изгуби съзнание. Доста припадъци ѝ се събраха тази нощ. Причина за поредния инцидент се оказа грозната и зловеща метла на баба Зулфие, която неизвестно какво правеше там, оставена от злата старица, преди да се спомине. Преди три вечери си бе отишла от този свят. При падането, след удара Кичка усети, че отново напуска тялото си. Пръстенът и сега сам се бе наденал. Нещо като вихрушка се изви около нея и я издигна шеметно нагоре, сякаш я изтегли. Тя се понесе сред облаците над блоковете на Студентски град. Постепенно свикна с летенето и се отдаде на шемета му, и тогава усети мощна вибрация, съпроводена с пронизително бучене в определена честотност, недоловима за обикновеното човешко ухо, а само от дивите зверове, бухалите и прилепите. Този уникален звук идваше вероятно от астрала. Това бе зовът на трансцендентална вещерска камбана, която приканваше тази нощ на Шабаш, черно сборище на магьосници чародеи, вещици и демони. Последните се сбират в потайна доба високо горе в планината, под един стар разрушен мост и там се отдават на бесовски хора, оргии и приношение към дявола, когото призовават. Бе настъпила най-дългата нощ в годината и бе пълнолуние. Слънцето на мъртвите грееше високо горе с призрачна синкавост, разтваряща се сред тъмата.

Време така възделяно от силите на мрака и техните следовници. Цял сомн от подобни твари се носеше в нощното небе, следвайки призива на камбаната. Те летяха над сънлива София, смълчани паланки и селца притихнали, над гори, поля и долини нагоре

и все по-нагоре към планинските върхове. Възкресници се надигаха в гробищата и върколаци излизаха на огрени от месеца кръстопътища, таласъми бродеха в сенките. Въртящият се сребрист лунен циркуляр разсича черни облаци в среднощното небе и от тях капе гъст мрак върху всичко долу по заспалата земя. Отново вие нощен вятър, разперил огромни прилепови криле наред спускащия се студ над града.

По това време някъде другаде в София. Примерно Младост 4, точно там, при последните, крайните блокове отдето се вижда Витоша към Околовръстното, седи самотен човек, вперил поглед в нощното небе.

Късно е, застудява, всичко е притихнало. Скръбен месец е надвиснал над града и точно в този момент през обектива на лунната светлина премина силует и застана в небето точно на фона на нощното светило. Странен, нереален, причудлив силует на... летяща вещица, носеща се нейде из мрака.

Заре Мастиката изтръпна и направо не повярва на очите си, прекръсти се суеверно и разтърка чак очи. Направо не можеше да повярва, силуетът вече се бе изгубил, но той действително го бе видял и изруга:

— Бах мааму, това е баба Яга, кълна се, видях я, тя беше или няква такава, видях я ясно! А докторът не ми вярва, че си говоря с джуджета всяка нощ, които идват от друго измерение. Поркаме си заедно до изгрев-слънце и ми е адски гот с тях, разправят невероятни истории. Когато обаче го разказах всичко това и пред лекарската комисия за ТЕЛК-а, много се смяха. Всички бяха единодушни в заключенията си, че съм прецракал пияница, който видимо страда от делириумтременс, имам остро психическо разстройство и натрапчива психопатия, а вероятно и шизофренна параноя. Да, бе, да! Нещастници такива! А, ето че има и баба Яга в действителност. И аз и нея я видях! Що не ми вярвате бе, хора? Има такива неща, това не са бабини дивитини. Има ги! Не съм луд, не съм, бе, хора! Кълна се! Вярвайте ми... Наистина ги виждам, ама, като не ме разбирате, ваша си работа! — и надигна буркана, от който пиеше домашна ракия.

— В Курило трябвало да ме затворят, в остро мъжко, за там съм бил. Ама хич и не било сигурно, че можело да се помогне много в моя случай. При такива разстройства и натрапчиви халюцинации, последица от системна интоксикация, всичко можело да се очаква. Най-добре било да се приложи лоботомия при такова състояние, за успокоение на страдащия, но уви, тя била вече забранена... Остава само електрошокът, добрият стар електрошок. Е, такива ги разправят за мен. Аз им теглих една майна и ходих пак да си пием — така сам си говори Заре Мастиката, мъж на средна възраст, безработен електротехник, бездомен, сериозен алкохолик с проблеми. Сам той е живо превъплъщение в човешки вид на лирическият герой на сръбската музика и онази ѝ част, където главно се възпяват житейските несрети и се апологетизира по особен начин социалната деградация. Примерно певчески произведения от рода на: „Добро утро, пиянице“, „Бил съм пиянъц“, „Знам за вси съм крив“, „Умирам болестен и много ранен“, „Живели сам“ и други подобни все от тоя десен, където лирическият герой е горд със своя избор да бъде пропадлек.

Горд със своето падение, със своята нищета и низост, до които е докаран от несправедливата съдба, на която сякаш мъсти нарочно с цялата несрета, която може да носи връз себе си. Той е мразен от всички: от семейството си, което вече няма или не е имал, от съседите си, които вече не са му съседи, защото е изгонен и сега се подвизава бездомен. Страда от невярната любима, която го е измамила. Никой не го е еня за него. Няма дори приятели, те първи са го предали. Неговата пропадналост се явява като антитеза на успелия, щастлив и подреден живот на другите. Той мрази света и светът мрази него, но някак си вътрешно усеща по странен начин, че моралното превъзходство е на негова страна, че страданията му го извисяват и все пак победителят е той пък макар и да е полужив и презрян от всички.

Ето това е Заре Мастиката от Младост 4, живее в общото мазе на блока, пуснат по милост от домсъвета за тази зима, колкото да не умре като куче. Седнал е на пуста пейка пред входа и гледа облещената над него луна, пие ракия и си говори сам:

— Ама видях я, разбира се, как да не я видях! Има вещици, има! Светът е пълен с тях, има ги! Феи няма! Нали и аз бях женен за такава една, та ме съсипа, всичко ми взе и ме остави гол на улицата,

мръсницата. Да се скитам немил и недраг, и бездомен сега, мамка му и живот!

Проля една отровна сълза, като си спомни злата си съдба, допуши фасата и ядно го смачка и тогава усети нежно потупване по рамото от малка отрудена джуджешка ръка и чу топъл изпълнен със съчувствие глас:

— Хайде Зарко, идвай си, да се прибираш вече, че ще замръзнеш, тази нощ ще вали сняг, става студено! Зимата иде! Ние вече си дойдохме, донесли сме от любимото ти бургундско и френски коняк имаме, и голяма торта, малко смачкана, но става. Идвай, в мазето сме, да ти разкажем какви перипетии имахме днес. Бяхме в избата на графовете Естерхази в замъка им, а какво намерихме в съкровищницата...?

— Добре, Торин — отвърна Заре Мастиката — ще погледам луната още малко и си идвам. — Той знаеше, че неговите приятели джуджетата са дошли отново при него както всяка нощ и ги чака пиршество до зори. Те са прокопали тунели под цялата земя и се движат през различни измерения, така идват и при него, в мазето, където ноцува. Те са нещо като „бандити на времето“ проникват в подземията на замъци, абатства, музеи, галерии, изби и задигат съкровища, скъпоценности и произведения на изкуството, и добра пиячка, то се знае. Това са неговите приятели — истинските му!

Любезни читателю, тук ще си позволя да добавя една друга кратка история, която на пръв поглед няма нищо общо с нашата история, освен че се случва по същото време и накрая финалите им и на двете драматично се пресичат.

В ранна декемврийска утрин след физкултура на отворен прозорец о.з. полковник Зефир Трендафилов, пенсионер, влезе в банята, взе бърз душ и се приготви да седне зад бюрото с чаша димящо кафе, да поработи. Да не избяга птиченцето. Ранно пиле, рано пее! Всички трудолюбиви маниаци стават рано.

Дооправяйки сутрешния си тоалет, полковникът, който освен това бе още и поет, и издател, с видимо удоволствие и себевъзхищение поглади бялата си брадичка. Бе абсолютно убеден, че прилича на съветски писател! Само едно го измъчваше, от години се бореше с

дилемата на кого точно прилича — на Шолохов или повече на Шукшин. Веднъж му се струваше, че прилича на единия, друг път пък на другия. Беше му трудно определено да намери баланса в това раздвояване, даже разтрояване на личността си. Както казахме дотук, Трендафилов е известен литератор и от години е член на СБП, част от групата на писателите с кобури^[1].

Като издател и собственик на „Литературни стружици“, издателство за праведна класово-партийна и марксистко-ленинска литература и сега подготвяше за печат многотомното си изследване, посветено на Българския социалистически реализъм. И, о! Какъв ужас! Когато седна пред персоналния си компютър — ръкописът го нямаше. Плодът на близо десетгодишно усилие бе изчезнал. През нощта някой злодей бе хакнал компютъра на полковника и бе изтрил хилядите страници на многотомното му къртовско изследване. Къртовско като усилие, от една страна и от друга, като пълна липса на светлина в него. На мястото на епохалната му творба бе качен порнографски роман на никому неизвестния, ужасно бездарен и неграмотен Б. Н. — „Другари, лъскайте щиковите“. Долнопробно произведение, изпълнено с неправдоподобни истории, с нереалистични герои, противоположни за вкуса на масовия читател. Вулгарна картина на живота, изпълнена с извратени усещания и патологичност, кошмарна гавра с морала.

Полковник Трендафилов изрева като смъртноранена в сърцето пантера и разби с юмрук монитора пред него. От ръката му бликна кръв, но той не ѝ обърна внимание, скочи от стола и бясно закрачи из стаята напред — назад, безспир както някога вълците в старата зоологическа градина.

Така обезумял крачи до десет, десет и нещо, след което навлече балтона си и гологлав, и разрошен, нещо, което никога не си бе позволявал, заскита из софийските улици. Ръката му продължаваше да кърви, както и душата му.

До този момент в живота си възрастният поет социалист винаги се бе чувствал твърд и непоколебим като кобалт, смело вярваше, че няма открити бронебойни патрони, които да могат да поразят вярата му. Сега за първи път се почувства уплашен. Не бе изпитал страх нито на 10-ти ноември, нито когато взривиха мавзолея или умря Живков, или дори при завръщането на Царя, но днес подобно на звяр усети чисто интуитивно, че е заплашен, неговото време свършваше.

Дойде на себе си чак следобеда. Бе спрял пред антикварен магазин и след дълго виране във витрината се сепна, явно се присети за нещо и влезе. След малко си тръгна оттам, бе взел дебел тефтер с остаряла кожена подвързия и плати за него голяма сума пари на алчния антиктвар. Онзи му продаде ценна находка — личния бележник на поета партизанин, на безстрашния командир Запрян Краваров, загинал пролетта на 44-та. Вътре в тефтера имаше първата редакция на стихосбирката му „Стоманени искри“ и недовършената поема „Барикада“, няколко преписани стихотворения на Маяковски, Лермонтов и Есенин, и таблицата за умножение.

Привечер полковник Трендафилов се прибра у дома си, качи се в жилището си, отвори гардероба и вътре от кутия за обувки извади бойния си пистолет. Взе и ключовете си за колата. Метна се на старата си Волга ГАЗ М — 21 с еленче на капака и бясно натисна газта. След половин час бе извън София и със свирене на гуми шеметно се носеше по завоите на Витоша, навлизайки все по-навътре и по-навътре в планината. Искаше само едно, час по-скоро да стигне до лобното място на поета партизанин. Това е местността Побитите камъни и е високо горе. Има стари мегалити, долмени, останали още от памтивека. Там се издига и малък обелиск от чер гранит с петолъчка на него и надпис „Героите никога не умират, смърт на фашизма, свобода на народа!“. Това е мястото, на което била открита главата на партизанския командир Запрян Краваров според спомени на очевидци. На километър по-долу четата му попаднала на засада и там дала последния си бой срещу оградилите ги жандармеристи и войска. Битката била неравностойна и жестока. Другарите накрая били свършили патроните си, но не искали да се предадат, а да умрат за свободата. Имали останала само една бомба, те се прегърнали заедно и Краваров я взривил.

Когато открили главата му, между зъбите си той още стискал щифта на бомбата. Лично ген. Кочо Стоянов вдигнал главата на поета, за да я покаже на войската, преди да я запрати в дерето. Оттам я прибрали малки овчарчета и я погребали на това място. Такава е описана историята в учебниците от социалистическата епоха и в анализите на антифашистката борба у нас. Истината е, че поетът партизанин е бил заклан, докато спял от собствените си другари, за да си поделят парите, които той бил получил предния ден от Съветската

легация за организиране на нелегална подривна дейност срещу режима на Царството и не е имало никакви бойни действия. А отрязаната глава на партизанския командир, за която била давана награда, предали на властите и си поделили още 100 000 лева. Единият от палачите имал брат полицай, така че всичко бързо се уредило и те се спотаили. Това обаче го знаеха малцина. След 9-ти името на партизанския командир Запрян Краваров носеха едно спортно училище, едно ТВУ, завод за цинкови кофи и един краварник за експериментално животновъдство.

Двигателят на волгата се задави и угасна окончателно. Полковникът заряза колата и продължи нагоре пеша. Бе мръкнало, но той решително се запровира през шубраците по горските пътеки, огрявани само от месечината. Някъде късно през нощта, ожулен, изкалян, плувнал в пот и запъхтян, поетът издател изникна от гората в началото на поляната на местността Побитите камъни. На това място в този момент се разиграваше фантастичен спектакъл, невъзможен и нереален за човешките възприятия и здравия разум, все едно излязъл от средновековните легенди и предания. Зловещ черен маскарад, извратена нощна фантазмагория на вещерски сабат, сборище на чародеи, магьосници и демони, пресъздаден по някой гримоар.

Навсякъде горяха вещерски огънове. Събралото се множество от сенки се нижеше в обратно ляво хоро, уловени между мегалитите. Всички са голи и ни най-малко не се смущават от скверността си.

Един паднал долмен, върху който са били извършвани някога човешки жертвоприношения през езическите времена, по който още личат улеите, откъдето се е отичала кръвта, е превърнат тази нощ в черен олтар. Върху него лежи изпаднала в транс млада вещица с разпуснати коси и това не някой друг, а самата Камелия, нашата злостастна героиня, лежи там, както я е майка родила и както ѝ бе предрекла баба Зулфие. Около нея са натрупани всякакви блюда, достойни за вещерска оргия: мъртви пълхове, змии, гущери, тритони, саламандри и всякакви други гнусни твари. Отровни гъби, мандрагори, корени, разнообразни билки, стъкленници с вълшебни отвари, еликсири, мазила и отрови. Кукли от восък, набодени с игли също не липсват.

Разпопен поп, небогомил — посветен, разтваря плащеницата си, от която щръква мъжествеността му — гол, напращял от похот, изстъпен служи черна меса на това прокълнато място, сборище на

нощни сенки и сквернотатства, богохулникът. Кади с горящ катран и сяра, след това поръсва с нафора голия корем и слабините на царицата на Шабаша, дяволската невеста. Прави обърнат кръст от бодли и тръни и го полага в нозете ѝ. Наоколо танцуват разчорлени млади вещици. Непристойно и бесовски се отдават на вещерите, гнусно посвещавайки се на всякакъв разврат, като крамолно богохулстват.

Тържествуваща вакханалия на сатири и нимфи, менади и фавни, хвалещи древния горски бог на плодородието, стария Пан.

Всички те благоговоят и обичат горещо един вонящ пръч, символ на Кумира им, когото гаят любовно и обсипват с ласки, целувайки го навред и същият го зоват мосю Бернар. Така тази тълпа, участваща в сборището, сред гнусен разврат призовава принца на мрака и му въздава слава.

Уморен и вгълбен в себе си, поетът полковник вървеше бавно и пресичаше поляната направо през вещерското сборище, без да вижда нищо от огньовете и бесовските хора. Крачеше напред, за него всичко наоколо бе само мрак и нощна пустош. Дори когато за малко не стъпи в пламъците на един от огньовете и само дете не пламна крачолът на панталона му, от това пак не забеляза нищо, продължи да върви. Вярно, че целият този дяволски маскарад се разиграваше в астрала или някакво друго измерение, далеч от хорските очи и недостижим за човешките възприятия, но и Трендафилов от своя страна си бе заклет атеист и непоколебим материалист, така че бе напълно абсурдно той да можеше да прогледне в невидимото и да съзре какво се вършеше в този нощен час на това място. Само беснуващите го изгледаха с безкрайна почуда, когато премина сред тях.

Накрая на силите си полковникът все пак стигна до лобното място на партизанския командир и се свлече до малкия обелиск. Така остана притихнал близо двадесет минути. После решително се изправи и извади от джоба на балтона си пистолета, зареди го, вкара патрон в цевта. С другата ръка притисна тефтера на Запрян Краваров до гърдите си и като извика:

— Учителю, другарю, аз идвам... — и се застреля в главата. Проехтя глух самотен изстрел и отекна из околните смълчани гори. Къде си е мислел, че отива поетът? Не стана ясно и като какво си е представял отвъд смъртта? Дали государственните лагери на ада или балнеолечебните санаториуми и почивни станции на рая, ние не знаем!

Тялото на полковник Трендафилов се просна безжизнено върху паметника, ръцете и краката му увиснаха безпомощно отстрани. В този момент и вътрешнотелесните му течности се изляха върху паметника, както се случва в такива случаи, тялото се освобождава от тях.

Чувайки изстрела от другата страна на поляната, господин Бернар злобно се ухили, с жестока гримаса и разклати рогата си. Още една черна душа бе отлетяла към Ада.

Започнаха да прехвърчат снежинки.

Какво се случи долу, на земята, през това време? Рано на другата сутрин София бе покрита цялата в сняг, бял пухкав сняг, който заваля на разсъмване и още продължаваше да вали, като да скрие всичко гадно от изтеклата нощ и да прочисти града за светлите рождественски празници.

Първият, който влезе малко преди обед в механа „Мечкадарите“, съгледа следната картинка. Шайката на Емо Шмекера и самият той бяха изпопадали около преобърнатата маса с разпилени по пода много пари. Всички те бяха сгърчени със зелена пяна, засъхнала по устните, досущ като мъртви плъхове. Мишеморката бе свършила своето. Коце Валяка бе успял да изпълзи до средата на кръчмата и там бе издъхнал в ембрионална поза, стискайки още пистолет. Петромаксовата лампа продължаваше да свети, от което обстановката ставаше още по-призрачна, съчетана със зимната здрачевина, нахлуваща отвън. На самия вход на механата лежеше собственикът Цветан Въцов, застрелян в гърба, явно опитвайки да се омете.

Отзад зад кръчмата, до контейнерите, откриха тялото на Камелия, изстинало. След като през изминалата нощ стана царица на Шабаша, тя повече не пожела да се завърне в света на живите и нормални хора и заживя като горска нимфа горе в планината. Нищо повече и не я свързваше с нашия тъжен свят. Дъщеря ѝ Калина бе издъхнала през нощта в „Пирогов“, въпреки усилията на лекарите, докато нея я пребиваха и изнасилваха извергите на Шмекера. Когато вдигаха трупа ѝ да го откарат в моргата, от ръката ѝ се изхлузи зелениясалият пръстен и цопна в канала на градската канализация.

Заре Мастиката го намери и него, замръзнал на пейката пред блока с празен буркан до него. Веждите му бяха заскрежени, а

изцъкленият му поглед оставаше вперен нагоре в небето, макар и застинал. Там някъде, където бе съгледал летящата на лунна светлина вещица предната нощ.

Клетият самотен пияница, наистина бе видял странната метаморфоза на кафанската певачка Камелия, която, преобразена като вещица, волно се рееше под звездите. Хората и за това нямаше да повярват на Заре Смахнатия и той го отнесе със себе си, това фантастично видение, не го сподели със света. Споменът за летящата Камелия остана само в душата и сърцето му; той не знаеше, но действително това бе именно тя. Краса Червената, както някои я познаваха в битността ѝ на нощна пеперуда или Кичка, както ѝ викаха колежките, приятелките и накрая като Камелия от Люлин, творческото ѝ амплоа, с което си и отиде. Всъщност най-вярно това бе Красимира от 7б на кварталното училище, в което бе учил някога младият Светозар. Бяха от един клас, заедно бяха стояли в една класна стая. Тя на предния чин, той зад нея. Често пъти бе преписвал от нея на класни и контролни или пък друг път, когато го вдигаха на урок, тя нарочно така поставяше учебника си, че той да може да гледа от него. Ех, ученически години! Тогава Светозар тайно бе влюбен в Красимира. Тя бе неговата първа и несбъдната ученическа любов. Така и не успя да ѝ разкрие чувствата си, ако и по цял час ден след ден да съзерцаваше профила ѝ и косите ѝ. После го изключиха от училище заради някаква глупост и го преместиха в друго даскало, някъде другаде и не я видя повече. Това бе доста отдавна, преди повече от тридесет години. Тогава бяхме още деца, малки уплашени и смазани от социализма същества, които правеха своите първи стъпки, носейки своите първи тръпки, нерешителни и плахи, малко объркани и неразбрани. (по „Щурците“) Красимира май тогава също харесваше Светозар, но нещата, казахме, се развиха по друг начин. Ох, какво направи животът с нас или ние с него? Няма значение, така или иначе всичко това няма смисъл днес...

В крематориума след празниците ги кремираха пак заедно. Първо Красимира, после Светозар, както са били постъпили по ред на номерата като в клас, проверих. Пияният крематор дори обърка работите и без да иска, взе, че смеси праха им.

Така това, което Животът не бе успял да събере, го стори Смъртта! Накрая бяха заедно, завинаги...

Бог да ги прости, да се смили над душите им, амин!

Механа „Мечкадарите“ бе необитаема пустош доста време след това, свърталище на наркомани и клошари. През това време там станаха още няколко убийства по загадъчен начин и един ден Общината реши да я събори. На нейно място изникна нова хубава детска градина, от тия модерните, построени с европейски средства. Не след дълго обаче децата, които посещаваха ОДЗ „Ягодов сладкиш“, така се казваше детската градина, с ужас започнаха да разказват за някаква зла старица, прегърбена с увиснала глава, много грозна, която сама си говорела и си се смеела, и която обикаляла двора или бродела из коридорите на детския дом. Виждали я и насън много от децата.

Да, това навярно бе злата вещица баба Зулфие или по-точно сянката ѝ, която от време на време се завръща от отвъдното и като привидение се появява, за да си търси изгубения пръстен и да разпръскнува страх.

Минаха години.

Отново е Коледа, цари празнично настроение, ухае на прясно изпечени курабии, и греяно вино с канела и карамфил. Носят се песни, смях и веселие.

Звъни се на вратата ми. Не очаквам никого. Продължава да се звъни. Накрая ставам от бюрото, оставям работата си, затварям писалката и отивам до входната врата. Питам кой? Тишина. Пак питам: Кой е? Известно мълчание и се чува остра спастична кашлица, в която се дави в задух и хрипове нечовешки глас... и зъл кикот!

Р. С. Много по-късно, при разкриване на една част от архивите на ДС излезе нещо, за което аз не знаех, нещо, което хвърля допълнителна светлина върху тази история. Сметнах за необходимо да го добавя, въпреки изминалите оттогава много години, сега нещата стават по-ясни.

Тогава, някога в епохата на Зрелия социализъм председателят на Комисията за борба с противообществените прояви към район „Христо Ботев“ др. Зефир Трендафилов, още майор през далечната 1985 година е предложил лицето Светозар Пламенов Зарков, ученик от 7-и Б клас на 128-о училище в ж.к. Младост да бъде профилактирано и въдворено в трудововъзпитателен интернат. Въпросният е понадлежал на

посочената санкция поради изяви криминални прояви, като незаконно присвояване на два броя велосипеди „Школник“ и „Балкан“ посредством взломни кражби. Впоследствие от които са се възползвали и други лица и неправомерно са се возили из квартала. Били са забелязани от дознатели. Освен това средношколецът е заподозрян и за още множество други незаконни прониквания в мазета, усвояване на голям брой компоти, домашни вина и инструменти. Последните препродавал на битака. Отличава се със слаб успех и лоша дисциплина.

През следващата година оперативният работник, въпросният офицер, е предложил за изключване и пренасочване, с цел превъзпитание и на лицето Красимира Евтимова Илиева от същото училище за скандално поведение, несъответстващо на нормите на социалистическия морал и видима демонстрация на упадъчно западно влияние. Посочената е обект на наблюдение и предстояща профилактика. Системно отсъства от учебния процес, което се изразява в бягства от час, слаби оценки и неизвинени отсъствия. Има сведения за движение в лоши компании, тютюнопушене и употреба на алкохол. Слаб родителски контрол, същата е от неблагонадеждно семейство и произход, врагове на народната власт. Да бъдат предприети съответни действия по надлежния ред!

Подпис: агент Кошевой-Вордулак (майор Трендафилов)

[1] писатели, поети с кобури. За повече информация виж романа на Владислав Тодоров „Цветът на хамелеона“, виж Крум Ножаров там
↑

Издание:

Автор: Боян Начев

Заглавие: Патологични разкази

Издание: първо

Издател: Народно читалище „Джон Атанасов — 1999“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2020

Тип: сборник

Националност: българска

Печатница: ИК „ЗИП“

Редактор: Цезия Маханджиева

Коректор: Филип Кирев

ISBN: 978-954-9369-45-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/19034>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.